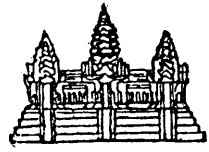

ព្រះ
វិន័យបិដក
ភាគ
ទី១
សេចក្តីប្រៀបធៀបសារទ្បែរ
សុត្តន្តបិដក
ទុកនិកាយ ខុទ្ទកនិកាយ
ចតុក្កនិបាត
៥៥

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព.ស. ២៥០១

សុត្តន្តបិដកេ

ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

បឋមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមោ បិឋវគ្គោ

បឋមំ បិឋវិមានំ

(១) បឋវេ្ត សោវណ្ណមយំ ឧឡារំ
មនោរមំ តច្ចតំ យេន កាមំ
អលង្កតេ មាលធរេ[1] សុវត្ថេ
ឯកាសសិ វិជ្ជុរិវាព្ភកូដំ

កោនុ តេ តាទិសោ វណ្ណោ កោនុ តេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ នុ តេ ភោគា យេ កោចិ មនសោ បិយា
បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ

---

១ ឪ. ម. មល្យធរេ ។

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ វិមានវត្ថុ

បត្តកម្មភាគ

សូមក្រាបថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ

ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ។

បឋមវគ្គ ទី ១

បឋមវិមាន ទី ១

(១) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) តាំនរបស់នាង ជាវិការៈ នៃមាស ជើងខ្ញុំលាយ មានសន្ទុះលឿនដូចចិត្ត ទៀតាមប្រាថ្នាបាន ម្នាលនាងមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ ព្រះច័ន្ទ៍ក្រម្រង់ផ្កា មានសំពត់ល្អ នាងភ្លឺស្វាងដូចជាផ្កៃកបន្ទោរ ញុំាងទីបំផុតនៃពពកឲ្យភ្លឺច្បាស់ តើនាងមានសម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាងក្នុងទីនេះផង កោនៈតាំនល្អាយ ឯណាទីមួយជាទីគាប់ចិត្ត កោនៈតាំនោះ ក៏កើតឡើនដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង នាង កាលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី

តេកាសិ ฝ่าញ្ជលិតានុភាវ

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្លានេន បុដ្ឋតា

បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្ស្ទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា

អញ្ញតរាជាសនកំ អធាសឹ

អភិរាធយឹ អញ្ជលិកំ អកាសឹ

យថានុភាវញ្ច អធាសិ ទានំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

អក្ខាមិ តេ ភិក្ខុ មហានុភាវ

មនុស្សភូតា យមកាសិ បុញ្ញំ

តេនម្ហិ ฝ่าញ្ជលិតានុភាវា

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

បីឋវិមានំ បឋមំ ។

នាឯមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ គាំងសម្បុរ
របស់នាងក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរច្រើនដងហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងភពមនុស្ស
បានឲ្យអាសនៈដល់អាគន្តុកភិក្ខុ បានថ្វាយបង្គំ
ធ្វើអញ្ជលីកម្ម ឲ្យគានតាមអានុភាព (នៃខ្ញុំ)

ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរដ៏ឆ្មាយនោះ ព្រោះដំណើរនោះ
ផលទើបសម្រេច ដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង គោគៈទាំងឡាយណា
ទីមួយដែលជាទីរពឹងពឹងចិត្ត គោគៈទាំងនោះក៏តើតឡើងដល់ខ្ញុំផង
បពិត្រភិក្ខុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំទើបច្រាបដល់
លោក កាលដែលខ្ញុំកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យ
ណា ខ្ញុំមានអានុភាពដ៏រុងរឿងយ៉ាងនេះ គាំងសម្បុរ
របស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ ចីរិមានវគ្គ ទី ១ ។

ទុតិយំ បឹបវិមានំ

(២) បឹបន្តេ វេឡុរិយមយំ ខុទ្ទារំ
មនោជវំ កញ្ចនំ យេន កាមំ
អលង្កតេ មាលធរេ សុវត្ថេ
ឯកាសនេ វិជ្ជរិវាភក្ខរំ

កោនុ តេ តាទិសោ វណ្ណោ កោនុ តេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា
បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវំពលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុដ្ឋតា
បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យេសញ្ច កម្មេសុទំ ផលំ
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
អញ្ញតតាទាសនកំ អទាសឹ
អកំឯយឹ អញ្ជលិកំ អកាសឹ
យថានុភាវញ្ច អទាសិ ទានំ

បឋមវិមាន ទី ២

(៤) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) តាំងរបស់នាង ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ ដ៏ទុត្តម មានសន្ទុះលឿនដូចចិត្ត ទៅតាមប្រាថ្នាបាន ម្នាលនាងមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ ទ្រទ្រង់ទូវត្រម្រងផ្កា មានសំពត់ល្អ នាងភ្លឺស្វាងដូចជាផ្កៃបន្ទោរ ញុំាងទីបំផុតនៃពពកឲ្យភ្លឺច្បាស់ តើនាងមានសម្បុរយែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាងក្នុងទីនេះផង កោនៈតាំងឡាយ ឯណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោនៈតាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលខៀធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង នាង កាលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី នាងមានអានុភាព ដ៏រុងរឿងយ៉ាងនេះ តាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ?

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយទូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស បានឲ្យអាសនៈ ដល់ភាតន្តុកភិក្ខុ បានថ្វាយបង្គំ ធ្វើអញ្ជលីកម្ម បានឲ្យទាន តាមអានុភាព(នៃខ្ញុំ)

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧបប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

អក្ខាមិ តេ តំ ភគ្គវ មហានុភាវ

មនុស្សភូតា យមកាសិ បុញ្ញំ

តេនម្ហិ ឯវំវណ្ណិតានុភាវា

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

បឋមវិមានំ ទុតិយំ ។

តតិយំ បឋមវិមានំ

(៣) បឋមេ សោវណ្ណមយំ ឧឡារំ

មណោជវំ តច្ឆតិ យេន កាមំ

អលង្កតេ មាលធរេ សុវត្ថេ

ឧភាសយំ វិជ្ជុរិវព្ភកូដំ

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន តេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧបប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ

មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ

ព្រោះហេតុនោះ ចានជាខ្ញុំមានសម្បុរបៃបនោះ ព្រោះដំណើរ
នោះផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយឯណា
ទីមួយដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំផង
បពិត្រកិក្ខុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស ចានធ្វើបុណ្យណា
ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបៃបខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ បីឋវិមាន ទី ២ ។

បីឋវិមាន ទី ៣

(៣) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) តាំនរបស់នាងជារិការៈនៃមាស
ចំពូលាយ មានសន្ទុះលឿនដូចចិត្ត ទៅតាមប្រថ្នាចាន ម្នាល
នាងមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ ទ្រទ្រង់ទូវកម្រងផ្កា មានសំពត់ស្អ
នាងភ្លឺស្វាងដូចផ្លេកបន្ទោរ ញ៉ាំងទីបំផុតនៃពពកឲ្យភ្លឺច្បាស់ចាន
តើនាងមានសម្បុរបៃបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង
ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយឯណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត
កោគៈទាំងនោះក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាងកាលដែលកើត ជាមនុស្ស ចានធ្វើបុណ្យអ្វី

วิมานวตฺถุสฺมึ ปฐมสฺส ปีฬวคฺคสฺส จตุตฺถี ปีฬวิมานํ

เกนาสิ ฌายญฺเจตาธุกาฯ

วณฺโณ จ เต สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

สา เทวตา อตฺตมนา เมฆกฺขาเนน ปุฏฺฐา

ปญฺหํ พุทฺธา วิยากาสิ ยสฺสา กมฺมสฺสิทํ ผลํ

อปฺปสฺสา กมฺมสฺสา ผลํ มเมทิ

เยนมฺหิ ฌายญฺเจตาธุกาฯ

อหํ มนุสฺสสุ มนุสฺสภูตา

ปุริมายเ ชาติยา มนุสฺสโลเก

อทฺธสึ ภิกฺขุ ภิกฺขุนิ วิปฺปสนฺนมานาสึ

ตสฺสา อทาสิหํ[1] ปีฬึ ยสฺสา เสหิ ญาณาหิ

เตนมฺหิ ตาทิสา วณฺโณ เตน เม ผลมิชฺฌติ

อุปฺปชฺชนฺติ จ เม ภาคา เยเกจิ มนสา ปิยา

อกฺขามิ เต ภิกฺขุ มหาธุการ

มนุสฺสภูตา ยมกาสิ ปุญฺญ

เตนมฺหิ ฌายญฺเจตาธุกาฯ

วณฺโณ จ เม สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

ปีฬวิมานํ จตุตฺถี ฯ

---

๑ ฉ.ม. อทาสหํ ฯ

នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ តាំងសម្បុរ
របស់នាងក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទៅតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា
ខ្ញុំមានអានុភាពដ៏រុងរឿង យ៉ាងនេះ ដោយផលនៃកម្មណា
ផលនៃកម្មរបស់ខ្ញុំនេះ តិចណាស់ ខ្ញុំកាលដែលកើត
ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស អំពីជាតិមុន ក្នុងមនុស្សលោក
បានឃើញភិក្ខុ ប្រាសចាកធូលីគឺកិលេស មានចិត្តថ្លា មិនល្អក់
ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនតាំងដល់ភិក្ខុនោះ ដោយដៃរបស់ខ្លួន
ព្រោះហេតុនោះ ទានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ
ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំ ក្នុងទីនេះផង គោតៈ តាំងពីឆ្នាយ ឯណា
ទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត គោតៈ តាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំផង

បពិត្រភិក្ខុមានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យណា
ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ តាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ បឋមវិមាន ទី ៣ ។

បឋមំ បីឋវិមានំ

(៤) បឋមេ វេទ្យវិយមយំ ខុទ្ទារំ
មណោជវំ កច្ចតំ យេន កាមំ
អលង្កតេ មាលឲ្យធរេ សុវត្ថេ
ទិភាសសិ វិជ្ជុរិវព្ភកូដំ
កេនតេ តាទិសោ វណ្ណោ កេន តេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា
បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវម្ពលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។
សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា
បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្ស ផលំ
អប្បស្ស កម្មស្ស ផលំ មមេទំ
យេនម្ហិ ឯវម្ពលិតានុភាវា
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
បុរិមាយ ជាតិយា មនុស្សលោកេ

បឋមវិមាន ទី ៤

(៤) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) តាំងរបស់នាង ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ
ធំទូលាយ មានសន្ទុះលឿនដូចចិត្ត ភៀតាមប្រាថ្នាបាន ម្នាល
នាងមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ ទ្រទ្រង់នូវកម្រងផ្កា មានសំពត់ល្អ
នាងក៏ស្វាងដូចផ្កែកបន្ទោរ ញុំាងទីចំផុតនៃពពកឲ្យភ្លឺច្បាស់បាន

តើនាងមានសម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង
ក្នុងទីនេះផង កោតៈតាំងឡាយឯណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត
កោតៈតាំងនោះ កំកើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាងកាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ តាំងសម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវធីតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលកម្មនេះថា
ខ្ញុំមានអានុភាព ដ៏រុងរឿងយ៉ាងនេះ ដោយផលនៃកម្ម
ណា ផលនៃកម្មរបស់ខ្ញុំនេះតិចណាស់ ខ្ញុំកាលដែលកើត
ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស អំពីជាតិមុន ក្នុងមនុស្សលោក

វិមានវត្ថុស្មឹ បឋមស្ស បិវរគ្គស្ស បញ្ចមំ កុញ្ជរវិមានំ

អច្ចុសំ វារណំ ភិក្ខុំ វិប្បសន្នមនាវិលំ
តស្ស អធាសិហំ បីហំ បសន្នោ សេហិ ចាណិហិ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា
អក្ខាមិ តំ ភិក្ខុ មហានុភាវ
មនុស្សភូតា យមហំ អភាសឹ
តេនម្ហិ ឯវញ្ជលិតានុភាវ
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

បឋមវិមានំ ចតុត្ថំ ។

បញ្ចមំ កុញ្ជរវិមានំ

(៥) កុញ្ជរោ តេ វរកោ ជាជាវតនកម្ហតោ
រុចិរោ ថាមវា ជវសម្បន្នោ[1] អាភាសម្ហិ សមីហតិ
បទុមី បទុមបត្តក្ខី[2] បទុមុប្បលិ[3]ជុតិន្ធរោ
បទុមី[4] ចុណ្ណកិកិណ្ណោ ច សោវណ្ណោ ទោ ក្ករមាលវា
បទុមានុសតំ មក្ខំ បទុមី[5] បត្តវិភូសិតំ
បិតំ វក្កមនុត្ថរតិ មិតំ គច្ឆតិ វារណោ

---

១ ម. រុចិយោ ថាមសម្បន្នោ ។ ២ ឧ. បទុមី បទ្មបត្តក្ខី ។ ម. បទុមិ បទ្មបត្តក្ខិ ។ ៣ ឧ.ម. បទ្មុប្បល. ។ ៤–៥ ឧ.ម. បទ្ម ។

បានឃើញកិកុ ប្រាសចាកជួលីតកិលេស មានចិត្តថ្លា មិនល្អក់ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនតាំងដល់កិកុនោះ ដោយដៃរបស់ខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ ផលទើបសម្រេច ដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង កោតៈទាំងឡាយ ឯណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោតៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំផង

បពិត្រកិកុមានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យណា
ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុររបស់ខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ បឋមវិមាន ទី ៤ ។

កុញ្ជរវិមាន ទី ៥

(៥) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ដំរីរបស់នាង ជាដំនិះដ៏ប្រសើរ សម្រេចដោយកែវផ្សេងៗ ដ៏រុងរឿង មានកំឡាំងបរិបូណ៌ ដោយសន្ទុះ ទឹងទៅក្នុងអាកាសបាន មានសម្បុរ ដូចផ្កាឈូក មានក្អែកដូចត្របកឈូក ទ្រទ្រង់នូវសីរៈ ដ៏រុងរឿង ដូចផ្កាឈូកទឹងផ្កាចម្បាស មានអវយវៈដ៏រោយរាយដោយលំអិតនៃផ្កាឈូក មានរបៀបនៃសម្បុរ ដ៏ល្អ ជាដំរីដើរល្អ មិនលោត ទៅល្មមប្រមាណគាន់ផ្លូវដ៏ដេរដាសដោយផ្កាឈូក ដែលប្រដាប់ដោយត្របកឈូក

តស្ស បក្ខមមានស្ស សោវណ្ណកំសារតិស្សកា
តេសំ សុយ្យតិ ឯត្សោ សោ តុរិយេ បញ្ចង្គិកេ យថា
តស្ស នាគស្ស ខន្ធម្ហិ សុឆវត្ថា អលង្កតា
មហន្តំ អច្ឆរាសង្ឃំ វណ្ណេន អតិរោចសិ
ឆានស្ស តេ ឥធ ជលំ អថោ សីលស្ស វា បន
អថោ អញ្ញេហិ កម្មេហិ តំ មេ អក្ខាហិ បុច្ឆិតា(តិ)។
សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យាយេន បុច្ឆិតា
បញ្ចាំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្សិទំ ជលំ
ឯស្មាន កុណាសម្ពន្ធុ ឈាយី ឈានរតំ សតំ
អនាសឹ បុច្ឆាភិកង្ខាំ អាសនំ ឧស្សសន្តតំ
ឧបឌ្ឍបឌុមាលាហំ អាសនស្ស សមន្តតោ
អព្ភោកាសវិសុំ បត្តេហិ បសន្នា សេហិ ចាណិហិ
តស្ស កម្មក្ខុសលស្ស ឥទំ មេ តាទិសំ ជលំ
សក្កាវេ ករុតាវេ ច ទេវានំ អមតំ អហំ
យោ វេ សម្មាវិមុត្តានំ សន្តានំ ព្រហ្មចារិនំ
បសន្នោ អាសនំ ទជ្ជា ឯវំ ឯត្ថ យថា អហំ

កាលដែលដំរីនោះ កំពុងដើរទៅ កណ្តឹងជាវិការៈនៃមាស មានស្នូរដ៏ពីរោះគ្រេកអរ ស្នូរគឹកកងនៃកណ្តឹងទាំងនោះ លាន់ឮដូចតូរ្យត្រឹប្រកបដោយអង្គ ៥ នាងដែលមានសំពត់ល្អ មានខ្លួនប្រដាប់ហើយ (ឋិតនៅ) លើកំនៃដំរីនោះ មានសម្បុរឆ្អើងឆ្អឺងកន្ទុងពួកនៃស្រីអប្សរដ៏ច្រើន នេះជាផលទានរបស់នាង ឬសីល ឬអញ្ជលិកម្ម នាងដែលអាត្មាសួរហើយ ចូរប្រាប់រឿងនោះ ដល់អាត្មាចុះ ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា ខ្ញុំបានឃើញសាកែប្រកបដោយគុណធម៌ មានឈានត្រេកអរក្នុងឈាន ជាអ្នកសូចរម្ងាប់ បានម្រេតនអាសនៈ ក្រាលនូវសំពត់ដ៏ពេយ្យពេយដោយផ្កា ខ្ញុំមានសេចក្តីជ្រះថ្លាបានពេយ្យពេយចុះ នូវផ្កាឈូកពាក់កណ្តាល ដោយទីជុំវិញអាសនៈដោយត្រចកគាំងឡាយ ដោយដៃរបស់ខ្លួន ផលច្រកដដូច្នោះ របស់ខ្ញុំនេះជាផលនៃកុសលកម្មនោះ ខ្ញុំដែលពួកទេវតាបូជាហើយ ព្រោះគួរគេធ្វើសក្ការៈគោរព អ្នកណាមួយជ្រះថ្លាហើយ គប្បីឲ្យអាសនៈដល់លោកអ្នកមានចិត្តរួបស្រឡះហើយ ដោយប្រពៃ មានចិត្តសូចរម្ងាប់ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ អ្នកនោះគប្បីត្រេកអរ ដូចខ្ញុំយ៉ាងនោះ

តស្មា ហិ អត្តកាមេន មហាត្តមភិកង្ខតា

អាសវំ ខាតវូ ហោតិ សវីវន្តិមជាវនន្តិ ។

ធម្មំ នាវាវិមានំ

(៦) សុវណ្ណាឆ្ទនំ នាវំ នារិ អារុយ្ហ តិដ្ឋសិ

ឱតារឡ្ហសិ[1] សោក្ខរណី បទុមំ[2] ឆិន្ទសិ ខាណិនា

ក្ខូជាតាភ ដិវសោ តេ វិភត្តា ភាកសោ មិតា

ឧទ្ធស្មមានា អាភង្គំ សមន្តា ចតុរោ ទិសា

តោន តេ តានិសោ វណ្ណោ តោន តេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ តោចិមនសោ បិយា

បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ

មនុស្សភូតា តវមតាសិ បុញ្ញំ

តោនាសិ ឱវញ្ញលិតានុភាវា

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខស្មាន បុច្ឆិតា

បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាតាសិ យស្ស តម្មសវ្ហនំ ផលំ

---

๑ ម.ម. ខណាហសិ ។ ๒ ម.ម. បទុំ ។

ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នា នូវគុណគឺសេចក្តីល្អ
ដល់ខ្លួន ប្រាថ្នានូវភាពនៃឆលដ៏ធំ គប្បីឲ្យនូវអាសនៈ
ដល់ព្រះខីណាស្រព ដែលទ្រទ្រង់នូវសរីរៈជាទីបំផុតចុះ ។

ចប់ បុញ្ញវិមានទី ៥ ។

ឆាវិរិមាន ទី ៦

(៦) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលនារី នាងឡើងបិតនៅលើក្តក
ដែលមានជម្ងូលជាវិការៈនៃមាស ហើយចុះកាន់ស្រះបោក្ខរណី
កាច់ផ្កាឈូកដោយដៃ ផ្កុះមានកំពូលចាំងភ្លាយ ជាលំនៅរបស់នាង
ដូចជាគេវាស់ដោយចំណែកដែលចែក (ស្មើគ្នា) ក្តីរុងរឿងដោយ
ជុំវិញក្នុងទិសទាំង ៤ នាងមានសម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផល
សម្រេចដល់នាងក្នុងទីនេះផង កោតៈចាំងភ្លាយណានីមួយដែលជា
ទីគាប់ចិត្ត កោតៈចាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ចាំងសម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

สุตฺตนฺตปิฏเก ขุทฺทกนิกายสฺส วิมานวตฺถุ

อหำ มนุสฺสสุ มนุสฺสภูตา
ปุริมาย ชาติยา มนุสฺสโลเก
อิสฺสา จ ปกฺขา ตสิโต กาลเจ
ขุชฺชาย ตาตุ ขุชกำ อทาสึ
โย เว กาลญฺญ น ปติสิตาน
ขุชฺชาย ตาตุ ขุชกำ ธาตึ
สีเลน ตา สสฺส ภวนฺติ ธมฺมา
ปหูตมลฺยา พหุปุณฺณวีตา
ตำ อาปตา อนุปริยนฺติ[๑] สพฺพา
สีเลน ตา กลุกสนฺตา ธนีนี
อนฺนา จ สาลา ตีลตา จ มฺหยา
ขุทฺทาลตา จาปลิโย จ ปุณฺณา
ตำ ภูมิภาเคหิ ขุเปตฺวปุ
วิมานเสฏฺฐึ ภุสโรกมาน
ตสฺสา[๒] กมฺมสฺส อยึ วิปาโก
ฌานนิสึ ปุญฺญกตา ลภนฺติ

---

๑ ม. พหาสกาคุปริเยนฺติ ฯ ๒ ม. พสฺสิธ ฯ

ខ្ញុំ កាលដែលកើតជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស អំពី
ជាតិមុន កន្លងមនុស្សលោក បានឃើញនូវពួកកុក
ស្រែកទឹក លំបាក កំសត្វាត ប្រគេនទឹកផាន់
ជនណាមួយ សង្ឃាតឲ្យទឹកធឹក ដល់អ្នក
លំបាក អ្នកស្រែកឃ្លាន ស្ទឹងមានទឹកត្រជាក់
មានសួនច្បារច្រើន មានឈូករច្រើន រមែងកើត
មានដល់ជននោះ ស្ទឹងតាំងច្បាយដែលមានទឹក
ត្រជាក់ ក្រាលដោយដីខ្សាច់ ពន្លូដុំវិញទីនោះ
សព្វកាល ស្វាយក្តីកាំងក្តីច្បារក្តីត្រឹងក្តីពងព្រឹក្ស
ក្តីប្រនៀងក្តី ក៏មានផ្លាវែកសុះស្បាយ ជនអ្នក
ធ្វើបុណ្យ តែងបានវិមានដ៏ប្រសើរ ល្អវិចិត្រពេក
មានសភាពដ៏សមរម្យ តាមកម្មដែលតាំងច្បាយ
នោះ នេះជាវិបាក នៃកម្មនោះឯង ពួកជន
ដែលបានធ្វើបុណ្យ រមែងបានអានិសង្សដែលបាននេះ

ក្ខជាតារ ធិវេសោ មេ វិកត្តា ភាគសោ មិតា
ឧទ្ធុលមាធា អាភន្តិ សមត្តា ចតុរោ ធិសា
តេន មេ តាធិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧបប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

អក្ខាមិ តេ ភិក្ខុ មហានុភាវ
មនុស្សភូតា យមហំ អភាសឹ[1]
តេនម្ហិ ឯវញ្ញលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច មេ សព្វធិសា បភាសតីតិ ។

ឆាវិរមាតំ ឆដ្ឋំ ។

សត្តមំ ឆាវិរមាតំ

(៧) សុវណ្ណាច្ឆធនំ ធារំ ឆារិ អាវុយ្ហ តិដ្ឋសិ[2]
ឯតាទ្ឃសំ ចោក្ខរណី មធុមំ ឆិទ្ធសិ ចាលាធា
ក្ខជាតារ ធិវេសោ តេ វិកត្តា ភាគសោ មិតា
ឧទ្ធុលមាធា អាភន្តិ សមត្តា ចតុរោ ធិសា
តេកេន តេ តាធិសោ វណ្ណោ តេកេន តេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧបប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

---

๑ ម. យមភាសិ ឃុញ្ចំ ។ ๒ ម. តិដ្ឋតិ ។

ផ្ទះមានកំពូលទាំង ឡាយ ជាលំនៅរបស់ខ្ញុំ ដូចជាគេវាស់ដោយ
ចំណែកដែលចែកស្មើគ្នា ក្នុងរឿង ជុំវិញ ក្នុងទិសទាំង ៤
ព្រោះហេតុនោះ ទ្រាននាវាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ
ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំង ឡាយណា ទីមួយ
ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង

បពិត្រភិក្ខុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យ ណា
ខ្ញុំមានអានុភាពរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់
ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ នាវាវិមាន ទី ៦ ។

នាវាវិមាន ទី ៧

(៧) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលនារី នាងឡើងបិតនៅលើទ្រូក
មានដម្បូលជាវិការៈនៃមាស ត្រាច់ចុះកាន់ស្រះបោក្ខរណី កាច់ផ្កា
ឈូកដោយដៃ ផ្ទះមានកំពូលទាំង ឡាយ ជាលំនៅរបស់នាង ដូច
ជាគេវាស់ដោយចំណែក ដែលចែក (ស្មើគ្នា) ក្នុងរឿងជុំវិញ
ក្នុងទិសទាំង ៤ នាងមានសម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផល
សម្រេចដល់នាងក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំង ឡាយណា ទីមួយ ដែលជា
ទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះកើតឡើងដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា តវមត្ថកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវញ្ជលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតំ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្ហានេន បុច្ឆិតា
បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
បុរិមាយ ជាតិយា មនុស្សលោកេ
ទិស្វាន ភិក្ខុំ តសិតំ កិលន្តំ
ឧដ្ឋាយ ចាតុំ ឧទកំ អទាសឹ
យោ វេ កិលន្តស្ស បិបាសិតស្ស
ឧដ្ឋាយ ចាតុំ ឧទកំ ឧទាតំ
សីតោទកា តស្ស ភវន្តិ ជិវ្ហា
បហូតមល្យា ពហុបុណ្ឌរីកា
តំ អាបតា អនុបរិយន្តិ សព្វទា
សីតោទកា វាលុកសន្ថតា ន ឆិ
អម្ពា ច សាលា តិលកា ច ជម្ពុយោ
ឧច្ចាលកា ចាជលិយោ ច ផុល្លា

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ពាក់សម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា
ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្សអំពីជាតិមុន
ក្នុងមនុស្សលោក បានឃើញកិកុស្រែកទឹក លំបាក ក៏សង្ឃឹត
ប្រគេនទឹកផាន់ ជនណាមួយ សង្ឃឹតឲ្យទឹកផឹក ដល់អ្នក
លំបាក អ្នស្រែកឃ្លាន ស្ងួតខាំងក្បាយ ដែលមានទឹកត្រជាក់
មានសួនច្បារច្រើន មានឈូក-សច្រើន រមែងកើតមានដល់
ជននោះ ស្ងួតខាំងក្បាយដែលមានទឹកត្រជាក់ ក្រាលដោយ
ដ៏ច្រើបព័ទ្ធជុំវិញទីនោះ សព្វកាល ស្វាយក្តី កាំងក្តី ច្បារក្តី
ត្រីងក្តី ពដត្រីក្តី ប្រនៀងក្តី ក៏មានផ្ការីកស្គុះស្គាយ

វិមានវត្ថុស្មឹ បឋមស្ស បឹរវត្តស្ស អដ្ឋមំ នាវាវិមានំ

តំ ភូមិភាគេហិ ឧបេតរូបំ

វិមានសេដ្ឋំ កុសលោភមានំ

តស្សេវ កម្មស្ស អយំ វិបាកោ

ឯតាទិសំ បុញ្ញកតា លភន្តិ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

អក្ខាមិ តេ តំ ភិក្ខុ មហានុភាវ

មនុស្សភូតា យមកាសិ បុញ្ញំ

តេនម្ហិ ឯវញ្ញលិតានុភាវា

វណ្ណោ ច មេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

នាវាវិមានំ សត្តមំ ។

អដ្ឋមំ នាវាវិមានំ

(៨) សុវណ្ណាឆទនំ នាវំ នាវំ អារុយ្ហ តិដ្ឋសិ

ឱតារេឃ្យសិ ទោក្ខរណឹ បទុមំ ឆិន្ទសិ ទាឡិតា

ក្ខជាតារ ឆិវេសោ តេ វិភត្តា ភាគសោ មិតា

ឧទ្ធុមាតា អាកឆ្ឌិ សមឆ្ឆា ចតុរោ ទិសា

អ្នកធ្វើបុណ្យតែងបានវិមានដ៏ប្រសើរ ល្អក្រៃពេក មានសភាព ដ៏សមរម្យតាមភូមិភាគទាំងឡាយនោះ នេះជាវិបាកនៃកម្មនោះ ឯង ពួកជនដែលបានធ្វើបុណ្យ តែងបានអានិសង្សបែបនេះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង បពិត្រកិក្ខុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យណា ខ្ញុំមានអានុភាពវុឌ្ឍឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ ឆាវិមាន ទី ៧ ។

ឆាវិមាន ទី ៨

(๘) (ព្រះសម្ពុទ្ធត្រាស់សួរថា) *ម្នាលនារី នាងឡើង បិតនៅលើទូក មានជម្ងឺលួស ជាវិការៈនៃមាស ត្រាច់ចុះកាន់ស្រះបោក្ខរណី កាច់ផ្កាឈូកដោយដៃ ផ្កុះមានកំពូលទាំងឡាយ ជាលំនៅ របស់នាង ដូចជាគេកាស់ ដោយចំណែក ដែលចែក (ស្មើគ្នា) ភ្លឺរុងរឿង ដុំវិញ ក្នុងទិស ទាំង ๔*

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស នវមានវគ្គេ

តេកេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ តេកេន តេ ឥធមជ្ឈគា
ឧបឌ្ឍក្ខត្តិ ច តេ ភោគា យេ តេកេចិ មនសោ បិយា

បុច្ឆាមិ តំ នេរុ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កតមេសិ បុញ្ញំ
តេនាសិ ឱភញ្ញលទ្ធានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

សា នេវតា អត្តមនា សម្ពុទ្ធេនេវ បុដ្ឋតា
ព្យាកាសិ បុដ្ឋា វិយាករោសិ យស្សកម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
បុរិមាយ ជាតិយា មនុស្សលោកេ
ទិស្វាន ភិក្ខូ តសិតេ កិលន្តេ
ឧដ្ឋាយ ចាតុំ ឧទកំ អទាសឹំ
យោ វេ កិលន្តាន បិបាសិតានំ
ឧដ្ឋាយ ចាតុំ ឧទកំ ឧទាតំ
សីតោទកា តស្ស ភវន្តិ ឧជ្ជោ
បហូតមល្យា ពហុបុណ្ឌរីកា
តំ អាបតា អនុបរិយន្តិ សព្ពទា
សីតោទកា ភាលុកសន្ថតា ឧទឹ

នាងមានសម្បុរដៃបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង
កន្លងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត
កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន តថាគតសូមសួរនាង
នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពដ៏រុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺឆ្មាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះសម្ពុទ្ធត្រាស់សួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
ក្នុងព្រះសម្ពុទ្ធសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំម្ចាស់កាលដែលកើតជាមនុស្សក្នុងពួកមនុស្ស អំពីជាតិមុន
កន្លងមនុស្សលោក បានឃើញពួកកិក្ខុ ស្រេកទឹក លំបាក
ក៏សង្ឃាតប្រគេនទឹកនាន់ ជនណាមួយ សង្ឃាតឲ្យទឹក
ផឹកដល់អ្នកលំបាក អ្នកស្រេកឃ្លាន ស្នូនមានទឹកត្រជាក់
មានសួនច្បារច្រើន មានឈូក-សារច្រើន រមែងកើតឡើង
ដល់ជននោះ ស្នូនទាំងឡាយ មានទឹកត្រជាក់ ក្រាល
ដោយដីខ្សាច់ តែងព័ទ្ធជុំវិញទីនោះ សព្វកាល

វិមានវត្ថុស្មឹ បឋមស្ស បីឋវគ្គស្ស ឧរឹមំ បទីបវិមានំ

អម្ពា ច សាលា តិលកា ច ជម្ពុយោ
ឧទ្ទាលកា ចាជលិយោ ច ដុល្លា
តំ ភូមិភាគេហិ ឧបេតរូបំ
វិមានសេដ្ឋំ កុសលោភមានំ
តស្សេវ កម្មស្ស អយំ វិបាកោ
ឯតាទិសំ បុញ្ញកតា លភន្តិ

ក្វជាតាភ ជិវសោ មេ វិកត្តា ភាតសោ មិតា
ឧទ្ធុល្លមានា អភន្តិ សមន្តា ចតុរោ ទិសា
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥជ្ឈតិ
ឧបប្ផត្តិ ច មេ ភោគា យេ តេចិ មនសោ បិយា
តេនម្ហិ ឯវញ្ជលិតានុភាភា
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។
ឯតស្ស កម្មស្ស អយំ វិបាកោ
ឧជ្ជាយ ពុន្ធោ ឧឆកំ អថាសីតិ ។

នាវរិមានំ អដ្ឋមំ ។

ឧរឹមំ បទីបវិមានំ

(៩) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសោ សព្ពា ឱសធី វិយ តារកា

ស្វាយក្តី កំឯក្តី ប្បាវក្តី ត្រើឯក្តី ពជព្រឹក្សក្តី ប្រទៀងក្តី កំមានផ្កាវែកស្គុះស្គាយ អ្នកធ្វើបុណ្យ តែងបានវិមានដ៏ប្រសើ ល្អវិក្រៃពេក មានសភាព ដ៏សមរម្យ តាមភូមិភាគ ទាំងឡាយនោះ នេះជាវិបាក របស់កម្មនោះឯង ពួកជនដែល បានធ្វើបុណ្យ រមែងបាន អានិសង្សបែបនេះ

ផ្ទះមានកំពូលទាំងឡាយ ជាលំនៅរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ ដូចជាគេរៀបរៀងយ៉ាង ចំណែកដែលចែក (ស្មើគ្នា) ក្បឿងរឿងជុំវិញ ក្នុងទិសទាំង ๔ ព្រោះហេតុនោះបានជា ខ្ញុំម្ចាស់មានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំម្ចាស់ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយ ណាទីមួយដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំម្ចាស់ផង ខ្ញុំម្ចាស់មានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។ នេះជាវិបាកនៃកម្មនុះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ក្រោកឡើងហើយ ទ្រង់សោយទឹក ។

ចប់ នាវិមានទី ๘ ។

បទីបវិមាន ទី ๙

(๙) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវធីតា នាងមានសម្បុរល្អ តាំងនៅ ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺ ដូចផ្កាយព្រឹក

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន តេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា
តេន តំ វិមលោភាសា អតិរោចសិ ទេវតេ
តេន តេ សព្ពកត្តុហិ សព្ពា ទិសាសរេ(๑) ទិសា

បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវម្ពលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខណ្ហានេន បុច្ឆិតា
អញ្ញំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
បុរិមាយ ជាតិយា មនុស្សលោកេ
តមទ្ធការម្ហិ តិមីសិកាយំ
បទីបកាលម្ហិ អទំ បទីបំ(๒)
យោ អន្ធការម្ហិ តិមីសិកាយំ
បទីបកាលម្ហិ ឧទាតិ ទីបំ
ឧប្បជ្ជតិ ភោគសំ វិមានំ
បហូតមល្យំ ពហុបុណ្ណរូបំ

---

๑ ម. ទិសាសរេ ។ ๒ ម. ទាសិ ទីបំ ។

នាងមានសម្បុរថ្លៃបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង
ក្នុងទីនេះផង កោគៈតាំងឡាយ ណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត
កោគៈតាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី ម្នាល
ទេវធីតា នាងមានពន្លឺច្រាសចាកមន្ទិល រុងរឿងក្រៃលែង ដោយ
ហេតុអ្វី ទិសតាំងពួងភ្លឺអំពីអវយវៈតាំងអស់របស់នាង ដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានកាន្តិភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអាន្តិភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ តំាងសម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស អំពីជាតិ
មុន ក្នុងមនុស្សលោក បានឲ្យប្រទីប ក្នុងទីងងឹតខ្លាំង
ក្នុងទីអព្ភូតផ្សែង ក្នុងកាលគួរអុជប្រទីប ជនណាឲ្យ
ប្រទីប ក្នុងទីងងឹតខ្លាំង ក្នុងទីអព្ភូតផ្សែង ក្នុងកាលគួរអុជ
ប្រទីបហើយ វិមានដ៏មានវស្ទីរុងរឿង មានសួនច្បារ
ច្រើន មានឈូក-សច្រើន រមែងកើតឡើងដល់ជននោះ

វិមានវត្ថុស្មឹ បឋមស្ស ឧបរិគ្គស្ស ទសមំ តិលទកុំណវិមានំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា
តេនាហំ វិមលោភាសា អតិរោចាមិ ទេវតា
តេន មេ សព្ពតត្ថេហិ សព្ពា ទិសាសរេ ឥសា
អក្ខាមិ តេ កិត្តិ មហានុភាវ
មនុស្សភូតា យមកាសិ បុញ្ញំ
តេនម្ហិ ឱភញ្ញលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

បឋមវិមានំ ឥវមំ ។

ទសមំ តិលទកុំណវិមានំ

(๑๐) អតិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ទិសាសេដ្ឋិ ឥសា សព្ពា ទិសតិ វិយ តារកា
តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន តេ ឥជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា
បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ

ព្រោះហេតុនោះ ចានជាខ្ញុំមានសម្បុរបៃបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ
ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំ ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ
ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំផង ព្រោះហេតុ
នោះចានជាខ្ញុំមានពន្លឺប្រាសចាកមន្ទិល រុងរឿងកន្ទុងទេវតាទាំងឡាយ
ព្រោះហេតុនោះ ទិសទាំងពួង តែងភ្លឺអំពីពន្លឺកាយទាំងអស់របស់ខ្ញុំ

បពិត្រកិក្ខុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ចានធ្វើបុណ្យណា
ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបៃបរបស់ខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ បឋមវិមាន ទី ๙ ។

តិលទក្ខិណាវិមាន ទី ๑๐

(๑๐) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវធីតា នាងដែលមាន
សម្បុរល្អ គាំងនៅ ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺ ដូចផ្កាយព្រឹក
នាងមានសម្បុរបៃបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង
ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត
កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ចានធ្វើបុណ្យអ្វី

สุตฺตนฺตปิฏกเ ขุทฺทกนิกายสฺส วิมานวตฺถุ

เกนาสิ ฌายิลิตานุภาภา

วณฺณา จ เต สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

สา เทวตา อตฺตมนา โมกฺขลาเภน ปุณฺณิตา

ปญฺหี ปุฏฺา วิยากาสิ ยสฺสา กมฺมสฺสิทํ ผลํ

อหํ มนุสฺสสุ มนุสฺสทุคฺคตา

ปุริมาย ชาติยา มนุสฺสโลเก

อนฺธสิ วิย ตุณฺหี วิปฺปสนฺนมนาวิลา

อาสฺส ทานํ อทาสึ อกามา ตีลเตกฺขิณา

เตกฺขิณายฺยสฺส พุทฺธสฺส ปสฏฺา สเกหิ ทาณิหิ

เตน เมตาทิสา วณฺณา เตน เม ฯ๔ฉมิชฺฌติ

อุปฺปชฺชนฺติ จ เม โภคา เยเกจิ มนสา ปิยา

อกฺกามิ เต กิกฺกิ มหานุภาวา

มนุสฺสทุคฺคตา ยมกาสิ ปุญฺา

เตนมฺหิ ฌายิลิตานุภาภา

วณฺณา จ เม สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

ตีลเตกฺขิณวิมานํ ฉฏฺมํ ฯ

នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា
ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស អំពី
ជាតិមុន ក្នុងមនុស្សលោក បានឃើញព្រះពុទ្ធ ទ្រង់
ច្រាសចាកធូលីគឺកិលេស មានព្រះទ័យថ្លា មិនល្អក់
ខ្ញុំមិនមានប្រាថ្នាគឺមិនបានប្រុងទុក ជ្រះថ្លាហើយ បានប្រមូលល្ង
ថ្វាយជាទាន ដល់ព្រះពុទ្ធជាទក្ខិណេយ្យបុគ្គល ដោយដៃរបស់ខ្លួន
ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ
ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំ ក្នុងទីនេះផង គោនៈទាំងឡាយ ណា
នីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត គោនៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំផង
បពិត្រកិក្ខុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យ ណា
ខ្ញុំ មានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ឯកាទសមំ បត្តិញ្ចាវិមានំ

(๑๑) តោញ្ចោ មយុក ធិវិយោ ច ហំសា
វក្កសរ្ជា តោ កាលា សមញ្ញតន្តិ
បុច្ឆាភិកាណ្ឌិ រម្មមិធំ វិមានំ
អនេកធិត្តិ នរនារិសេវិតំ
តត្តច្ឆសិ នេវិ មហានុភាវេ
ឥទ្ធិ វិកុព្វន្តិ អនេករូបា
ឥមា ច តេ អច្ឆរាយោ សមន្តតោ
នច្ចន្តិ តាយន្តិ បមោទយន្តិ
នេវិទ្ធិបត្តាសិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា តិមតាសិ បុញ្ញំ
តេនាសិ វិរញ្ចលិតានុភាវ
វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតំ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា
បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
បតិព្វតា អនញ្ញមនា អហោសិំ
មាតាវ បុត្តិំ អនុរក្ខមានា

បតិព្វតាវិមាន ទី ๑๑

(๑๑) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ពួកក្រឡៃ ក្អែក ហង្ស ទីឆ្មារ៉ើ មានអានុភាពជាទិព្វ មានសម្លេងពីពេះមកប្រជុំគ្នា វិមាននេះជាទីត្រេកអរ ដេរដាសដោយផ្កាវិចិត្រចេនាយ៉ាងច្រើន ដែលជនប្រុសស្រីសេពគប់ហើយ ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន នាងទៅកន្លងវិមាននោះ ពួកស្រីអប្សរទាំងប៉ុន្មាន មានបុប្ផទិម្មិតរូបច្រើន រាំប្រឡែង រីករាយ ដោយជុំវិញ ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន នាងបានដល់នូវបុប្ផទីយ៉ាងនេះ នាងកាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី នាងមានអានុភាពដ៏រុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិសតើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស
មានសេចក្តីគោរពប្តី មិនមានចិត្តកើតឡើង
ក្នុងបុរសដទៃ ទំនក់ប្តី ដូចជាមាតាក្បាលកូន

สุตฺตนฺตปิฏกโต ขุทฺทกนิกายสฺส ปารมีนยคฺคุ

กุนฺถาปิยาทิ ฉปฺปุสฺสิ อาโรจิ

สเจฺจ ปิตา โมสวชฺชิ ปชาย

ชาเน รตา สนฺตปาตกาภา

อนฺธา ชานนฺตา ปสนฺนจิตฺตา

สกฺกจฺจ ชานึ ปิยุลึ อชาสึ

เตน เมตาทิโสวณฺโณ เตน เมทิโส ภวามิ ตาทิโส

ขุปฺปชฺชนฺติ จ เมโภคา เยเกจิ มนโสปิยา

อกฺกามิ เต ภิกฺขู มหาอุกาย

มนุสฺสภูตา ยมกาสิ พุทฺธึ

เตนมฺหิ ฝายญลิตาอุกาภา

วณฺโณ จ เมสทิโส ปกาสตีติ ฯ

ปตฺตปารมีนึ ฉกฺกนยมึ ฯ

ทฺวาทสมึ ทุติยปตฺตปารมีนึ

(๑๒) เวนฺปุรยิตฺถึ ปุถึ ปกสฺสุึ

ปิตาชนมายฺยา อเนกจิตฺตึ

ตตฺถชฺฌสึ เนวึ มหาอุกาเย

ខ្ញុំ ទុកណាជាមានសេចក្តីក្រោធ ក៏មិនបានពោលពាក្យ
អាក្រក់ (ចំពោះប្តី)ខ្ញុំបានតាំងនៅក្នុងពាក្យសច្ចៈ បានលះ
បង់ពាក្យកុហក ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងទាន មានអត្តភាព
សង្រ្គោះ (ដោយសង្គហវត្ថុតាំងឡាយ) មានចិត្តជ្រះថ្លា
បានឲ្យបាយ ទឹក ឲ្យទានដ៏ធំទូលាយ ដោយសេចក្តីគោរព
ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ
ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំ ក្នុងទីនេះផង កោនៈតាំងឡាយណាទីមួយ
ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោនៈតាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង ។

បពិត្រកិកុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យណា
ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ តាំងសម្បុរបែបនេះ
ខ្ញុំក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ បតិព្ភូតវិមាន ទី ១១ ។

ទុតិយបតិព្ភូតវិមាន ទី ១២

(១២) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) នាងឡើងកាន់វិមាន
មានសសរ ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ ដ៏រុងរឿង
ភ្លឺរុងរឿង មានវិចិត្រដ៏ច្រើន ម្នាលទេវធីតា
មានអានុភាពច្រើន នាងបាននៅក្នុងវិមាននោះ

วิมานวตฺถุสฺมึ ปรมสฺสา ปรวิคฺคสฺสา ทุวิธสมฺปตฺติภูตาวิมานวณฺณนา

ขุชฺชาวาจา สนฺติวิกฺขมฺภนาคา

สมา จ เต อฏฺฐงฺคยโม สมฺปตฺโต

ฉฏฺฐนฺติ ตายนฺติ ปโมทยนฺติ

เนวาติทิปฺปาสิ มหานุภาเว

มนุสฺสภูตา กามคาสิ ปุพฺเพ

เกนาสิ ฌายิลิตานุภาวา

วณฺณา จ เต สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

สา เนวาติ อตฺตมนา โหตฺถ ปุจฺฉิตา

ปพฺเพ ปุฏฺฐา วิยากาสิ ยสฺสกมฺมสฺสิทํ ผลํ

อหํ มนุสฺเสสุ มนุสฺสภูตา

ขุชาสิ กา ฉกฺขุมโต อโหสึ

ชาณาติชาตา ปิโต อโหสึ

โลเก อธิฏฺฐ ปริวชฺชยิสฺสุ

อมชฺฌา ชาปิ[1] มุสา อกาสึ

สเกน สามิโน อโหสึ ตุฏฺฐา

อฏฺฐงฺค ชานงฺค ปสนฺนจิตฺตา

สกฺกจฺจ ทานํ ปิยสีลา อทาสึ

---

๑ ม. อสชฺฌิโต เอว ฯ

ពួកស្ត្រីអប្សរ ទាំងអម្បាលនេះ ដែលខ្ពស់ទំនងជាប
មានបុព្វ៌ និមិត្តផ្សេង ๆ កំប្រែងរីករាយដោយដុំវិញ
ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពប្រើន នាងបានដល់
នូវបុព្វ៌ នាងកាលដែលកើតជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា
ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស ជាឧបាសិកា
(របស់ព្រះគោតម មានបញ្ញាចក្ខុ) រៀបចាកបាណាតិបាត
រៀបចាកអទិន្នាទាន ក្នុងលោក មិនផឹកទឹកស្រវឹង មិននិយាយ
កុហក ជាអ្នកត្រេកអរនឹងប្តីរបស់ខ្លួន មានចិត្តជ្រះថ្លា
បានឲ្យបាយ ទឹក ឲ្យទានដ៏ធំទូលាយ ដោយសេចក្តីគោរព

สุตฺตนฺตปิฏเก ขุทฺทกนิกายสฺส วิมานวตฺถุ

เตน เมตาทิสาวณฺณา เตน เมตาทิสาปภา
อุปฺปชฺชนฺติ จ เม โภคา ยาวกปฺปมนาสวา

อกฺกามา เต กตกฺกา มหานุภาวา
มนุสฺสภูตา ยมหา อกาสึ
เตนมฺหิ เอวญฺเจวตานุภาวา
วณฺณา จ เม สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

ขุทฺทกนิกายวิมานํ ทุติยปตฺตวิมานํ ทฺวาทสมํ ฯ

ตติยสีมา สุณิสาวิมานํ

(๑๓) อภิกฺกนฺเตน วณฺเณน ยา ตฺวํ ติฏฺฐสิ เทวเต
อภิสาเรนฺตี ทิสา สพฺพา ทิสฺวาน วิย ตารกา
เตน เต ตาทิสาวณฺณา เตน เต ตาทิสาปภา
อุปฺปชฺชนฺติ จ เต โภคา ยาวกปฺปมนาสวา

ปุจฺฉามิ ตํ เทวิ มหานุภาเว
มนุสฺสภูตา กามกามินี ปุพฺเพ
เกนาสิ เอวญฺเจวตานุภาวา
วณฺณา จ เต สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

ព្រោះហេតុនោះ ចានជាខ្ញុំមានសម្បុរបៃបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ ផលទើបសម្រេច ដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណានីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង

បពិត្រកិក្ខុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ចានធ្វើបុណ្យណា ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបៃបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺឆ្ការស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ ខុត្តិយបត្តិពូតាវិមាន ទី ១២ ។

សុណិសាវិមាន ទី ១៣

(១៣) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវធីតា នាងមានសម្បុរល្អបិតនៅហើយ ញ៉ាំងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺ ដូចផ្កាយព្រឹក នាងមានសម្បុរបៃបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេច ដល់នាងក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណានីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាងនាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ចានធ្វើបុណ្យអ្វី នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបៃបស់នាងក៏ភ្លឺឆ្ការស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

វិមានវត្ថុស្មិំ ឧបមស្ស បឹបវិត្តស្ស ឋុទ្ធសមំ សុណិសាវិមានំ

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្លាទេន បុច្ឆិតា
បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយោគាសិ យស្សុកម្មស្សិទំ ផលំ
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
សុណិសា អហោសឹ សស្សុសស្សុ យារេ
អទ្ធសំ វិវិធំ កិច្ចំ វិប្បសន្នមនាវិលំ
តស្សុ អទាសិហំ បូវំ បសន្នា សកេហិ ទាណិហិ
ភាតុឡ្យភាគិនេយ្យានំ មោទាមិ ទទ្ធុទេវទេ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេកេចិ មនសោ បិយា
តេនម្ហិ ឱវញ្ញលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សុណិសាវិមានំ ឆដ្ឋសមំ ។

ឋុទ្ធសមំ សុណិសាវិមានំ

(๑๒) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្ពា ឱសធី វិយ តារកា
តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន តេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេកេចិ មនសោ បិយោ

ទេវតានោះដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស ជាកូនប្រសា ក្នុងផ្ទះ នៃឪពុកក្មេក បានឃើញភិក្ខុ ប្រាសចាកជូលីគឺកិលេស មានចិត្តថ្លា មិនល្អក់ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេននំ ដល់ភិក្ខុនោះ ដោយដៃរបស់ខ្លួន លុះប្រគេននំជាចំណែកពាក់កណ្តាលហើយ ក៏រីករាយ ក្នុងទង្ឃទាននោះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ សុណិសាវិមាន ទី ១៣ ។

សុណិសាវិមាន ទី ១៤

(១៤) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវធីតា នាងមានសម្បុរល្អ បឋមវ័យហើយ ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺច្បាស់ដូចផ្កាយព្រឹក នាងមានសម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាងក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

สุตฺตนฺตปิฏเก ขุทฺทกนิกายสฺส วิมานวตฺถุ

ปุจฺฉามิ ตं เทวิ มหานุภาเว
มนุสฺสภูตา กามคุณูปเสตา
เกนาสิ เอวํวณฺโณ วิภาสยนฺตี
วณฺโณ จ เต สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

สา เทวตา อตฺตมนา โมคฺคลฺลาเนน ปุฏฺฐา
ปญฺหํ พุทฺธวิสยาโคสิ ยสฺสาวกคฺคสฺมึ ฉลภิญฺญตายํ

อหํ มนุสฺเสสุ มนุสฺสภูตา
สุณิสา อเหสึ สสุรสฺส ยาเย
อฑฺฒสฺส ทาสี กิตฺติกา วิสฺสุตมานาสิ
ตสฺสา อหาสิมหิ ภาคิ ปสฏฺฐา สกเคหมฺหิ ตทาหมฺหิ
กมฺมสฺสกมฺหิ ปติพฺพตาย เอวมาสิ ฉนฺนาย วาเจ
เตนมฺหิ ตาทิสาวณฺณา เตน เม ฉวิมชฺฌตฺถ
อุปฺปชฺชติ จ เม ภาคา ยาเย เกจิ มนาปิยา
เตนมฺหิ เอวํวณฺณินี
วณฺโณ จ เม สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

สุณิสาวิมานํ ปฐมํ ฯ

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាភាវមសួរ
នាង នាងកាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យ
អ្វី នាងមានអានុភាពវុងវឿង យ៉ាងនេះ ពាំងសម្បុរ
របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយទូន្មាលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំ កាលដែលកើតជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស ជា
កូនប្រសាក្នុងផ្ទះ នៃឪពុកក្មេក បានឃើញភិក្ខុ
ដែលប្រាសចាកភគៈ មានចិត្តថ្លា មិនល្អក់
ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានឲ្យចំណែក (នំកុម្មាស)ដល់ភិក្ខុនោះ ដោយដៃ
របស់ខ្លួន លុះឲ្យដុំនៃនំកុម្មាសរួចហើយ ក៏រីករាយ ក្នុងនន្ទនវ័ន
ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ព្រោះដំណើរនោះ
ផលទើបសម្រេចដល់ខ្ញុំ ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណា
នីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង
ខ្ញុំមានអានុភាគវុងវឿង យ៉ាងនេះ ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

ចប់ ទុតិយសុណិសាវិមាន ទី ១៤ ។

បណ្ណវេសមំ ទុត្តរវិមានំ

(១៩) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្ពា ឱសធី វិយ តារកា
កោធ តេ តាទិសោ វណ្ណោ កោធ តេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ កោតា យេ កោធិ មនសោ បិយា

បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា តវមត្ថកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវំវណ្ណិ តាទុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុដ្ឋតា
បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យស្សត្ថកម្មស្ស ផលំ
ឥស្សរំ ច មច្ចវិយមាធោ[1] បលាសោ
ជាហោសិ មយ្ហំ យរមាវសត្តិយា
អក្កោធនា ភត្តុ វសានុវត្តិនី
ឱធោសរេ . . . ឯវ្ហប្បមត្តា[2]

---

๑ ឧ. មច្ចវិយមធោ ។ ម. មរច្ចមធោ ។ ๒ ម. ឥវ្ហប្បមត្តា ។

ខុទ្ទកវិមាន ទី ๑๕

(๑๙) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវធីតា នាងមានសម្បុរល្អ បឺតនៅហើយ ញុំាងទិសទាំងពួង ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក នាងមានសម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណានីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ធ្វើបុណ្យអ្វី នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយហេតុអ្វី ?

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

សេចក្តីប្រណែនក្តី សេចក្តីកំណាញ់ក្តី មានះក្តី ការលើកខ្លួនផ្ទឹមក្តី មិនមានដល់ខ្ញុំ កាលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ខ្ញុំមិនមានសេចក្តីក្រោធ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមអំណាចកស្តា មិនមានសេចក្តីប្រមាទ ជានិច្ច ក្នុងការរក្សាឧបោសថ

ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមី
ចាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ
ឧបោសថំ ឧបវសឹ សទា សីលេសុ សំវុតា
សញ្ញមា សំវិភាគា ច វិមានំ អាវសាមហំ[1]
ចាណាតិចាតា វិរតា មុសាវាទា ច សញ្ញតា
ថេយ្យា ច អតិចារា ច មជ្ជបានា ច អារកា
បញ្ចសិក្ខាបទេ រតា អរិយសច្চាន កោវិទា
ឧបាសិកា ចក្ខុមតោ គោតមស្ស យសស្សិនោ
សាហំ សគេន សីលេន យសសា ច យសស្សិនី
អនុភោមិ សកំ បុញ្ញំ សុខិតា ច[2]ម្ហិ អនាមយា
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧបច្ចន្តំ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

អក្ខាមិ តេ ភិក្ខុ មហានុភាវ
មនុស្សភូតា យមហំ អកាសឹ
តេនម្ហិ ឯវញ្ញលិតានុភាវា
វណ្ណេ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

---

๑ ម អាវសាមិមំ ។ ๒ ម. ចម្ហិ តាមយា ។

ខ្ញុំបានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ ទី ៨ នៃបក្ខផង អស់ជាដរាយបក្ខផង ជាអ្នកសង្រួមក្នុងសីល គ្រប់កាល ជាអ្នកមានសេចក្តីសង្រួម មានការចែករំលែកទាន នៅគ្រប់គ្រងវិមាន ជាអ្នករៀរចាកជ្ឈាតិជាត សង្រួមចាកមុសាវាទ ចាកការលួច ចាកការប្រព្រឹត្តិកន្ទួង ជាអ្នកឆ្ងាយ ចាកការផឹកទឹកស្រវឹង ត្រេកអរក្នុងសិក្ខាបទទាំង៥ ឈ្មោះសៃក្ខ ក្នុងអរិយសច្ច ជាឧបាសិកា របស់ព្រះគោតម ដែលមានបញ្ញាចក្ខុ មានយស ខ្ញុំមានយស ដោយសីល ជារបស់ខ្លួនផង ដោយយសផង រមែងសោយនូវបុណ្យ ជារបស់នៃខ្លួនខ្ញុំ ដល់នូវសេចក្តីសុខ មិនមានភេត ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំ មានសម្បុរបៃឥនោះ ព្រោះដំណើរនោះ ផលទើបសម្រេច ដល់ខ្ញុំ ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំង៧ឱយ ណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង

បពិត្រកិត្តុ មានអានុភាពច្រើន ខ្ញុំសូមទូលលោកថា
ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យណា
ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយផលបុណ្យនោះ ។

មម ច កន្តេ វចនេន ភគវតោ ចាទេ សិរសា វន្ទេយ្យាសិ ខុត្តរ ជាម កន្តេ ខុចាសិតា ភគវតោ ចាទេ សិរសា វន្ទតីតិ ។ អនច្ឆរិយំ ខោ បនេតំ កន្តេ យំ មំ ភគវា អញ្ញតរស្មឹ សាមញ្ញជលេ ព្យាករេយ្យ ។ តំ ភគវា សក្កចាតាមិជលេ ព្យាកាសីតិ ។

ឧត្តរវិមានំ បណ្ណរសមំ ។

សោឞ្ឋសមំ សរីមវិមានំ

(១៦) យុត្តា ច តេ បរមអលង្កតា ហាយា
អដោមុខា អយសិ តមា ៣លី ៨ភ
អភិនិម្មិតា បញ្ចរថា សតា ច តេ
អន្វេន្តិ តំ សារថិចោទិតា ហាយា
សា តិដ្ឋសិ រថវរេ អលង្កតា
ចិកាសយំ ៨លមិវ ដោតចាវតោ
បុច្ឆាមិ តំ វរតនុ អនោមទស្សនេ[1]
កស្ស កាយា អនធិវរំ ខុចាតមិ ។

---

๑ ម. វិចារុ អនុមទស្សនេ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ ថ្វាយបង្គំព្រះចាតាព្រះមានព្រះភាគ ដោយសិរ្សៈ តាមពាក្យរបស់ខ្ញុំថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទុបាសិកាឈ្មោះទត្តា សូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទា នៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយសិរ្សៈ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ ព្រះមានព្រះភាគ គប្បីព្យាករទូរខ្ញុំ ក្នុងសាមញ្ញផលណាមួយ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ ជាសេចក្តីអស្ចារ្យ ល្មមទេ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករចំពោះនាងទត្តានោះ ក្នុងសកទាគាមិផល ។

ចប់ ទត្តរាវិមាន ទី ១៥ ។

សិរីមាវិមាន ទី ១៦

(១៦) (ព្រះវង្គីសត្ថេរសួរថា) សេះពាំងឡាយ ដែលនាងទឹម ហើយ ប្រដាប់ដោយគ្រឿងអលង្ការដ៏ទត្តម មានមុខសំយុងចុះ មានកម្ទាំង មានសន្ទុះដ៏លឿន ទៅក្នុងអាកាសបាន រថពាំង ឡាយ៥០០ កើតឡើងជល់នាង សេះពាំងឡាយ ដូចជានាយ សារថី ជាស់គ្រឿនហើយ តាមហែនាង នាងមានខ្លួនប្រដាប់ ហើយ បិតនៅលើរថដ៏ប្រសើរ ញ៉ាំងពន្លឺឲ្យភ្លឺរុងរឿង ដូច ជាភ្លើង ភ្លឺព្រោងព្រាយ នាងមានរូបដ៏ប្រសើរ មានរូបគួរ មើល មិនថយថោក អាត្មាសូមសួរនាង នាងមកអំពីពួក ណា ចូលមកគាល់ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ដ៏ប្រសើរបំផុត ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

កាមក្ខបត្តាំ យមាហុ[1] អន្តវតា
ឯម្ហាយ ឯម្ហាយ រមន្តិ នេវតា
តស្មា កាយា អញ្ញកាមវណ្ណិនី[2]
ឥជាតតា អនធិវរំ ឧមស្សុតុំ ។
តីំ ភុំ បុរេ សុចរិតមាចរី ឥធ
ភោគាសិ ភុំ អមិតយសា សុខេធិតា
ឥទ្ធី ច តេ អនធិវរា វិមានេ
វណ្ណោ ច តេ ឧភ ឯិសា វិភាតតិ
នេវេហិ ភុំ បរិវុតសក្កតា ចសិ
ក្យាតោ ឆុតា សុគតិតតាសិ នេវតេ
កាសុ ភ ភុំ វាចនកាភជុសា សធី
អាឯិក្ខ មេ ភុំ យធិ ពុទ្ធសាវិកា(តិ) ។
ឯកន្តវេ ឯកវាវេ សុមាធិតេ
បរិចារិកា ភជវាសុ សិរីមតោ
ឯក្ខហិ តីតេហិ បរមសុសិក្ខិតា អហំ[3]

---

๑ ម. យយាហុ ។ ๒ ម. អញ្ញកាមវណ្ណិនិ ។ ๓ ម. ម. អហុំ ។

(ទេវតាតបថា) អ្នកប្រាជ្ញចាំនឡាយ សរសើរទេវ-
និកាយណាថា ប្រសើរ ជាងពួកទេវតា ជាន់បរនិម្មិតវសវត្តី
ដែលដល់នូវការប្រសើរដោយកាម (ព្រោះ) ទេវតាចាំនឡាយ
(ក្នុងទេវនិកាយនោះ) និម្មិតដោយខ្លួនឯង ហើយត្រេកអរ
ខ្ញុំជាស្រីអប្រែ ប្រព្រឹត្តតាមប្រាថ្នា ចុះអំពីពួកនិម្មានតី-
ទេវតានោះ មកកាន់មនុស្សលោកនេះ ដើម្បីថ្វាយបង្គំ
ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គមិនមានអ្នកដទៃប្រសើរលើស ។

(ព្រះវង្គីសត្ថេរសួរថា) កន្លងកាលមុន នាងបានប្រព្រឹត្ត
សុចរិតដូចម្តេច នាងមានយសធំ ចំរើនដោយសេចក្តីសុខ នាង
មានឫទ្ធិ មិនមានអ្នកដទៃប្រសើរលើស ឋិតនៅអាកាសបាន
ចាំនសម្បុររបស់នាង កំពុងរឿងឋិតក្នុងទិសចាំន ១០ នាង
មានទេវតាចោមរោមធ្វើសក្ការៈ ម្នាលទេវតា នាងច្យុតអំពី
ឋានណា មកកាន់សុគតិនេះ នាងធ្វើតាមពាក្យប្រដៅ
អ្នកណា ចូរនាងប្រាប់ដល់អាត្មា បើនាងជាពុទ្ធសាវិកា ។

(ទេវតាតបថា) ខ្ញុំជាស្ត្រីបំរើ របស់ស្តេចដ៏ប្រសើរ
(ព្រះបាទពិម្ពិសារៈ) មានសិរី ក្នុងនគរដ៏ឧត្តម ដែល
គេសាងដោយល្អ ក្នុងចន្លោះនៃកំពែង (ចាំង ៩ មានកំពែងឈ្មោះ
វេភារៈជាដើម) បានសិក្សាស្ទាត់ ដោយវេជ្ជំ ទំនងប្រឿង

វិមានវត្ថុស្មឹ បឋមស្ស បរិវត្តស្ស សោឞ្ឋសមំ សិរីមាវិមានំ

សិរីមាតិ មំ រាជកហោ អវេទិសុ

ពុទ្ធោ ឥមេ ឥសិនិសភោ វិនាយកោ

អនេសយិ សមុទយទុក្ខនិច្ចតំ

អសង្ខតំ ទុក្ខនិរោធំ សស្សតំ

មក្ខញ្ចមំ អកុដិលំ អញ្ជសំ សិវំ

សុត្វានហំ អមតបទំ អសង្ខតំ

តថាគតស្ស អនធិវរស្ស សាសនំ

សីលេស្វាហំ បរមសុសំវុតា អហុំ

ឆម្ភេ បិតា នរវរពុទ្ធនេសិតេ

ញត្វាន តំ វិរជំ បទំ អសង្ខតំ

តថាកតេន អនធិវរេន នេសិតំ

តត្ថេវាហំ សមថសមាធិមាឌុសិំ

សា យេវ មេ បរមនិយាមតា អហុ

លទ្ធានហំ អមតវរំ វិសេសនំ

ឯកាសិតា អភិសមយេ វិសេសយិ

អសំសយា ពហុជនបូជិតា អហំ

ទិដ្ឋ[1] រតិំ បច្ចនុភោមនប្បកំ

---

๑ ម. ទិដ្ឋ ។

ពួកជនក្នុងនគរពរាជគ្រឹះ ចានស្គាល់ខ្ញុំថាសារីបុត្ត ឯព្រះពុទ្ធជាបុគ្គល
ស្មើនឹងរកនូវគុណ មានសីលគុណជាដើម ដូចគោឈ្មោះនិសភៈ
គឺគោប្រសើរជាងគោទាំងពួង ជាបុគ្គលដឹកនាំនូវសត្វទាំងឡាយ
ចានសម្តែងនូវសមុទយសច្ច នឹងទុក្ខសច្ច ថាជារបស់មិនទៀង
នូវទុក្ខនិរោធសច្ចដែលមិនមានបច្ច័យតាក់តែង ថាជារបស់ទៀង
នឹងមគ្គសច្ចនេះ ជាផ្លូវមិនវៀច ជាគន្ធងដ៏ក្សេម ដល់ខ្ញុំ លុះខ្ញុំចាន
ស្តាប់នូវអត្ថបទនៃអមតនិព្វាន ដែលមិនមានបច្ច័យប្រជុំតាក់តែង
ជាពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះតថាគត មិនមានបុគ្គលដទៃប្រសើរជាង
ហើយ ខ្ញុំចានសង្រ្គមដ៏ខ្ពស់ក្នុងប្រពៃ ក្នុងសីលទាំងឡាយ តាំងនៅ
ក្នុងធម៌ដែលព្រះពុទ្ធប្រសើរជាងជនទ្រង់សម្តែងហើយ លុះដឹងអត្ថ-
បទដែលច្រាសចាកពួកៈ មិនមានបច្ច័យប្រជុំតាក់តែងនោះ ដែល
ព្រះតថាគត មិនមានបុគ្គលដទៃប្រសើរជាង ទ្រង់សម្តែងហើយ
ខ្ញុំចាននូវសមាធិ ដែលកើតអំពីសមថៈ ក្នុងអត្តភាពនោះឯង ការ
ចាននូវសមាធិរបស់ខ្ញុំនោះឯង ជាមគ្គនិយាមដ៏ខ្ពស់ ខ្ញុំចាននូវអមត-
និព្វានដ៏ប្រសើរវិសេស មានសេចក្តីក្សេមដ៏ពិត ចានដល់នូវគុណ.
វិសេសក្នុងការគ្រាស់ដឹង(នូវសច្ចៈ) មិនមានសង្ស័យ មានពួកជន
ប្រើនបួងាហើយ សោយនូវការលេង នឹងសេចក្តីត្រេកអរដ៏ប្រើន

ឯវំ អហំ អមតធម្មិ ទេវតា
តថាគតស្ស អនធិវរស្ស សាវិកា
ឆឡភិញ្ញា បហូមដលេ បតិដ្ឋិតា
សោតាបន្នា ន ច បុនមត្តំ ទុក្ខតំ
សា វន្ទិតុំ អនធិវរំ ឧបាគមិំ
ថាសាធិតេ កុសលរតេ ច ភិក្ខវេ
ឧមសន្ថុតុំ សមណាសមាគមំ សិរំ
សតារភ សិរិមតោ ឆម្ភភជិនោ
និស្សា មុនិំ មុនិតមធម្មិ បីណិតា
តថាគតំ ឧរវរធម្មសារថិ(១)
តណ្ហាជិនិំ កុសលរតំ វិនាយកំ
វន្ទាមហំ បរមហិតានុកម្បកំ ។

សិរីមាវិមានំ សោឡសមំ ។

សត្តរសមំ បេសការិយវិមានំ

(๑๗) ឥធំ វិមានំ រុចិរំ បភស្សរំ
វេឧប្បរិយេ ឥម្ភិ សតតំ សុធម្មលំ(២)
សុវណ្ណរូបេ្យហិ សមន្តមោត្ថតំ

---

๑ ឧរវរទម្មសារថិតំ អដ្ឋកថាយំ ។ ๒ ម.ម. សុធម្មិតំ ។

ខ្ញុំជាទេវតាបានឃើញនូវអមតធម៌យ៉ាងនេះហើយ ជាសាវិកានៃព្រះតថាគត មិនមានបុគ្គលដទៃប្រៀសើរជាង បានឃើញធម៌តាំងនៅក្នុងផលជាបឋម ដល់នូវសោតៈ ទុគ្គតិក៏មិនមានដល់ខ្ញុំទៀត ខ្ញុំបានចូលមក ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គមិនមានបុគ្គលដទៃប្រសើរជាងផង ដើម្បីនមស្ការនូវពួកភិក្ខុ ដែលនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងកុសល (មក) កាន់ទីប្រជុំនៃសមណៈដ៏ក្សេមផង ខ្ញុំមានសេចក្តីគោរព ចំពោះព្រះពុទ្ធជាស្តេចហេតុធម៌ ដ៏មានសិរី បានឃើញព្រះពុទ្ធជាអ្នកប្រាជ្ញ ក៏មានចិត្តរីករាយ ត្រេកអរ ខ្ញុំថ្វាយបង្គំព្រះតថាគត ជាធម្មសារថីដ៏ប្រសើរជាងជន ផ្តាច់បង់តណ្ហា ត្រេកអរក្នុងកុសល ជាអ្នកជួនានសត្វ មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ដ៏ឧត្តម ។

ចប់ សិរីមាវិមាន ទី ១៦ ។

បេសការិយវិមាន ទី ១៧

(๑๗) (សក្កទេវរាជសួរថា) វិមាន មានសសរជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យនេះ ដ៏រុងរឿងក្រៃផ្ទេរសត្វកាល ឥតមានមន្ទិល គ្របដោយដើមឈើ ជាវិការៈនៃមាស ដោយជុំវិញ

วิมานวตฺถุสฺมึ ปฐมสฺส ปีฐวคฺคสฺส สตฺตมสฺส เทวตาวิมานสฺส

ปาฐิ มม กมฺมวิปากสมฺภวึ
ตตฺรูปปตฺติ ปุริมชฺฌภ ตมา
สตึ สหาสฺสานิ สเกน กมฺมุนา
ตุวึสิ อจฺฉรปตา ยสสฺสินี
ทิกาสยึ ตีณิสิ ปุพฺพเทวตา
สสี อติกฺกมฺม ยถา วิโรจติ
ฉกฺขตฺตุมาวิ ตารกาคณา
ตเถว ตฺวึ อจฺฉรสงฺฆมา ตมึ
ฉนฺทิมาตา ยสสา วิโรจสิ
กุโต นุ อาคมฺม อเทวมานุเส
อุปปชฺชา ตฺวึ ภวึ มมึ ตนึ[๑]
พฺรหฺมุโน เจว ตีณสา สหินฺทกา
สเพฺพ ตปฺปามเส ทิสฺวาเน ตนฺติ ฯ
ยเมตึ สกฺก อนุปุจฺฉเส มมึ
กุโต จุตา ตน อาคตา ตุวึ[๒]
พาราณสี นาม ปุรตฺถิ กาสินึ
ตตฺถ ปุเร อเหาสึ เทสกาวิกา[๓]

---

๑ ม. ตมึ ฯ ๒ ม. อาคจฺฉติ ตวึ ฯ ๓ ฉ. ม. เทสกาวิกา ฯ

ហានវបស់យើង៏ កើតឡើង៏ព្រម ដោយអំណាចផលនៃកម្ម
ពួកស្ត្រីអប្សរពីកាលមុនដែលកើតក្នុងវិមាននោះចំនួន ១សែន
នាក់ នាង៏ជាអ្នកមានយស កើតឡើង៏ដោយកម្មជារបស់ខ្លួន
នាង៏ជាបុព្វទេវតា ញុំាង៏វស្សីឲ្យក្តីតាំង៏នៅ ដូចព្រះចន្ទជាស្តេច
នៃផ្កាយ រមែង៏រុង៏រឿង៏គ្របសង្កត់ពួកផ្កាយ នាង៏ថ្កើង៏រុង៏រឿង៏
ដោយយស ជាង៏ពួក នៃស្ត្រីអប្សរនេះ យ៉ាង៏នោះដែរ
ម្នាលនាង៏ មានរូបគួរមើល មិនថោកថយ នាង៏មកពីកំព
ណាហ្ន៎ ចានមកកើតក្នុង៏កំពរបស់យើង៏នេះ ពួកទេវតានៅ
ហានត្រៃត្រឹង្ស៏ទាំង៏អស់ ព្រមទាំង៏ព្រះឥន្ទ្រ មិនឆ្អែតស្កប់ស្កល់
ដោយការមើលនូវនាង៏ ដូចជាពួកទេវតា នៅក្នុង៏ហាន
ត្រៃត្រឹង្ស៏ ព្រមទាំង៏ព្រះឥន្ទ្រ មិនឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ដោយ
ការយើញនូវព្រហ្ម ដូច្នោះដែរ ។

(ទេវធីតាតបថា) បពិត្រសក្កៈ ព្រះអង្គទ្រង៏សួរប្រស្ន
នេះ ទំង៏ខ្ញុំព្រះអង្គថា នាង៏ឫតមក អំពីកំពណា
ចានមកកើត ក្នុង៏ទីនេះ ខ្ញុំឈ្មោះ បេសការិកា
កើតក្នុង៏ប្រទេសឈ្មោះពារាណសី របស់អ្នកដែនកាសីនោះ

สุตฺตนฺตปิฏเก ขุทฺทกนิกายสฺส วิมานวตฺถุ

ตุณฺเฑ จ ฉมฺเย จ ปสนฺนมานสา
สเงฺว จ ฬิกาลิตา[๑] อสีสยา
อเจลฺลาสิ กฺขาปชา อาคตปฺปลา
สโตฺตาฏิเน ฉมฺเย นิยตา อกามยาติ ฯ

ตนฺตฺรภิเนฺนภมเส สฺวาคตาฺว เต
ฉมฺเย จ ภูมิ ยสสา วิเรชสิ
ตุณฺเฑ จ ฉมฺเย จ ปสนฺนมานเส
สเงฺว จ ฬิกาลิเต อสีสเย
อเจลฺลาสิ กฺขาปเธ อาคตปฺปเล
สโตฺตาฏิเน ฉมฺเย นิยเต อกามเยติ ฯ

เปสการิยวิมานํ[๒] สตฺตมสมฺ ฯ

ทุติยภาณวาโร

ปฺจ ปีหา ตโย ขาริ ปธีกา ตีณิ ขคฺคิณา
เทฺว ปตี เทฺว สุณิสา ทุตฺถา สิริมา เปสการิกา[๓]
วณฺโณ เตน ปวุจฺจตีติ ฯ

ปตฺตวิมานเธ วณฺโณ ปฐโม ฯ

---

๑ ฉ.ภ.ธ.ตาติปิ ปาเฐ ฯ๒ ฉ. เปสการิย ฯม.เปสการิวิมานํ ฯ ๓ ฉ.ม.เปสการิกา ฯ

ជាអ្នកមានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ដ្បើសិប
មិនមានសេចក្តីសង្ស័យ មានសិក្ខាបទមិនបានជាប់ សម្រេច
នូវផលខៀង ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងត្រាស់ដឹង មិនមានសេចក្តីទុក្ខ ។

សក្កទេវរាជត្រាស់ថា ម្នាលនាងមានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះពុទ្ធ
ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ដ្បើសិប់មិនមានសេចក្តីសង្ស័យ មានសិក្ខា-
បទមិនបានជាប់ បានសម្រេចនូវផលខៀង ក្នុងធម៌ជាគ្រឿង
ត្រាប់ដឹង មិនមានសេចក្តីទុក្ខ យើងត្រេកអរនូវសម្បត្តិរបស់
នាងផង នូវដំណើរមកដោយប្រពៃរបស់នាងផង នាងរុងរឿង
ដោយធម៌គឺបុញ្ញសម្បត្តិផង ដោយយសគឺទិព្វសម្បត្តិផង ។

ចប់ បេសការិយវិមាន ទី ១៧ ។

ខុទ្ទាន (នៃបិដកគ្មោះ) គឺ

និយាយអំពីបិដកវិមាន ៥ នាគវិមាន ៣ បទដ្ឋិតវិមាន ១ តិលទក្ខិណា
វិមាន ១ បតិព្វតាវិមាន ២ សុណិសាវិមាន ២ ខត្តិយវិមាន ១
សិរិមាវិមាន ១ បេសការិយេវិមាន ១ លោកហៅថាវគ្គដូច្នេះឯង ។

ចប់ វិត្ថី ១ ក្នុងឥត្ថីវិមាន ។

ទុតិយោ បិត្តលតាវត្ថុ

បឋមំ ទាសីវិមានំ

(๑๘) អថ សត្ថាវនេវិហរ្ន្តោ វម្ម បិត្តលតាវនេ
សមន្តា អនុបរិយាសិ ឆាវីតណាបុរក្ខិតា
ជិកាសេដ្ឋី និសា សព្វា ជិសនី វិយ តារកា
តេកន តេ តាទិសោវណ្ណោ តេកន តេ ឥជមិជ្ឈតិ
ទុប្បដ្ឋដ្ឋិ ច តេ តោតា យេ តេកនិមនសោ បិយោ

បុច្ឆាមិ តំ នេវិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ
តេកាសិ ឯវញ្ចលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខណ្ហានេន បុច្ឆិតា
បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយោតាសិ យស្ស តម្ម្ស្ស ផលំ
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
ឆាសឹ អហោសឹ បរបេស្សិយា តុលេ
ឯថាសិតា ច តុម្ហមតោ តោតមស្ស យសស្សិនោ
តស្ស មេ និក្កាមោ អាសិ សាសនេ តស្ស តាទិនោ

បិត្តលតាវត្ថុ ទី ២

ទាសីវិមាន ទី ១

(១៨) (ព្រះមោគ្គល្លានស្ថេរៈ) ចុះនាងដែលមានពួកនារីចោមរោម
ហែហម ដើរក្រឡឹងជុំវិញ ក្នុងចិត្តលតាវ័ន ជាទីត្រេកអរ ដូច
ព្រះឥន្ទ្រជាធំជាងទេវតា ញុំាងទិសទាំងពួង ឲ្យភ្លឺដូចជាផ្កាយព្រឹក
តើនាងមានសម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង
ក្នុងទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណានីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត
កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរ
របស់នាងក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវធីតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានស្ថេរៈហើយ មានចិត្តរីករាយ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានស្ថេរៈប្រកាសហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវដែលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្សក្នុងពួកមនុស្ស
ជាទាសី បំរើអ្នកដទៃ ក្នុងត្រកូល

ជាឧបាសិកានៃព្រះគោតម មានបញ្ញាចក្ខុ មានយស ឯសេចក្តីព្យាយាម
ក្នុងសាសនានៃព្រះពុទ្ធ ប្រកបដោយគាទិគុណនោះ តែងមានដល់ខ្ញុំ

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

តាមំ អិដ្ឋតុយំ តាយោ នេវ អត្តត្ថ សន្ថវំ
សំក្កាបធានំ បញ្ចង្គំ ឧត្តោ សោវត្តិកោ សំវរោ
អកណ្ហាកោ អកមហាណោ ឧជុ សព្ភិបវេទិតោ
ឯកភ្តិមស្ស ផលំ បស្ស យថិទំ ចាបុណាតិកា
អាមន្តណាកោ រញ្ញោមិ សក្កស្ស វសវត្តិនោ
សដ្ឋិ តុរិយសហស្សានិ បដិពោធំ តរេដ្ឋិ មេ
អាលម្ពោ កក្កមោ តិមោ សាឆកានិ បសំសិយោ
ទោក្ខរោ ច សុដ្ឋសច្ចា ច រីណា[1] មោក្ខា ច ជារយោ
ឆដ្ឋា នេវ សុឆដ្ឋា ច សោណាទិដ្ឋា សុចិម្ភិ[2]កា
អាលម្ពុសា មិស្សកេសី បុណ្ឌរីកាតិ ជាតិយា
ឯឯបស្ស សុបស្ស ច សុកច្ចា មុទុកា[3]ទិ
ឯតា អញ្ញា ច សេយ្យាសេ អច្ឆរានំ បពោធិកា
តា មំ តាលេន្តុ ចាតុទ្ទា អភិភាសន្តិ នេវតា
ហន្ទ នច្চាម តាយោម ហន្ទ តំ រមយាមសេ
ឆយិទំ អតិតបុញ្ញានំ តតបុញ្ញផលំ ឥទំ
អាសោកំ ឆន្ទនំ រម្មំ តិនិសានំ មហាវនំ

---

๑ ម.វិលោ ។ ๒ ម. សុចិម្ហិ ๓ ។ ๓ ម. មុទុការុ ច ។

ពោះបីតាយនេះបង់បែកធ្លាយទៅក៏ដោយ កំការបញ្ឈប់នូវសេចក្តី
ព្យាយាមក្នុងកម្មដ្ឋានទុំះមិនមានឡើយ ផ្លូវនៃសិក្ខាបទទាំង ៥
ជារបស់មានសួស្តី ជាទីក្សេមមិនមានបន្ទា មិនសាំញាំ ជាផ្លូវត្រង់
ដែលសប្បុរសច្រាប់ហើយ ខ្ញុំជាស្ត្រីដល់នូវផលនេះ ដោយសេចក្តី
ព្យាយាមណា លោកចូរឃើញនូវផល នៃសេចក្តីព្យាយាមនោះចុះ ខ្ញុំ
ជាមហេសីជាទីស្រឡាញ់នៃសក្កទេវរាជ អ្នកញុំាងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្ត
ទៅក្នុងទេវលោកទាំងពីរ ពួកតូរ្យតន្ត្រីច្រើនហ្មឺនតែងធ្វើនូវការសម្រែប
បិត្តនៃខ្ញុំ ពួកទេវបុត្តឈ្មោះអាលម្ពៈ ១ គគ្គមៈ ១ កមៈ ១ សាធុរ៉ាទី ១
បសំសិយៈ ១ ភោក្ខរៈ ១ សុផស្សៈ ១ ទាំងពួកនារីឈ្មោះ
វិណា ១ មោក្ខា ១ នន្ទា ១ សុនន្ទា ១ សោណទិន្នា ១ សុចិម្ហិកា ១
អាលម្ពុសា ១ មិស្សកេសី ១ បុណ្ឌរីកាតិ ១ ឥរុណី ១ ឯនិបស្សា ១
សុបស្សា ១ សុកដ្ឋា ១ មុទុកាវ៉ាទី ១ ទាំងពួកនារីដទៃ ជាអ្នក
ជាស់តឿនេះ ប្រសើរជាងពួកស្ត្រីអប្សរ ពួកទេវធីតាទាំងនោះ
តែងចូលមកជិតខ្ញុំ តាមកាល ហើយពោលពាក្យជាទីត្រេកអរថា
មក យើងទាំងឡាយ នាំគ្នា កំប្រៀន មក យើងទាំងឡាយ ញុំាង
ទេវធីតានោះឲ្យរីករាយ នេះមិនមែនរបស់ពួកអ្នកមិនធ្វើបុណ្យទេ
នេះរបស់ពួកអ្នកបានធ្វើបុណ្យ ទើបនាំជាទីមិនសោយសោក ជាទី
ត្រេកអររីករាយ រមែងមានដល់ពួកទេវតា ទៅក្នុងជាន់ត្រៃត្រឹង្ស

วิมานวตฺถุสฺมึ ทุติยสฺส จิตฺตลตาวคฺคสฺส ทุติยํ ลขุมวิมานํ

สุขี อหเมตมฺหิ ๙๓ ฉฏฺเฐ ปวตฺเต จ
สุขญฺหิ เมตมฺหิ ๙๓ เชฏฺโฐ ปวตฺเต จ
เตสํ สหาฬฺหกามานํ เกตฺตกฺเว กุสลํ พหุ
กตปุญฺญา หิ โมทนฺติ สคฺเค เภาตสมฺปิเนตา ฯ

คาถาวิมานํ ปฐมํ ฯ

ทุติยํ ลขุมวิมานํ

(๑๙) อภิกฺกนฺเตน วณฺเณน ยา ตฺวํ ตฺวชฺช อิเธวเต
ขิฑฺฑาเสฏฺฐี นิสา สพฺพา ขิฑฺฑี รติ ตาวเต
เกนเต ตาทิโส วณฺโณ ฯเปฯ

วณฺโณ จ เต สพฺพนิสา ปกาเสติ ฯ

สา เทวตา อตฺตมนา โมคฺคลฺลาเนน ปุจฺฉิตา
ปญฺหํ ปุฏฺฐา วิยากาสิ ยสฺสา กมฺมสฺสิทํ ผลํ
เกวฏฺฏทฺวาร นิกฺขมฺม อหุ มยฺหํ นิวาสนํ
ตตฺถ สีสรมาฬานิ สาวกานิ มหาสิโน
ขิทฺทิ กมฺมาสิ ฆาเกหิ โลณสาวาเกหิ ปญฺหิ (๑)
อทาสึ ขุชฺชภูตาสุ วิปฺปสนฺเนน เจตสา

๑ โลณสาเวติปิ อฏฺฐกถายํ ทิสฺสติ ฯ

សេចក្តីសុខ នៃពួកជនដែលមិនបានធ្វើបុណ្យ មិនមានក្នុងលោកនេះផង ក្នុងលោកខាងមុខផង សេចក្តីសុខនៃពួកជនដែលបានធ្វើបុណ្យ រមែងមានក្នុងលោកនេះផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ពួកបុគ្គល អ្នកប្រាថ្នាឲ្យបានតើត ជាមួយនឹងពួកទេវតាចាំងខោះ គប្បីធ្វើកុសលឲ្យច្រើនចុះ ព្រោះថាបុគ្គលបានធ្វើបុណ្យ ជាអ្នកបានបរបូណ៌ដោយកោគៈ តែងរីករាយ ក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

ចប់ ទាសីវិមាន ទី ១ ។

លកុមាវិមាន ទី ២

(១៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវធីតា នាងមានសម្បុរល្អ បិតនៅហើយ ភ្លាំងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺ ដូចផ្កាយព្រឹក ព្រោះហេតុអ្វី បានជានាងមានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។ បានជានាងមានសម្បុរ ភ្លឺចម្រាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តរីករាយ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា លំនៅរបស់ខ្ញុំ តាំងនៅជិតទីជាទីចេញអំពីកេរវដ្តវារ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងលោកអ្នកមានចិត្តត្រង់ទាំងឡាយ បានប្រគេនបាយទំពុម្ភាស ទឹងបន្លែ ជ្រក់ ទឹកដែលផ្សំដោយសម្ភារៈច្រើន ដល់ពួកសាវ័កអ្នកស្វែងរកគុណធំ ដែលគ្រាចរចៅ ក្នុងទីលំនៅនៃខ្ញុំនោះ

ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យោ ច បក្ខស្ស អដ្ឋមឹ
ចាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ
ឧបោសថំ ឧបវសឹ សទា សីលេសុ សំវុតោ
សញ្ញមោ សំវិភាគោ ច វិមានំ អារសាមហំ
ចាណាតិចារោ វិរតោ មុសាវាទា ច សញ្ញតោ
ថេយ្យា ច អតិចារា ច មជ្ជចាគា ច អារកោ
បញ្ចសិក្ខាបទេ រតោ អរិយសច្ចាន កោវិទោ
ឧចាសិតោ ចក្កមតោ តោតមស្ស យសស្សិនោ
តេនមេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

មម ច កន្តេ វចនេន ភគវតោ ចាទេ សិរសា វន្ទេយ្យាសិ លឃុមា ជាម កន្តេ ឧចាសិកា ភគវតោ ចាទេ សិរសា វន្ទតីតិ ។ អនច្ឆរិយំ ខោ បនេតំ កន្តេ យំ មំ ភគវា អញ្ញតរស្មឹ សាមញ្ញដលេ ព្យាករេយ្យ ។ តំ ភគវា សក្ខិភាគមិដលេ ព្យាកាសីតិ ។

លឃុមរិមានំ ទុតិយំ ។

ខ្ញុំបានក្សាទុកជាសច្ច ប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ ទី ៨ នៃបក្ខផង អស់ជាដរាបរៀងបក្ខផង ខ្ញុំជាអ្នកសង្រួម ក្នុងសីលទាំងឡាយ សព្វកាល មានសេចក្តីសង្រួម មានការចែកទ្រព្យទាន ទៅត្រង់គ្រែវិមាន ជាអ្នករៀបចាក ជាណាតិជាត សង្រួមចាកមុសាវាទ រៀបចាកការលួច ចាកការប្រព្រឹត្តកន្ទួចិត្តស្វាមី ជាអ្នកផ្ងាយចាកការផឹកទឹកស្រវឹង ត្រេកអរក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ ឈ្មោះសីលក្នុងអរិយសច្ច ជាឧបាសិការបស់ព្រះគោតម ដែលមានបញ្ញាចក្ខុ មានយស ព្រោះហេតុនោះ ជាទង្ខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ - ។ បេ ។ ជាទង្ខ្ញុំ មានសម្បុរភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ថ្វាយបង្គំព្រះជាម នៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយសិរ្សៈ តាមពាក្យរបស់ខ្ញុំថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបាសិកាឈ្មោះ លខុមា សូមថ្វាយបង្គំ ព្រះជាម នៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយសិរ្សៈ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ហេតុនោះ ជាការអស្ចារ្យល្មមទេ ត្រង់ពាក្យថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករខ្ញុំ ក្នុងសាមញ្ញផលណាមួយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករទ្រង់នាងលខុមាមោះ ក្នុងសកទាគាមិផល ។

តតិយំ អាចាមទាយិការិមានំ

(๒๐) បិណ្ឌាយ តេ ចរន្តស្ស តុណ្ហីភូតស្ស តិដ្ឋតោ
ទធ្យិច្ចា ភេបណា ជារ៉ បភាតារំ អវស្សុតា
យោ តេ អទាសិ អាចាមំ បសន្នា សភេហិ ចាណិហិ
សា ហិត្វា មានុសំ ទេហំ តាវ ឧ សាទិសតំ កតាតំ ។
បិណ្ឌាយ មេ ចរន្តស្ស តុណ្ហីភូតស្ស តិដ្ឋតោ
ទធ្យិច្ចា ភេបណា ជារ៉ បភាតារំ អវស្សុតា
យោ មេ អទាសិ អាចាមំ បសន្នា សភេហិ ចាណិហិ
សា ហិត្វា មានុសំ ទេហំ វិមុត្តា ឥតោ ចុតា
ឯម្ហានរតិយោ ជាម សន្តុ ទេវា មហិទ្ធិកា
តត្ថ សា សុខិតា ជារ៉ មោទតិ ចាមទាយិភា ។
អយោ ទានំ វាតិយោ ភេសុប្បបេ សុប្បតិដ្ឋិតំ
បភាភេន ជានេន ឥជ្ឈត្ថ វត ទក្ខិណា
យា មយោសិត្តំ ភេវេយ្យ ឧក្ការត្តិស្ស ភាតិនោ
ជារ៉ សព្ពង្គភេល្យាណី ភត្តុ ចាទោមទស្សភា
ឯតស្ស ចាមទានស្ស ភេលំ ជាក្ខតិ[1] សោទ្ធសី

---

๑ ម. ឧក្ខតិ ។

អាចាមទាយិកាវិមាន ទី ๓

(๒๐) (ព្រះឥន្ទ្រសួរព្រះកស្សបថា) កាលដែលលោកម្ចាស់ គ្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ឈរនៅស្ងៀម មាននារីម្នាក់ កំសត់ កំព្រា អាស្រ័យនៅផ្ទះ នៃបុគ្គលដទៃ ជ្រះថ្លា បានប្រគេនបាយក្តាំង ដល់លោកម្ចាស់ដោយដៃរបស់ខ្លួន នាងនោះ លះបង់ កងកាយ ជារបស់មនុស្សហើយ ទៅកាន់ទិសណាហ្ន៎ ?

(ព្រះថេរៈតបថា) កាលដែលអាត្មាគ្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ឈរស្ងៀម មាននារីកំសត់ កំព្រា អាស្រ័យនៅផ្ទះនៃបុគ្គលដទៃ ជ្រះថ្លា បានប្រគេនបាយក្តាំង ដល់អាត្មាដោយដៃរបស់ខ្លួន នាងនោះលះបង់ កងកាយជារបស់មនុស្ស រួចផុតស្រឡះ ប៉ុន្តែអំពីមនុស្សលោកនេះ ទៅហើយ ពួកទេវតាដែលមានបុព្វហេតុច្រើន មាននៅក្នុងជាន់ទិម្មានរតី ណា នារីដែលជាអ្នកប្រគេនបាយក្តាំង គំដល់នូវសេចក្តីសុខរីករាយ ក្នុងពួកទេវតា ជាន់ទិម្មានរតីនោះ ។ ន៎ហ្ន៎ មានរបស់ស្រីកំព្រាដែលបានតាំងខ្លួនល្អ ក្នុងព្រះថេរៈព្រះនាមកស្សបៈ ន៎ហ្ន៎ ខ្ញុំណាស្រួចហើយដោយទានដែលនាំមក អំពីផ្ទះនៃបុគ្គលដទៃ នារីណាមានអាយុវែងល្អតាំងអស់ ជាទីរមិលមើល បិនបានទៅកាន់ឋានៃភស្តាគប្បីធ្វើនូវភាពនៃខ្លួនជាមហេសី នៃស្តេចចក្រពត្តិ គំមិនដល់មួយចំណិតនៃចំណែក ๑๖ ដង នៃការឲ្យនូវបាយក្តាំងនោះឡើយ

សតំ ឯក្ខា សតំ អស្សា សតំ អស្សតរី រថា
សតំ កញ្ញា សហស្សានិ អាមុត្តមណិកុណ្ឌលា
ឯតស្សា ចាមទានស្ស ផលំ ជាតិម្ហិ សោឡសី
សតំ ហេមវតា ជាតា ឆឡាសា ឧច្ចា ទុរុត្តរា
សុវណ្ណកច្ឆា មាតង្គា ហេមកប្បនិវាសសា
ឯតស្សា ចាមទានស្ស ផលំ ជាតិម្ហិ សោឡសី
ចតុន្នំ មហានទីនំ ឥស្សរំ យោធ តារយេ
ឯតស្សា ចាមទានស្ស ផលំ ជាតិម្ហិ សោឡសិន្តិ[1] ។

អាចាមទាយិកាវិមានំ ឆដ្ឋំ ។

បត្តុត្តំ បណ្ណាលីវិមានំ

(២១) ឥណ្ណាលិ វន្ទ ចាគានិ តោតមស្ស យសស្សិនោ
តមេវ អនុកម្បាយ អដ្ឋាសិ ឥសិសត្តមោ
អភិប្បសាទេមិ មនំ អរហន្តម្ហិ តាទិនេ[2]
ទិប្បមញ្ញលិកា[3] វន្ទ បវត្តំ តវ ជីវិតន្តិ ។

---

១ ម. តិសម្ភេ នត្ថិ ។ ២ ម. តាទិនំ ។ អដ្ឋកថាយំ តាទិសេតំ ទិស្សតិ ។
៣ ម. ទិប្បំ បញ្ចលិកា ។

មាសឆ្នោរ ១០០ សេះ ១០០ រថទឹមអស្សតរ ១០០ កញ្ញា ១សែន មានកុណ្ឌលជាវិការៈនៃកែវមណី ប្រដាប់ហើយ ក៏មិនដល់មួយចំណិតនៃចំណែក ១៦ ៗ ដង នៃការឲ្យទូវាយក្តាំងនោះឡើយ ដំរីចាំងឡាយដ៏ប្រសើរ ១០០ នៅក្នុងព្រៃហេមពាន្ត មានភ្នុកងដូចជាបន្ទោលនង្គ័ល មានកម្ទាំងខ្លាំង មានខ្សែដង្កត់មាស ជាពូជមាតង្គៈ មានគ្រឿងប្រដាប់រិចិត្រហើយ ដោយមាស ក៏មិនដល់មួយចំណិត នៃចំណែក ១៦ ៗ ដង នៃការឲ្យទូវាយក្តាំងនោះឡើយ បុគ្គលណា គប្បីធ្វើទូវាគាត នៃខ្លួនជាធំក្នុងទីបតាំង ៤ ក្នុងលោកនេះ ក៏នៅមិនទាន់ដល់មួយចំណិត នៃចំណែក ១៦ ៗ ដង នៃការឲ្យទូវាយក្តាំងនោះឡើយ ។

ចប់ អាចាមទាយិការិមានទី ៣ ។

បណ្ណាលីវិមានទី ៤

(៦១) (ព្រះមោគ្គល្លានច្រាប់ថា) នែនាងចណ្ឌាលី នាងចូរថ្វាយបង្គំព្រះបាទានៃព្រះគោតម ដ៏មានយស ព្រះពុទ្ធព្រះអង្គជាឥសីទី៧ ទ្រង់ប្រថាប់នៅដើម្បីអនុគ្រោះនាង ចូរនាងញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ជាព្រះអរហន្តប្រកបដោយគុណចុះ នាងចូរផ្គងអញ្ជលីឲ្យហ៊ាស ថ្វាយបង្គំចុះ ព្រោះថា ជីវិតរបស់នាងតិចណាស់ ។

วิมานวตฺถุสฺมึ ทุติยสฺส จิตฺตลตาวคฺคสฺส จตุตฺถ จณฺฑาลีวิมานสฺส

ยาวตา กาวิตาเตน สารีรนฺตมตาวินา
จณฺฑาลี วนฺทิ ชานนฺ เตาตมสฺส ยสสฺวิโน
ตเมน อาวิ ตาวี จณฺฑาลี ปญฺจลี ปิตา
ชมสฺสมาน สมฺพุทฺธ อนุกาเร ปกนฺทา
ฆีณาสา วิตตาเน อเนญฺช[1]
เชวิทฺธิปตฺตา อุปสงฺกมิตฺวา
วนฺทม ตา วีร มหานุภาว ฯ
สุวณฺณวณฺณา ฉลิตา มหายสา
วิมานเมวุยฺห อเนกจิตฺตา
ปริวาริตา อจฺฉราสงฺฆเณน
ตาวตฺตึสุเก เชวิเต วนฺทเส มิ[2] (๙ ตี)ฯ

อหิ ภนฺเต จณฺฑาลี ตยา[3] วีเร[4] เปสิตา
วนฺทึ อหเมา ชาเน เตาตมสฺส ยสสฺวิโน
สาหิ วนฺทิตา[5] ชานนฺ ตุตา จณฺฑาลิเยนิยา
วิมานึ สพฺพเสา ภทฺรึ อุปปชฺชิ นนฺทเน
อจฺฉรานึ สหสฺสานิ ปุรกฺขิตฺวา มิ ตีฉนฺ

---

๑ ฉ. วิตตาเน อเนเน ฉกึ อญฺญมฺหิ ฆเห ฉิสิทฺธึ ฯ ม. วิตตาเน เชเน ฉกึ อญฺญมฺหิ ฆเห ฉิสิทฺธึ ฯ ๒ ม. มม ฯ ๓ ฉ. ตเยา ฯ ๔ ม. เปเรน ฯ ๕ ฉ. ม. วนฺทิตฺวา ฯ

នាងចណ្ឌាលី ដែលព្រះមហាមោគ្គល្លាន មានឫទ្ធអប់រំហើយ ទ្រទ្រង់នូវសរីរៈជាទីបំផុត បានដាស់តឿនហើយ កំចាយបង្គំព្រះបាទព្រះគោតមដ៏មានយស កំស្រាប់តែមេគោប្រុសនាងចណ្ឌាលី ដែលកំពុងផ្គងអញ្ជលីថ្វាយបង្គំនូវព្រះសម្ពុទ្ធ អកធ្វើនូវពន្ធឹកងពីងឆឹតនោះ

នាងចណ្ឌាលី បានដល់នូវឫទ្ធិនៃទេវតា ចូលមកគាល់ (នូវព្រះមហាមោគ្គល្លាន) ជាព្រះខីណាស្រព ច្រាសចាកធូលី មិនមានតណ្ហា (ហើយនិយាយថា) បពិត្រលោកមានព្យាយាមមានអានុភាពច្រើន យើងខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំលោក ។

(ព្រះថេរៈសួរថា) ម្នាលទេវធីតា មានគុណអ្នកនាងជាអ្វី មានសម្បុរដូចជាមាស មានសរីរៈដ៏ក្លៀ មានយសធំ ចុះមកអំពីវិមាន ប្រកបដោយវិចិត្រ ដ៏ច្រើន មានពួកស្រីអប្សរចោមរោម មកថ្វាយបង្គំអាត្មាដូច្នេះ ។

(នាងចណ្ឌាលីទេវធីតាតបថា) បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ខ្ញុំឈ្មោះចណ្ឌាលី ដែលលោកម្ចាស់មានសេចក្តីព្យាយាម បញ្ជូនទៅឲ្យថ្វាយបង្គំព្រះបាទា នៃព្រះគោតម ជាព្រះអរហន្តដ៏មានយស លុះខ្ញុំថ្វាយបង្គំព្រះបាទាហើយ កំប្រាប់អំពីកំណើតនៃនាងចណ្ឌាលីមកកាន់វិមាន ដ៏ប្រសើរ ដោយប្រការគាំងពួនកើតឡើងក្នុងនន្ទនវន មានស្រីអប្សរ ១ ពាន់ ចោមរោម

តាសាហំ បវរា សេដ្ឋា វណ្ណេន យសសាយុតា
បហូតនេតតិកល្យាណា សមន្តជាតា បតិស្សុតា
មុទិ តោរុណិតំ លោតេ អន្តេ វដ្ដិតុមាគតាតិ ។
តនុ វត្ថាន ចណ្ឌាលី តវ តាតញ្ញតរេនិធ
វដ្ដិត្វា អរហតោ ចានេ តតោ វដ្ដរជាយតីតិ ។

ឧច្ចាវិមានំ ចតុត្ថំ ។

បញ្ចមំ ភវិតព្ពវិមានំ

(២២)ដីលាបីតា ចតាឧច្ចា ច មញ្ចិដ្ឋា អថ លោហិតា
ខុទ្ទាវចានំ វណ្ណានំ តតិញ្ចេត្ថ មរីចិតា
មជ្ឈារកានំ បុប្ផានំ មាលំ ជាវេសិ មុទ្ធនិ
ជាមេ[1] អញ្ញេសុ តាយេសុ វុត្ថា សទ្ធិ សុមេធសេ
តេសេន តាយំ ឧបបត្តា តាវត្តិំសំ យសស្សិនី[2]
នេវតេ បុព្ពិតាធិត្ថ តតិស្សុតម្ហស្សិនិ ជលំ(ឥតិ)។
ភវិត្តិតាតិ មំ អញ្ញេសុ តតិមិលាយំ[3] ឧចាសិតា
សន្ធាសីលេន សមន្តា សំវិភាគរតា សទា

---

๑ ឝ. នមេ ។ ម. នយិមេ ។ ๒ ម. យសស្សិនំ ។ ๓ ម. អញ្ញំសុ កិមិលាយំ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាទេវតា ប្រសើរវិសេស ជាងស្រីអប្សរទាំងនោះ ដោយសម្បុរ ដោយយសទំាងអាយុ ជាទេវតាមានកុសលដ៏ច្រើនបានធ្វើហើយ ដ៏ខ្លួន មានស្មារតី មកដើម្បីថ្វាយបង្គំនូវព្រះមុនី ព្រះអង្គប្រកបដោយសេចក្តីករុណា កន្លងលោក។ លុះនាងចណ្ឌាលី ជាស្ត្រីមានកតញ្ញូកតវេទិនី ពោលពាក្យនេះ ដូច្នេះហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះបាទា នៃព្រះអរហន្តហើយ ក៏ជាប់ពីទីនោះទៅ។

ចប់ ចណ្ឌាលីវិមាន ទី ៤ ។

ភទ្ទិត្ថិកាវិមាន ទី ៥

(៦៦) (ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់សួរថា) នាងមានសម្បុរខៀវផង លឿងផង ទៀតផង ហប្បុចផង ក្រហមផង ចោមរោមដោយលំអងនៃផ្កា មានពណ៌ផ្សេងៗ ទ្រទ្រង់នូវកម្រងផ្កាមន្ទារបុស្សនៅលើក្បាល ម្នាលនាងមានច្រកាស្អ ដើមឈើនេះ ក្នុងពួកទេវតាដទៃគ្មានទេ ម្នាលនាងមានយស នាងកើតក្នុងពួកទេវតានៅក្នុងស្ថានត្រៃត្រឹង្ស ដោយបុណ្យអ្វី ម្នាលទេវធីតា តថាគតសួរហើយ នាងចូរប្រាប់មក ផលនៃកម្មនេះ ដូចម្តេច។

(ទេវតានោះតបថា) ជនទាំងឡាយស្គាល់ខ្ញុំថា ភទ្ទិត្ថិកា ខ្ញុំជាឧបាសិកា នៅក្នុងកិម្ពិលានគរ បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា និងសីល ត្រេកអរ ក្នុងការចែករំលែកនូវទាន សព្វកាល

រំមានវត្ថុស្មឹ ទុតិយស្ស ចិត្តលតាវគ្គស្ស បញ្ចមំ ភវុដ្ឋិការវិមានំ

អដ្ឋាឧនញ្ច កត្តញ្ច សេនាសនំ បដិច្ចិយំ
អនាសឹ ពុទ្ធភ្តេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា
ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យោ ច(๑) បក្ខស្ស អដ្ឋមឹ
ចាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ
ឧបោសថំ ឧបវសឹ(๒) សទា សីលេសុ សំវុតោ
ចាលង្ការតិចាតា វិតា មុសាវាទា ច សញ្ញតោ
ថេយ្យា ច អតិចារា ច មជ្ជបានា ច អារកា
បញ្ចសិក្ខាបទេ រតោ អរិយសច្ចាន កោវិទោ
ឧបាសិកា ច ភទ្ទមតោ អហុ មាតា វិហារិនី

កតាវកាសា កតកុសលា តតោ ចុតា
សយម្ភា អនុវិចរមិ ឆទ្ទំ
តិក្ខ្ត្តុ ចាហំ បរមហិតានុកម្បកេ
អភោជយឹ តបស្សិយុគំ មហាមុនឹ
កតាវកាសា កតកុសលា តតោ ចុតា
សយម្ភា អនុវិចរមិ ឆទ្ទំ
អដ្ឋង្គិកំ អបរិមិតំ សុខាវហំ
ឧបោសថំ សតតមុបាវសឹ អហំ

---

๑ ម. យោ ។ ๒ ម. ឧបវសិស្សំ ។

ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ក្នុងពួកបុគ្គលមានចិត្តត្រង់ បានឲ្យគ្រឿងស្បៀកដណ្តប់ កត្តុសេនាសនៈនឹងគ្រឿងប្រទីប ខ្ញុំរក្សាទប្វើទោសថ្ងៃប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃ ទី ១៤ ទី ១៥ នឹងទី ៨ នៃបក្ខផង អស់ចាតុទ្ទសីផង ជាអ្នកសង្រ្គមល្អក្នុងសីលទាំងឡាយ សព្វកាលវៀរចាកបាណាតិបាត សង្រ្គមចាកមុសាវាទ ផ្ទាយចាកការលួច ចាកការប្រព្រឹត្តិកន្ទួង (ចិត្តស្វាមី) នឹងការផឹកទប្វើទឹកស្រវឹង ត្រេកអរក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ ឈ្មោះសីលក្នុងអរិយសច្ច ជាទោសិការបស់ព្រះគោតមព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ មានការនៅដោយសេចក្តីមិនច្រួសប្រហែស

មានឱកាសនៃសេចក្តីសុចរិតធ្វើហើយ មានកុសលបានធ្វើហើយ ប្បុតអំពីនោះមក មានតន្ទីក្តីដោយខ្លួនឯង គ្រាប់៧កាន់ទន្ទនវន ខ្ញុំបានញ៉ាំងពួកតិក្តុ អ្នកអនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ដ៏ក្រៃលែង នឹងគួនៃសាវកដែលមានតបៈ នឹងព្រះមហាមុនីឲ្យសោយអាហារ ខ្ញុំមានឱកាសធ្វើហើយ មានកុសលបានធ្វើហើយ ប្បុតអំពីនោះមក មានតន្ទីក្តីដោយខ្លួនឯង គ្រាប់៧កាន់ទន្ទនវន ខ្ញុំរក្សាទប្វើទោសថ្ងៃប្រកបដោយអង្គ ៨ រកប្រមាណមិនបាន ទាំមកទប្វើសេចក្តីសុខសព្វកាល

ភគវាភាសា ភគវន្តំសលា តនោ ឧតា

សយម្ភូភា អនុវិច្ចភាមិ ឧទ្ធនដ្ឋំ ។

ភវិត្តំភាវិហេន៑ បញ្ចមំ ។

ឆដ្ឋំ សោណទិន្នាវិមានំ

(២៣) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ

ឱភាសេន្តី ទិសា សព្វា ឱសធី វិយ តារកា

កោធតេ តាទិសេ វណ្ណោ កោធ តេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

បុច្ឆាមិ តំ ទេវិ មហានុភាវេ

មនុស្សភូតា តិមកាសិ បុញ្ញំ

កេនាសិ ឯវញ្ញលិតានុភាវា

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្កល្លានេន បុច្ឆិតា

បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយោកាសិ យស្សុ កម្មស្សិទំ ផលំ

សោណាទិន្នាតិ មំ អញ្ញិសុ ជាលង្ឃាយំ ឧបាសិកា

សង្ឃាសីលេន សម្បន្នា សំវិភាគរតា សទា

អច្ឆាទនញ្ច អត្តញ្ច សេនាសនំ បទីបិយំ

អទាសិំ ឧជុភូតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា

ខ្ញុំមានឱកាសធ្វើហើយ មានកុសលបានធ្វើហើយ ប្បុតអំពីទី
នោះមក មានពន្លឺភ្លឺដោយខ្លួនឯង គ្រាប់ទៅកាន់ទន្លេខរ ។

ចប់ភទ្ទិត្ថិកវិមាន ទី ៥ ។

សោណទិន្នវិមាន ទី ៦

(๒๓) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរ
ល្អ ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក បំតនៅ នាងមាន
សម្បុរបែបនោះ ដោយហេតុអ្វី ផលសម្រេចដល់នាង ក្នុង
ទីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត
កោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុអ្វី

ម្នាលទេវធីតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាង កាលដែលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបែបរ
នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។

ទេវតានោះដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយទូវផលនៃកម្មនេះថា
ជនទាំងឡាយស្គាល់ខ្ញុំវ៉ៃថា សោណទិន្នា ខ្ញុំជាឧបាសិកា នៅក្នុង
ស្រុកនាលន្ទា ជាស្ត្រីបរិបូណ៌ដោយសទ្ធានិងសីល ត្រេកអរក្នុងការ
ចែករំលែកទូវទាន សព្វកាល មានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងពួកបុគ្គលមានចិត្ត
ត្រង់ បានឲ្យគ្រឿងស្លៀកដណ្តប់កត្តៈសនាសនៈ នឹងគ្រឿងប្រទីប

ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមី
ចាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គុសុសមាគតំ
ឧបោសថំ ឧបវសឹ សទា សីលេសុ សំវុតា
ចាណាតិចាតា វិរតា មុសាវាទា ច សញ្ញតា
ថេយ្យា ច អតិចារា ច មជ្ជបានា ច អារកា
បញ្ចសិក្ខាបទេ រតា អរិយសច្ចាន កោវិទា
ឧបាសិកា ចក្ខុមតោ តោតមស្ស យសស្សិនោ
តេសេ មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោណទិន្នាវិមានំ ឆដ្ឋំ ។

សត្តមំ ទ្វោសឋិវិមានំ

(២៤) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្ពា ឱសធី វិយ តារកា
តេសេ តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា
។បេ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
ឧបោសថានិ មំ អញ្ញេ សកេ តេ តាយំ ឧបាសិកា

ខ្ញុំបានក្សាទុកឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ๘ អស់ថ្ងៃទី ๑๔ ទី ๑๕ និង
ទី ๘ នៃបក្ខផង អស់បាដិហារិយបក្ខផង បានសង្រ្គមក្នុងសីល
គាំង់ឡាយសព្វកាល ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត សង្រ្គមចាក
មុសាវាទ ឆ្ងាយចាកការលួច ចាកការប្រព្រឹត្តកន្ទួង (ចិត្តស្វាមី) និង
ការផឹកទឹកស្រវឹង ត្រេកអរ ក្នុងសិក្ខាបទគាំង ๕ ឈ្មោះសីលក្នុង
អរិយសច្ច ជាឧបាសិកា របស់ព្រះគោតម ព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ
មានយស ព្រោះហេតុនោះបានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។
បានជាខ្ញុំមានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ សោណទិន្នវិមាន ទី ๖ ។

ឧបោសថវិមាន ទី ๗

(๒๔) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងដែលមាន
សម្បុរល្អ ញុំាងទិសគាំងឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក បិតនៅ
ដោយហេតុអ្វី បានជានាងមានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។
បានជា នាងមានសម្បុរភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។ បេ ។ ទូលផ្លែ នៃកម្មនេះថា ជនគាំងឡាយ បានស្គាល់
នូវខ្ញុំថា ឧបោសថា ខ្ញុំជាឧបាសិកា នៅក្នុងសាកេតនគរ

សង្ខាសីលេន សម្បន្នា សំវិភាគរតា សទា

អច្ឆាទនញ្ច ភត្តញ្ច សេនាសនំ បទីបិយំ

អទាសឹ ខុជ្ជុតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា

ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យោ ច បក្ខស្ស អដ្ឋមឹ

ចាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ

ឧបោសថំ ឧបវសឹ សទា សីលេសុ សំវុតា

ចាណាតិចាតា វិរតា មុសាវាទា ច សញ្ញតា

ថេយ្យា ច អតិចារា ច មជ្ជចាជា ច អារកា

បញ្ចសីក្ខាបទេ រតា អរិយសច្ចាន កោវិទា

ឧចាសិតា ចក្កមតោ កោតមស្ស យសស្សិនោ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

អតិក្កមំ ឆឌ្ឌិតំ សុត្វា ឆន្ទោ មេ ឧបបជ្ជថ

តត្ត ចិត្តំ បណិធាយ ឧបវច្ឆម្ហិ ឆឌ្ឌិតំ

ជាតោសឹ សត្ត វច្ឆតំ ពុទ្ធសច្ចាភិច្ចពន្ធុនោ

ហីនេ ចិត្តំ បណិធាយ សម្ហិ បច្ឆានុតាបិនី ។

បរិបូណ៌ដោយសទ្ធានឹងសីល មានចិត្តត្រេកអរ ក្នុងការចែកវិលែក
ទូរមាន សព្វកាល មានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងពួកបុគ្គលមានចិត្តត្រង់
បានឲ្យគ្រឿងស្បៃកជណ្តប់ កត្តិ សេនាសនៈ ទឹងគ្រឿងប្រទីប
បានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ ទឹង
ទី ៨ នៃបក្ខផង អស់ចាជិហារិយបក្ខផង ជាអ្នកសង្រ្គមក្នុងសីល
គាំងឡាយ សព្វកាល រៀរចាកចាណាតិចាតសង្រ្គមចាកមុសាវាទ
ឆ្ងាយចាកការលួច ចាកការប្រព្រឹត្តិកន្ទួង (ចិត្តស្វាមី) ទឹងការធឹក
ទូរទឹកស្រវឹង ត្រេកអរក្នុងសិក្ខាបទគាំង ៥ ឈ្មោះសរៃក្នុងអរិយសច្ច
ជាឧបាសិកា របស់ព្រះគោតម ព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ មានយស
ព្រោះហេតុនោះ បានជា ខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។
បានជាខ្ញុំមានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
សេចក្តីពេញចិត្ត កើតឡើងដល់ខ្ញុំ ព្រោះបានឮទូរនន្ទនវន៍ជារឿយ ។
ខ្ញុំបានដំកល់ទូរចិត្ត ក្នុងនន្ទនវន៍ ក្នុងតាវត្តិង្សនោះ ហើយបូល
ទៅកាន់នន្ទនវន៍ ខ្ញុំពុំបានធ្វើតាមព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះហេស្តា
ជាព្រះពុទ្ធ ជាផៅពង្សនៃព្រះអាទិត្យទេ ខ្ញុំមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ
ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ព្រោះដំកល់ទូរចិត្ត ក្នុងធម៌ដ៏ថោកទាប ។

វិមានវត្ថុស្មឹ ទុតិយស្ស ចិត្តលតាវគ្គស្ស អដ្ឋមំ សុនន្ទាវិមានំ

តតិយ ចិរំ វិមានស្មឹ ឥទ្ធ វស្សសុទោសថេ
នេវតេ បុច្ឆិតាចិក្ខ យទិ ជានាសិ អាយុនោ(ឥតិ)។
សដ្ឋិវស្សសហស្សានំ[1] ឥទ្ធ ឋត្វា មហាមុនិ
ឥតោ ចុតា តមិស្សាមិ មនុស្សានំ សហព្យតន្តិ ។
មា ភាំ ខុទោសថេ ភយិ សម្ពុទ្ធេនាសិ ព្យាកតា
សោតាបន្នា វិសេសយិ បហីនា តវ ទុក្កតីតិ ។

ឧទោសថវិមានំ សត្តមំ ។

អដ្ឋមំ សុនន្ទាវិមានំ

(២៥) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ នេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្វា ឱសធី វិយ តារកា
កេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។
វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។
សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា
។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
សុនន្ទាតិ មំ អញ្ញាសុ[2] ឥទ្ធ ភាសតិ ភាសតា
សន្ទាសីលេន សម្បន្នា សំវិភាគរតា សទា

---

១ ឱ ម. ឯត្តកញ្ច តំស្សេ ច វិស្សកោដិយោតំ អត្តិ ។ ២ ម. ទិព្ភាតិ មមំ អញ្ញាសុ ។

(ព្រះថេរៈសួរថា) ម្នាលនាងទេវធីតា អ្នកសួរនាងហើយ នាងចូរប្រាប់មក បើនាងដឹងប្រមាណអាយុ ។

(ទេវតាតបថា)បពិត្រព្រះថេរៈជាអ្នកប្រាជ្ញធំ ខ្ញុំបិតនៅក្នុងវិមាននេះ ៦ហ្មឺនឆ្នាំ ឫតុអំពីវិមាននេះហើយនឹងទៅកើតជាមួយនឹងពួកមនុស្ស។

(ព្រះថេរៈពោលថា) ម្នាលនាងទេវធីតា នាងកុំខ្វាចឡើយ នាងគឺព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់ព្យាករហើយ ថាជាស្ត្រីបានដល់សោតៈ សម្រេចគុណវិសេសហើយ ទុគ្គតិ នាងបានលះបង់ហើយ ។

ចប់ វិមានវត្ថុ ទី ៧ ។

សុនិទ្ធាវិមាន ទី ៨

(៦៥) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរល្អ ញុំាងទិសទាំងពួង ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក បិតនៅព្រោះហេតុអ្វី បានជា នាងមានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។ បានជានាងមានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ នូវផលនៃកម្មនេះថា ជនទាំងឡាយបានស្គាល់នូវខ្ញុំថា សុនិទ្ធា ខ្ញុំជាទាសិកា នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ បរិបូណ៌ដោយសទ្ធានឹងសីល ត្រេកអរក្នុងការចែករំលែកនូវទាន សព្វកាល

អច្ឆានញ្ច ភត្តញ្ច សេនាសនំ ឥធិប្បិយំ
អនាសឹ ពុជ្ឈកេ សុ វិប្បសន្នេន ចេតសា
ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមី
ចាដិហារិយេ បក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ
ឧបោសថំ ឧបវសឹ សទា សីលេសុ សំវុតា
ឆឡាភិញ្ញា តបាតា វិតា មុសាវាទា ច សញ្ញតា
ថេយ្យា ច អតិចារ ច មជ្ជបានា ច អារកា
បញ្ចសិក្ខាបទេ រតា អរិយសច្ចាន កោវិទា
ឧបាសិកា ចក្ខុមតោ តោតមស្ស យសស្សិនោ
តេសេ មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សុនន្ទាវិមានំ អដ្ឋមំ ។

ឥវរំ សុទិន្នាវិមានំ

(๒๖) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្ពា ឱសធី វិយ តារកា
តេសេ តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លាក្នុងពួកបុគ្គលមានចិត្តត្រង់ បានឲ្យគ្រឿងស្បែក
ដណ្តប់ ភត្ត សេនាសនៈ នឹងគ្រឿងប្រទីប បានវស្សាទោសថ
ប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ នឹងទី ៨ នៃបក្ខផង
អស់ប៉ាដិហារិយបក្ខផង ជាអ្នកសង្រួម ក្នុងសីលទាំងឡាយ
សព្វកាល រៀរចាកជាណាតិជាត សង្រួមចាកមុសាវាទ ឆ្ងាយ
ចាកការលួច ការប្រព្រឹត្តកន្ទួង (ចិត្តស្វាមី) នឹងការផឹកទន្លាយទឹក
ស្រវឹង ត្រេកអរក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ ឈ្មោះសៃក្ខ ក្នុងអរិយសច្ច
ជាទេឋសិការបស់ព្រះគោតម ព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ មានយស
ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ។បេ។
បានជាខ្ញុំ មានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់សុនិក្ខារិមានទី ៨ ។

សុទិន្នារិមាណទី ៩

(๒๖) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរ
ល្អ ញុំាងទិសទាំងពួង ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក បិតនៅ
ព្រោះហេតុអ្វី បានជា នាងមានសម្បុរបែបនោះ. ។បេ។
បានជានាងមានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

វិមានវត្ថុស្មឹ ទុតិយវគ្គ ចតុត្ថវគ្គស្ស នវមំ សុទ្ធាវិមានំ

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្លានេន បុច្ឆិតា

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

សុនិដ្ឋាតំ មំ អញ្ញាសុ ភគវតាមស្មឹ ឧបាសិកា

សទ្ធាសីលេន សម្បន្នា សំវិភាគរតា សទា

អច្ឆាទនញ្ច ភត្តញ្ច សេនាសនំ បទីបិយំ

អទាសឹ ឧជុភូតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា

ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមឹ

ចាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ

ឧបោសថំ ឧបវសឹ សទា សីលេសុ សំវុតា

ចាណាតិចារា វិរតា មុសាវាទា ច សញ្ញតា

ថេយ្យា ច អតិចារា ច មជ្ជបានា ច អារកា

បញ្ចសិក្ខាបទេ រតា អរិយសច្ចាន កោវិទា

ឧបាសិកា ចក្ខុមតោ តោតមស្ស យសស្សិនោ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សុទ្ធាវិមានំ នវមំ ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ នូវផលនៃកម្មនេះ ថាជនទាំងឡាយបានស្គាល់នូវខ្ញុំថា សុទិន្នា ខ្ញុំជាឧបាសិកា នៅក្នុងក្រុងពារាណសីនេះ បរិបូណ៌ដោយ សទ្ធាទាំងសីល ត្រេកអរក្នុងការចែករំលែកនូវទាន សព្វកាល ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងពួកបុគ្គលមានចិត្តត្រង់ បានឲ្យគ្រឿងស្បែកដណ្តប់ ភត្ត សេនាសនៈ ទីឯរគ្រឿងប្រដប់ បានរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ ទីឯ ទី ៨ នៃបក្ខផង អស់បាដិហារិយបក្ខផង ជាអ្នកសង្រួមក្នុងសីលទាំងឡាយ សព្វកាល វៀរចាកបាណាតិបាត សង្រួមចាកមុសាវាទ ផ្ងាយចាកការលួច ចាកការប្រព្រឹត្តកន្ទួង(ចិត្តស្វាមី) ទីឯការផឹកនូវទឹកស្រវឹង ត្រេកអរក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ ឈ្មោះដូច្នេះ ក្នុងអរិយសច្ច ជាឧបាសិកា នៃព្រះគោតម ព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ មានយស ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំ មានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។ បានជាខ្ញុំ មានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ សុទិន្នវិមាន ទី ៩ ។

ទសមំ ភិក្ខាទាយិកាវិមានំ

(๒๗) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្ពា ឱសធី វិយ តារកា
កេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។
សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្ហានេន បុច្ឆិតា
។ បេ ។ យស្ស កម្មស្ស និផលំ
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
បុរិមាយ ជាតិយា មនុស្សលោកេ
អន្ធសំ វិរជំ ពុទ្ធំ វិប្បសន្នមនាវិលំ
តស្ស អទាសិំ[1] ភត្តំ បសន្នា សកេហិ បាណិហិ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។
ភិក្ខាទាយិកាវិមានំ ទសមំ ។

ឯកាទសមំ ទុតិយភិក្ខាទាយិកាវិមានំ

(๒๘) អភិក្កន្តេ វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្ពា ឱសធី វិយ តារកា
កេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

---

๑ ម.ម. អទាសហំ ។

ភិក្ខាទាយិការិមានទី ១០

(๒๗) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតានាង៑មានសម្បុរល្អ ញុំាង៑ទិសទាំង៑ពួង៑ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចជាផ្កាយព្រឹក បីតនៅព្រោះហេតុអ្វី ចានជា នាង៑មានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។ ចានជានាង៑មានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ នូវផលនៃកម្មនេះថា ខ្ញុំកាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុង៑ពួកមនុស្ស អំពីជាតិមុន ក្នុង៑មនុស្សលោក ចានឃើញព្រះពុទ្ធក្រាសចាកធូលីគឺកគរ: មានព្រះហឫទ័យថ្លា មិនល្អក់ មានចិត្តជ្រះថ្លា ចានថ្វាយចង្ហាន់ដល់ព្រះអង្គ ដោយដៃរបស់ខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ ចានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។ ចានជាខ្ញុំ មានសម្បុរ ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ភិក្ខាទាយិការិមានទី ១០ ។

ទុតិយភិក្ខាទាយិការិមានទី ១១

(๒๘) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាង៑មានសម្បុរល្អ ញុំាង៑ទិសទាំង៑ពួង៑ ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក បីតនៅព្រោះហេតុអ្វី ចានជានាង៑ មានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។

วิมานวตฺถุสฺมึ ทุติยสฺส ปิตฺตลตาวิมานสฺส ทุกฺขานํ

วณฺโณ จ เต สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

สา เทวตา อตฺตมนา โมกฺขณฺหาเนน ปุจฺฉิตา

ฯ เป ฯ ยสฺสฺวาหํ กมฺมสฺสิทํ ผลํ

อหปิ มนุสฺสฺสุ มนุสฺสภูตา

ปุริมายเช ชาติยา มนุสฺสโลเก

อทฺธานิ วิวฏา ทุทฺทิ วิปสฺสนฺตมทาวิลา

ตสฺสา อหาสิมหิ ภิกฺขุ ปสนฺนา สเกหิ ทาณิหิ

เตน เมตาทิโส วณฺโณ ฯ เป ฯ

วณฺโณ จ เม สพฺพทิสา ปภาสตีติ ฯ

ทุติยภิกฺขุนิยาวิมานํ นิฏฺฐิตมฺ ฯ

ทุกฺขานิ

ทาสี เจว ลทฺธา จ อถ อาจามทายิกา

จณฺฑาลี ภทฺทิกา เจว โสณทินฺนา ทุเจลกา

ทินฺนา เจว สุทินฺนา จ ทฺเว จ ภิกฺขายทายิกา

วณฺเณ เตน ปวุจฺจตีติ ฯ

ตตฺถวิมาเน ทุติเย วคฺเค ฯ

ภาณวารํ ปฐมมฺ ฯ

វិមានវត្ថុ ចិត្តលតាវគ្គ ទី ២ ខុទ្ទក

ជានជានាថ មានសម្បុរភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ

។ បេ ។ ន្ទូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំ កាលដែលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួក

មនុស្ស អំពីជាតិមុន ក្នុងមនុស្សលោក

បានឃើញព្រះពុទ្ធ មានធូលីគឺរាគៈ ទៅប្រាសហើយ

ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យថ្លា មិនល្អក់ ក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា

បានថ្វាយបង្គំន់ ដល់ព្រះអង្គ ដោយដៃរបស់ខ្លួន

ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរបែបនោះ ។ បេ ។

បានជាខ្ញុំ មានសម្បុរភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ទុតិយភិក្ខាទាយិកាវិមាន ទី ១១ ។

ខុទ្ទក (នៃបិតិ្តលតាវគ្គ ទី ២ ដោះ) គឺ

និយាយអំពីតាសីវិមាន ១ លកុមាវិមាន ១ អាចាមទាយិកា-
វិមាន ១ ចណ្ឌាលិវិមាន ១ កដុវ្ជិយិកាវិមាន ១ សោណទិន្នា-
វិមាន ១ ឧបោសថវិមាន ១ សុនិក្ខាវិមាន ១ សុនិន្ទាវិមាន ១
ភិក្ខាទាយិកាវិមាន ៤ លើក លោកហៅថា វគ្គដូច្នេះឯង ។

ចប់ វគ្គ ទី ២ ក្នុងឥត្ថីវិមាន ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី ១ ។

ตติยោ ปาริปูรกวគ្គោ

បឋមំ ទុទ្ទារិមាឆំ

(๒๙) ទុទ្ទាភេតេ យេសោ វណ្ណោ សព្ពា ទិសាសតេ ទិសា

ជាវិយោ ឧទ្ធន្តិ តាយន្តិ នេវបុត្តា អលង្កតា
មោឧន្តិ បរិភាវេន្តិ តវ ឫជាយ នេវតេ
សោវណ្ណាឆំ វិមាជាឆំ តវិមាឆំ សុទស្សនេ
តុវំបិ ឥស្សរោ តេសំ សព្ពកាមសមិទ្ធិឆំ
អភិជាតា មហាឆ្ឆាសំ នេវតាយេ បមោទសំ
នេវតេ បុច្ឆិតាចិក្ខ យស្ស(๑) កម្មស្សិទំ ផលំ(๒)។

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
ទុស្សីលេ កុលេ សុណិសា អហោសឹ
អស្សទ្ធេសុ កទរិយេសុ សង្ខាសីលេន សម្បន្នា
បិណ្ឌាយ ចរមានស្ស អម្ហាំ តេ អទាសិហំ
តស្ស អទាសិហំ ភិក្ខំ បសន្នា សតេហិ ទាណិហំ
ឥតិស្សា សស្សុ បរិភាសំ អវិដតា តុវំ វទ្ធ
ឧ មំ សម្បដិច្ឆិ ឥដ្ឋំ សមណាស្ស ឧទាមហំ
តតោ មេ សស្សុ កុបិតា បហាសំ មុសលេន មំ

---

๑ ម. កិស្ស ។ ๒ ម. តិសេទ្ធន្តុំ ។

បារិប្ផត្តកវគ្គ ទី ៣

ឧទ្ទាវវិមាន ទី ១

(៦៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានយសធំធំ សម្បុរដ៏ច្រើនតួម ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺច្បាស់ ពួកនារីទេវធីតាពួកទេវបុត្ត បានប្រជាប់គ្រឿងអលង្ការ កំ ប្រឿង រីករាយ ចោមរោម ដើម្បីបូជា ដល់នាង ម្នាលនាងសុខសម្បុរ វិមានទាំងឡាយជា វិការៈនៃមាសនេះ ជារបស់នាង ចំណែកនាងសោត ជាឥស្សរៈ លើវិមានទាំងនោះ ញុំាងសេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួងឲ្យសម្រេច នាង មានជាតិល្អ ជាអ្នកធំ រីករាយ ក្នុងពួកទេវតា ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ ផលនៃកម្មនេះ តើដូចម្តេច ។

(ទេវតានោះតបថា) ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុង ពួកមនុស្ស ជាកូនប្រសា ក្នុងត្រកូលក្រុស្តសីល ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ជាមនុស្សកំណាញ់ ប៉ុន្តែខ្ញុំជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសទ្ធា នឹងសីល បានប្រគេនទំ ដល់លោកម្ចាស់ ដែល ត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនទំ ដល់លោក ម្ចាស់ដោយដៃរបស់ខ្លួន មាតាក្មេករបស់ខ្ញុំនោះ បានប្រទេចផ្តាសា ថា ហាងជាស្ត្រីមានគួរស្រករ គេប្រដៅមិនបាន មិនជ្រាបនឹង ឧទ្ទេសពាក្យអញ ក្នុងកាលនោះ មាតាក្មេកខ្ញុំខឹង កំសំពងខ្ញុំនឹងអង្រែ

វិមានវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស ចារិត្តកវគ្គស្ស ទុតិយំ ឧប្បដិមានំ

តាទិដ្ឋញ្ចាំ អវនិ មំ ជាសក្ខឹ ឥវិតុំ ពំរំ
សាមាំ តាយេសុ្ស ភេនា ច វិប្បមុត្តា តតោ ចុតា
តាវត្តឹសានំ នេកំនំ ឧបបន្នា សហាព្យតំ
តេន មេ តានិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

ឧប្ផលវិមានំ បឋមំ ។

ទុតិយំ ឧប្បលវិមានំ

(៣០) ទិភាសយិត្វា បឋវឹ សនេវគំ
អតិភោចសិ ចន្ទិមសុរិយា វិយ
សិរិយា ច វណ្ណេន យសេន តេជសា
ព្រហ្មាវ នេវិតិទ្ធេសេ សមាន្ទគេ
បុច្ឆាមិ តំ ឧប្បលមាលធារិនិ
អាវេទ្បិនិ កញ្ចនសន្និភត្តចេ
អលង្កតេ ឧត្តមវត្ថធារិនិ
តាតុំ សុភេ នេវតេ វន្ទនេ មមំ
តាតុំ បុរេ តុម្ហឹ អតាសិ អត្តនា
មនុស្សភូតា បុរិមាយ ជាតិយា
ទានំ សុចិណ្ណំ អថ សីលសញ្ញមំ

ត្រូវត្រង់ចង្ហុយស្មាខ្ញុំ ខ្ញុំមិនអាច ដើម្បីរស់នៅយូរបាន ខ្ញុំក៏បែកធ្លាយពោងកាយ ផុតស្រឡះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះ បានមកកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា ជាន់តាវត្តឹង្ស ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរល្អ បែបនោះ ។បេ។ បានជាខ្ញុំមានសម្បុរភ្លឺចា្សស់ សព្វទិស ។

ចប់ ឧច្ចវិមាន ទី ១ ។

ឧច្ចវិមាន ទី ២

(៣០) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងរុងរឿងក្រៃពេក ដោយសិរីផង វណ្ណៈផង យសផង តេជៈផង ដូចព្រះចន្ទ្រនឹងព្រះអាទិត្យ ញុំាងផែនដីព្រមទាំងទេវលោកឲ្យភ្លឺចា្សស់ ឬដូចព្រហ្មរុងរឿងជាងពួកទេវតាព្រមទាំងព្រះឥន្ទ្រ ក្នុងហានត្រៃត្រឹង្ស ម្នាលទេវតា អ្នកមានគុណល្អ ទ្រទ្រង់កម្រងផ្កាច្បារ មានគ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក មានសម្បុរស្បែកដូចមាស មានខ្លួនប្រដាប់ហើយ ទ្រទ្រង់សំពត់ដ៏ឧត្តម អាត្មាសូមសួរនាង នាងជាអ្វី មកថ្វាយបង្គំអាត្មា នាងកាលកើតជាមនុស្ស ក្នុងជាតិមុន បានធ្វើអំពើអ្វី ដោយខ្លួនឯង ក្នុងកាលមុន បានសន្សំគុន ឬបានសង្រួមក្នុងសីល

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

កោន្ធបបញ្ហា សុតតឹ យសស្សិនិ

នេវតេ បុច្ឆិតាចិក្ខិ កិស្សកម្មស្សិទំ ផលន្តិ ។

ឥធាជិ កន្តេ ឥមមេវ តាមេ

បិណ្ឌាយ អម្ហាកំ ឃរំ ឧបាគមិ

តតោ តេ ខុច្ចុស្ស[1] អាសឹ ខណ្ឌិកំ

បសន្នចិត្តា អតុលាយ បីតិយា

សស្សូ ច បញ្ហា អនុយុញ្ជតេ មមំ

កហន្តុ ខុច្ចុំ វជុតេ[2] អវិកត្ថិ

ឯ ឆឌ្ឌិតំ ឯ ច ខាទិតំ មយា

សន្តស្សកិក្ខុស្ស សយំ អាសិហំ

តុយ្ហំ ឥទំ ឥស្សរិយំ អថោ មមំ

ឥតិស្ស សស្សូ បវិកាសតេ មមំ

បីឃំ តហេត្វា បហារំ អទាសិ មេ

តតោ ចុតា កាលកតម្ហិ នេវតា

តនេវ កម្មំ កុសលំ កតំ មយា

សុខញ្ច កម្មំ អនុភោមិ អត្តនា

---

១ ឱ. តតោ ខុ អស្ស ។ ២ ម. វជុតេ ។

នាងជាស្ត្រីមានយស បានមកកើតក្នុងសុគតិភព ដោយហេតុ
អ្វី ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ផលនៃកម្មនេះ
តើដូចម្តេច ។

(ទេវតានោះតបថា) បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ក្នុងកាល
អម្បាញ់មិញ លោកម្ចាស់ បានចូលទៅកាន់ផ្ទះរបស់ខ្ញុំនេះឯង
ដើម្បីបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុក ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លាបាន
ប្រគេនអំពៅ មួយកំណាត់ ដល់លោកម្ចាស់ ដោយបរិសុទ្ធ
មិនបាន ក្រោយមក ម្តាយក្មេកខ្ញុំសួរដេញដោលថា ម្នាលស្ត្រី
ជាកូនចិញ្ចឹម នាងយកអំពៅទៅណាបាត់ ខ្ញុំមិនបានចោល
មិនបានទំពាស៊ីទេ ខ្ញុំបានឲ្យដល់តិក្ខុអ្នកមានចិត្តរម្ងាប់ ដោយ
ខ្លួនឯងទៅហើយ (បើដូច្នោះ) ផ្ទះនេះធំស្រេចនឹងនាង ឬ
ស្រេចនឹងយើង ម្តាយក្មេកប្រទេចផ្តាសាខ្ញុំដូច្នេះហើយ ក៏ចាប់
យកតាំងមកប្រហារខ្ញុំ ខ្ញុំធ្វើមរណកាល ច្យុតចាកអត្តភាព
នោះបានមកកើត ជាទេវតា អំពើជាកុសលនោះឯង ដែលខ្ញុំ
បានធ្វើហើយ ខ្ញុំបានទទួលផលជាសុខ ដោយខ្លួនឯង

វិមានវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស ឈានស្ស តតិយំ ឧប្ខុវិមានំ

នេវមហំ សទ្ធឹ បរិចារិយោ មហំ

មោទាមហំ កាមគុណេហិ បញ្ចហិ

តនេវ កម្មឹ កុសលំ កតំ មយា

សុខញ្ច កម្មឹ អនុភោមិ អត្តនា

នេវិទ្ធកុត្តា តិទសេហិ រក្ខិតា

សមប្បិតា កាមគុណេហិ បញ្ចហិ

ឯតាទិសំ បុញ្ញផលំ អនប្បកំ

មហាវិភោគា មម ខុទ្ទនក្ខិណា

នេវមហំ សទ្ធឹ បរិចារិយោ មហំ

មោទាមហំ កាមគុណេហិ បញ្ចហិ

ឯតាទិសំ បុញ្ញផលំ អនប្បកំ

មហាឥទ្ធិកា មម ខុទ្ទនក្ខិណា

នេវិទ្ធកុត្តា តិទសេហិ រក្ខិតា

សហស្សនេត្តោវ[1] ឥន្ទនេ វនេ

តុវញ្ច កន្តេ អនុភោមិ វិទ្ធឹ

ឧបេច្ច វន្ទឹ កុសលញ្ច បុច្ឆិយា[2]

---

๑ ម. សហស្សនេត្តោវ ។ ๒ ម. បុច្ឆិសំ ។

ខ្ញុំកប់ប្រេសព្វផល មួយអន្ទើដោយពួកទេវតា ខ្ញុំរីករាយ
ដោយកាមគុណ ៥ អំពើជាកុសលនោះ ខ្ញុំបានធ្វើ
ហើយ ខ្ញុំបានទទួលផលអំពើជាសុខ ដោយខ្លួនឯង
ខ្ញុំមានព្រះឥន្ទ្រ ជាធំជាងទេវតា គ្រប់គ្រង មានពួក
ទេវតា កន្ធហានតាវត្តឹង្សរក្សា ផ្នែតស្អាប់ស្អាំដោយ
កាមគុណ ៥ ផលនៃបុណ្យបែបនេះ មានប្រមាណ
ច្រើន ទុច្ចក្ខិណាទានរបស់ខ្ញុំមានផលច្រើន ខ្ញុំកប់
ប្រេសព្វផល មួយអន្ទើដោយពួកទេវតា ខ្ញុំរីករាយ
ដោយកាមគុណ ៥ ផលនៃបុណ្យបែបនេះ មានប្រមាណ
ច្រើន ទុច្ចក្ខិណាទានរបស់ខ្ញុំ មានសេចក្តីរុងរឿង
ច្រើន ខ្ញុំមានព្រះឥន្ទ្រជាធំជាងទេវតាគ្រប់គ្រង មាន
ពួកទេវតាកន្ធហានតាវត្តឹង្សរក្សា ដូចជាសហស្សនេត្រ
កន្ធនន្ទនវន បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ខ្ញុំចូលមក
ថ្វាយបង្គំចំពោះលោកម្ចាស់ អ្នកប្រកបដោយសេចក្តី
ករុណា ជាអ្នកប្រាជ្ញផង ទូលសួរនូវអាការមិនមានរោគផង

តតោ តេ ខុឌ្ឌសុរ្ឌ អជាសឺ ខណ្ឌាកំ
បសន្នចិត្តា អតុលាយ ប៊ីតិយាតិ ។

ឧច្ចវិមានំ ទុតិយំ ។

តតិយំ បល្លង្កវិមានំ

(៣១) បល្លង្កសេដ្ឋេ មណិសោវណ្ណចិត្តេ
បុច្ឆាភិកាណ្ណោ សយនេ ខុទ្ធារេ
តត្តច្ឆសិ ទេវិ មហានុភាវេ
ខុច្ចាវចា ឥទ្ធិវិកុព្វមានា
ឥមា ច តេ អច្ឆរាយោ សមន្តតោ
ឧច្ចិន្តិ តាយន្តិ បមោទយន្តិ
ទេវិន្ទិបត្តាសិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវញ្ញលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
អឌ្ឍេ កុលេ សុណិសា អហោសឺ
អក្កោធនា ភត្តុ វសានុវត្តិនី
អប្បមត្តា ខុទោសចេ

ព្រោះខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនអំពៅ១កំណាត់

ដល់លោកម្ចាស់ ដោយបីតិ ដ៏ថ្លឹងមិនបាន ។

ចប់ ឧច្ឆុវិមាន ទី ២ ។

បល្លង្កវិមានទី ៣

(៣១) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា មាន
អានុភាពច្រើន នាងនៅលើបល្ល័ង្ក ដ៏ប្រសើរ វិចិត្រ
ដោយកែវមណីទឹងមាស ដេរដាសដោយផ្កា មានពន្លឺដេក
ដ៏ខ្ពង្គៀកនោះ ទាំងពួកស្ត្រីអប្សរ របស់នាងទាំងនេះ
ផ្លែងរិទ្ធីផ្សេង ។ ក៏ច្រៀង ឲ្យត្រេកអរ ដោយជុំវិញ
ម្នាលនាង មានអានុភាពច្រើន នាងបានដល់នូវរិទ្ធិនៃ
ទេវតា នាងកាលកើត ជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យអ្វី
នាងមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរ
របស់នាងក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយហេតុអ្វី ។
(ទេវតានោះតបថា) ខ្ញុំកាលកើតជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស
ជាកូនប្រសាក្នុងត្រកូលស្តុកស្តម្ភ មិនមានសេចក្តីក្រោធ
ប្រព្រឹត្តតាមអំណាចរបស់ប្តី មិនប្រមាទក្នុងឧបោសថ

វិមានវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស បារិជ្ជត្តកវគ្គស្ស តតិយំ បល្លង្កវិមានំ

មន្ទុស្សក្ខតា ឧបាភ អថាវិកា
បសន្នចិត្តា បតិមាភិរាធយឹ
និភា ច វត្តា ច មនាបចារិនី
អហំ បុរេ សីលវតី អហោសឹ
ចាណាតិចារា វិរតា អចោរិយា[1]
សំសុទ្ធកាយា សុចិព្រហ្មចារិនី
អមជ្ជបាយា ច មុសា អភាណឹ
សិក្ខាបទេសុ បរិបូរការិនី
ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមឹ
ចាដិហារិយបក្ខញ្ច បសន្នមានសា អហំ[2]
អដ្ឋង្គុបេតំ អនុធម្មចារិនី
ឧបោសថំ បរិតិមជា ឧបាវសឹ
ឥមញ្ច អរិយំ អដ្ឋង្គវរេហុបេតំ
សមាធយិត្វា កុសលំ សុខុទ្រយំ
បតិម្ហិ កល្យាណវសានុវត្តិនី
អហោសឹ ឃុត្វេ សុតឥស្សរាវិកា

---

๑ ម. អចោរិកា ។ ๒ ម. អភិបសន្នមានសាតិ ទិស្សតិ ។

វិមានវត្ថុ ចារីបច្ចុត្តវត្ថុ ទី ៣ ឈ្លក្កវិមាន ទី ៣

ខ្ញុំកាលកើតជាមនុស្ស នៅក្នុងមិនទាន់ចាស់ មានចិត្ត
ជ្រះថ្លា បានធ្វើបុណ្យឲ្យ ប្រាសប្រាណ បានប្រព្រឹត្តតាម
សេចក្តីពេញចិត្ត (របស់ប្តី) គាំងថ្ងៃគាំងយប់ ខ្ញុំជាស្ត្រី
មានសីល ក្នុងកាលមុន បានវៀរចោកបាណាតិបាត
មិនប្រព្រឹត្តលួច មានកាយបរិសុទ្ធ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយ-
ធម៌ដ៏ស្អាត គាំងមិនធ្លាក់ទឹកស្រវឹង មិនពោលពាក្យ
កុហក បានធ្វើការបំពេញ ក្នុងសិក្ខាបទគាំងទ្បាយ
ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏សមគួរ មានចិត្ត
ត្រេកអរ បានក្បាទោសថ្ង ប្រកបដោយអង្គ ៨
អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ នឹងថ្ងៃទី ៨ នៃបក្ខផង អស់
បាដិហារិយបក្ខផង លុះសមាទាន នូវកុសលធម៌
ដ៏ប្រសើរនេះ ដែលមានសេចក្តីសុខជាកម្រៃប្រកប
ដោយអង្គ ៨ ហើយ បានប្រព្រឹត្តតាមអំណាចដ៏ល្អ
ចំពោះប្តី ជាសាវិការបស់ព្រះសុគត ក្នុងកាលមុន

ឯតាទិសំ កុសលំ ជីវលោកេ
កត្វា កវិត្វាន វិសេសភាគិនី
កាយស្ស ភេទា អភិសម្បរាយំ
ទេវិន្ទិបត្តា សុភតិម្ហិ អាភតា
វិមានចារេ មនោរមេ
បរិវារិតា អច្ឆរាសង្ឃេហិ
សយម្បភា ទេវតណា រមន្តិ មំ
ទីឃាយុកឹ ទេវវិមានមាភតន្តិ ។

បល្លង្កវិមានំ តតិយំ ។

ចតុត្ថំ លតាវិមានំ

(៣២) លតា ច សជ្ជា ពវារ ច ទេវតា
អច្ឆិមុតី ភាជវាសុ សិរីមតោ
សុតា ច រញ្ញោ វេស្សវណស្ស ធីតា
ភជី មតី ធម្មកុណោហិ សោភិតា[1]
បញ្ចេត្ថ ជាវិយោ អភមំសុ ញ្ញាយិតុំ
សីតោទកំ ឧប្បលិនឹ សិវំ ឆទឹ
តា តត្ថ ញ្ញាយិត្វា រមិត្វា ទេវតា

---

១ ម. សោភថ ។

លុះបានធ្វើអំពើ ជាកុសលក្រៃកដូច្នេះ ក្នុងដីវលោក
ហើយ ទើបបានចំណែកនៃកត ប្រកបដោយសម្បត្តិទិព្វ
វិសេស ដល់បែកធ្លាយកាយស្លាប់ទៅ ក្នុងបរលោក
បានដល់នូវឋានៃទេវតា មកកើតក្នុងសុគតិ មានវិមាន
ប្រាសាទដ៏ប្រសើរ ជាទីរីករាយនៃចិត្ត មានពួកស្ត្រី
អប្សរហែហម ពួកទេវតាដែលមានឫទ្ធិខ្លួនឯង រមែង
គ្រែកអនេកឆ្ងាំ ដែលមានអាយុវែង មកកាន់ទេវវិមាន ។

ចប់ បល្ល័ង្កវិមាន ទី ៣ ។

លតាវិមាន ទី ៤

(៣៦) ពួកទេវតា ឈ្មោះលតា ១ សជ្ជា ១ បវរា ១
អច្ចិមុតី ១ សុតា ១ ជាធីតានៃស្តេចវេស្សវ័ណ ជាស្តេច
ប្រសើរ មានសិរី ជាធីតាដ៏រុងរឿង មានប្រាជ្ញា ល្អ
ដោយគុណធម៌គាំងឡាយ ពួកនារីគាំង ៥ នាក់ បានទៅ
គាន់ស្ទឹង ដែលមានទឹកត្រជាក់ មានជ្ការខប្បល ជាទីក្សេម
ដើម្បីងូត ក្នុងហិមវន្តប្រទេសនេះ លុះពួកទេវតា
គាំងនោះ បានងូតទឹកក្នុងស្ទឹងនោះរួចហើយ ក៏កើតរីក

រំមោទវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស បារិច្ឆត្តកវគ្គស្ស ចតុត្ថំ លតារំមោនំ

ឧច្ចិត្វា តាយិត្វា សុតាលតំ ព្រវិ
បុច្ឆាមិ តំ ឧប្បលមាលធារិនិ
អាវេឡិនិ កាញ្ចនសន្និភត្តចេ
បីតវត្ថាម្ពរធរិ ឧភោ សោភសេ
ឥយាយុកា[1] តេកេន តេតោ យសោ តវ
តេកេនាសិ ភទ្ទេ បតិនោ បិយតរា
វាសិដ្ឋតេលក្ខណិតាសុ រូបតោ
បធគ្គិណា ឧច្ចតីតាធិតេ
អាចិក្ខ នោ តុំ ឧរនារិ បុច្ឆិតា ។
អហំ មនុស្សុសុ មនុស្សភូតា
ឧឡារភោគេ តុលេ សុណិសា អហោសិំ
អក្កោធនា ភត្តុ វសានុវត្តិនី
អប្បមត្តា ឧភោសវេ
មនុស្សភូតា ឧហាវ អថាវិតា
បសន្នចិត្តា បតិមាតិរាជយឹ
សនេវវំ សស្សុំ សឆាសតំ
អតិរាជយឹ តម្ហិ តេតោ យសោ មម
សាបំ តេន តុសលេន តម្ចុនា

---

๑ ម. ឥយាយុកា ។

កំពង់ប្រឿងសប្បាយ ហើយនាងសុតា បានទៅនិយាយនឹងនាង
លតាថា ខ្ញុំសួរនាង ម្នាលនាងអ្នកទ្រទ្រង់កម្រងផ្កាទប្បុល
ទ្រទ្រង់ប្រដាប់ត្រចៀក មានសម្បុរស្បែកល្អ ដូចមាស
មានភ្នែក ប្រកបដោយស្នាមក្រហមល្មើន ល្អដូចអាកាស
(ដែលផុតចាកពពក) ជាស្ត្រីមានអាយុវែង យសរបស់នាង
តើបុណ្យអ្វីតាក់តែងឲ្យ ម្នាលនាងដ៏ចំរើន នាងជាទី
ស្រឡាញ់បំផុតរបស់ប្តី នាងល្អឆើតឆាយដោយរូប ជាស្ត្រី
ឈ្វាស ក្នុងការពាំ ប្រឿង ប្រតំ តើដោយបុណ្យដូចម្តេច
ម្នាលនរោរី នាងដែលយើងសួរហើយ ចូរប្រាប់យើង ។
(នាងលតាឆ្លើយថា) ខ្ញុំកាលកើតជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស
ជាកូនប្រសា ក្នុងត្រកូលមានភោគៈដ៏លើសលុប ខ្ញុំមិនមាន
សេចក្តីក្រោធ ប្រព្រឹត្តតាមអំណាចស្វាមី មិនប្រមាទ ក្នុង
ទេវធម៌ ជាមនុស្សនៅក្នុង មិនខាន់ចាស់ មានចិត្តជ្រះថ្លា
បានញុំាងប្តីឲ្យប្រោសប្រាណ បានញុំាងទេវតាដ៏ប្រសើរ គឺ
ឪពុកក្មេក ម្តាយក្មេក (ទើបបងប្អូនខាងប្តី) ព្រមទាំងខ្ញុំប្រុស
ខ្ញុំស្រី ឲ្យត្រេកអរ យសរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានធ្វើហើយក្នុងកាល
នោះ ខ្ញុំនោះបានដល់នូវសេចក្តីវិសេស ក្នុងហេតុ ៤ យ៉ាងគឺ

สุตฺตนฺตปิฏเก ขุทฺทกนิกายสฺส วิมานวตฺถุ

จตุภูมิกาเนสุ วิเสสมชฺฌตา
อายุกา วณฺณกา สุขิ พลกา
ทิฏฺฐิ ยตี[๑] ปฏุกามคมนปฺปตา ฯ
สุตนฺตุตา กาสตี ยี อยี ลตา
ยี เถา อาปุฏฺฐมฺหิ อกตฺถยี เถา
ปตาเถา กาวมฺภกา[๒] วิสิฏฺฐา ฉาวิธี
กตี จ เถสี ปวกา จ เถวตา
ปตีสุ ฉมฺมี ปวิจกม[๓] สฺญา
ปตีญตา ยถากวฺฉี ฯตฺถยี
ปตีสุ ฉมฺมี ปวิจกม[๔] สฺญา
ลชฺชามเส กาสตี ยี อยี ลตา
สีเปา ยถา ปญฺตสาธุเถจเก
มหินฺทรี ปญฺตมวิสิฏฺฐา
ปสยฺหา ตญฺจ ฯตเว จตุปฺปเท
ขุทฺเท มิเต ขาทติ มีสเกชเถ
ตเถว สทฺธา ฯฉ อริยสาวิกา
ภตฺตารี ฉิสฺสาย ปตี อนุญฺตา

---

๑ ม. ขิปฺปาภิ ฯ ๒ ม. กวิสฺสกาสฺมิปฺปตฺติ ฯ๓ ฉ.ม. ปฏิกาม ฯ ๔ ฉ.ปฏิวิกฺกา ฯ ม. ปฏิวิกฺกาม ฯ

អាយុ ១ វណ្ណៈ ១ សុខៈ ១ ពលៈ ១ ដោយកុសលកម្មនោះ ខ្ញុំបានកប់ប្រសប់ នូវល្បែងជាទីតែកាយ ដំច្រើន ។ នាងលតានេះ ពោលពាក្យណា ពាក្យនោះ(យើងចាំងឡាយ) ឮហើយ ឬយើងចាំងឡាយ សួរនូវហេតុណា នាងលតាបានប្រាប់ (ហេតុនោះ) ដល់យើងថា ធម្មតាប្តីចាំងឡាយ ជាអ្នកស្ងួតត្រង់ ចំពោះយើងចាំងឡាយផង ជាគតិរបស់នារីចាំងឡាយផង ជាទេវតាដ៏ប្រសើរ របស់នារីចាំងឡាយនោះផង ពួកយើងចាំងអស់ នឹងប្រព្រឹត្តនូវធម៌ចំពោះប្តីចាំងឡាយ ពួកស្ត្រីប្រតិបត្តិប្តី យ៉ាងណា ពួកយើងចាំងអស់គ្នា នឹងប្រព្រឹត្តនូវធម៌ចំពោះប្តីចាំងឡាយ(យ៉ាងនោះ) នាងលតានេះ កាលបាន នូវសម្បត្តិណា ហើយពោលយើងចាំងឡាយ រមែងបាននូវ (សម្បត្តិនោះ) សត្វស៊ីហៈជាសត្វស៊ីសាច់ ត្រាច់ទៅតាមជង្ហឹក អាស្រ័យនៅក្នុងភ្នំឈ្មោះមហិន្ទរ (ភ្នំព្រះឥន្ទ្រដែនដី) ស្ទុះទៅសង្កត់បាច់ស៊ីនូវពួកម្រឹគតូចៗ ដែលមានដើងបួនក្រៅនេះ យ៉ាងណាមិញ នាងលតានោះ ជាស្ត្រីមានសទ្ធា ជាអរិយសាវិកា ក្នុងសាសនានេះ អាស្រ័យនូវប្តី ហើយប្រតិបត្តិប្តី

វិមោក្ខវត្ថុស្មិំ តតិយស្ស ចារិត្តវត្ថុស្ស បញ្ចមំ គុត្តិលវិមានំ

តោរណំ វជិរា អនុក្កុយ្យ មច្ឆេរំ

សត្តរតនិ សា មោឧតិ ឆម្មថាវីតិ ។

លតាវិមានំ ឧទុត្តំ ។

បញ្ចមំ គុត្តិលវិមានំ

(៣៣) សត្តតន្តីសុមជុរំ រមណេយ្យំ អាឯយើ

សោ មំ វន្ទមិ អវៃតិ សរណំ មេ ហោហិ តោសិយាតិ។

អហំ តេ សរណំ ហោមិ អមាមាចរិយឫជុតោ

ឧតំ ឧយិស្សតិ សិសេ្ឋ សិស្សមាចរិយេ ឧស្សសីតិ។

អតិក្កន្តេ វស្សាន យា តុំ តិដ្ឋសិ ឧវៃតេ

ទិភាសេដ្ឋិ ធិសា សព្ភា ទិសតិ វិយ តារកា

តោរន តេ តាធិសោ វណ្ណោ តោរន តេ ឧឆមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជតិ ច តេ ភោតា យេ តេ ចិមន សោ ចិយោ

បុច្ឆាមិ តំ ឧទិ[1] មហានុភាវេ

មនុស្សភូតា តិមតាសិ បុញ្ញំ

---

๑ ឱ. ឧវៃ ។

ជានសម្ងាប់សេចក្តីក្រោធ ត្រូវសង្កត់ទ្បូវសេចក្តីកំណាញ់
ប្រព្រឹត្តធម៌ ហើយរីករាយក្នុងហានសួគ៌ កំយ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ លតាវិមាន ទី ៤ ។

គុត្តិលវិមានទី ៥

(៣៣) (មហាសត្តឈ្មោះគុត្តិលៈពោលថា) ខ្ញុំបង្រៀនទ្បូវពាណ
មានទ្បើង ៧ មានសំឡេងពីរោះជាទីសប្បាយរីករាយ (សិស្សឈ្មោះ
មុសលៈ) នោះ បពិត្រឥន្ទ្រីទេវរាជ ក្នុងទីស្មាមសម្រាប់លេង
បពិត្រកោសិយៈ សូមព្រះអង្គជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំ ។

(សក្កទេវរាជពោលថា) ខ្ញុំជាទីពឹងរបស់លោកបាន ខ្ញុំជាអ្នក
បូជាអាចារ្យ សិស្សទើងមិនឈ្នះលោកទេ បពិត្រអាចារ្យ[1]
លោកទើងឈ្នះសិស្ស ។

(ព្រះមហាមោគ្គល្លានសួរទេវតាថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរ
ជំរុងរឿង ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺ ដូចផ្កាយព្រឹក សម្បុរបស់
នាងបែបនោះ តើសម្រេចដោយបុណ្យដូចម្តេច ផលសម្រេចដល់
នាងក្នុងទីនេះផង កោតៈទាំងឡាយ ណាទីមួយ ជាទីគាប់ចិត្ត
កោតៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់នាងផង តើដោយហេតុដូចម្តេច

ម្នាលទេវតា មានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរនាង
នាងកាលកើត ជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យដូចម្តេច

---

១ ក្នុងកាលមុន មហាសត្វធ្លាប់ធ្វើជាអាចារ្យរបស់សក្កទេវរាជ ។

កោធាសំ ឱវញ្ជលិតានុភាវា

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្កល្លានេន បុដ្ឋតា

បញ្ហំ បុដ្ឋា វិយាកាសិ យេសញ្ច កម្មសន្និធិ ផលំ

វត្ថុត្តមធាយិកា ធារី

បវរា មោតិ ឧរេសុ ធារីសុ

ឱរំ បិយ្យបធាយិកា មធាបំ

និព្ពុំ សា លភតេ ខុបេក្ខ ហាំ

តសញ្ញ មេ បសញ្ញវិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិដីមាមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សាហំ[1] បវរា

បសញ្ញ បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ឥតរំ ចតុរវិមានំ យថា វត្ថុធាយិកាវិមានំ តថា វិត្ថារេតព្ពំ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

---

๑ ម. អច្ឆរាសហស្សស្សាហំ ។

នាងមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ចាំងសម្បុរបស់
នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយបុណ្យដូចម្តេច ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា
នារីឲ្យទូរសំពត់ដ៏ទុតម ជាស្រីប្រសើរជាងជនប្រុស
ស្រីចាំងច្បាយ នារីនោះ ជាស្ត្រីឲ្យទូរវត្ថុមានសភាព
ជាទីស្រឡាញ់ ទើបទៅកាន់ឋាន មានវិមានជាដើម
បានទូរបស់ទិព្វ ជាទីគាប់ចិត្តយ៉ាងនេះ សូមលោក
រមិលមើល នូវវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីរបស់
មានសម្បុរដាច់ប្រាថ្នា ខ្ញុំជាស្រីប្រសើរជាងស្ត្រីអប្សរទាំង
អស់យ៉ាង សូមលោកមើលនូវផល នៃបុណ្យចាំងច្បាយ
ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះ ។បេ។
ចាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
វត្ថុជាយ៉ាងវិមាន បណ្ឌិតសំដែងឲ្យពិស្តារយ៉ាងណា ចតុរវិមាន
ក្រៅនេះ បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារ យ៉ាងនោះ ផងចុះ ។

(នាង) មានសម្បុរ ដ៏រុងរឿង ។បេ។
ចាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

វិមានវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស ចារិត្តវគ្គស្ស បញ្ចមំ តុត្តិលវិមានំ

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្កល្លានេន បុច្ឆិតា

ฯ បេ ฯ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

បុប្ផុត្តមានិយ៉ាកា ឆារី

បវរា ហោតិ នរេសុ ឆារីសុ

ឯវំ បិយរូបធារិយ៉ាកា មធាបំ

ទិព្វំ សាលភតេ ឧបេច្ច ឋានំ

តស្សា មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីហមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សាហំ បវរា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ฯ បេ ฯ

វណ្ណោ ច មេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ฯ

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ

ฯ បេ ฯ ឧិសភី វិយ តារកា

កេន តេតាទិសោ វណ្ណោ ฯ បេ ฯ

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ฯ

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្កល្លានេន បុច្ឆិតា

ฯ បេ ฯ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

នារីឲ្យទូវផ្កាដ៏ឧត្តម ជាស្រីប្រុសើរជាងជនប្រុសស្រី ទាំងឡាយ នារីនោះ ជាស្ត្រីឲ្យទូវតុមានសភាពជាទីស្រឡាញ់ ទើបទៅកាន់ឋាន មានវិមានជារដើម ចាន ទូវបេះសំពត់ ជាទីគាប់ចិត្តយ៉ាំងនេះ សូមលោកមើលមើល ទូវវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្បុរមាន សម្បុរជាទីប្រាថ្នា ខ្ញុំជាស្រីប្រុសើរជាងស្ត្រីអប្បុរទាំងមួយពាន់ សូមលោកមើល ទូវផលនៃបុណ្យទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ចានជាសម្បុរបេះខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះ ។បេ។ ទាំងសម្បុរបេះខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរឬទ្ធរឿង ។បេ។ ដូចផ្កាយព្រឹកសម្បុរបេះនាង ប្រាកដដូច្នោះ តើដោយបុណ្យដូចម្តេច ។បេ។ ទាំងសម្បុរបេះនាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

កន្តុត្តមជាយិកា ជាវ

បវរា ហោតិ ឧរេសុ ជាវ

ឃរំ បិយរូបជាយិកា មជាបំ

និព្ពុំ សា លភតេ ខុបេច្ច ឋានំ

តស្សា តេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរ កាមវណ្ណិនីហ មស្មិ

អច្ឆរសហស្សាហំ បវរា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ

ទិភាសេត្តី ទិសា សព្ពា ទិសវិ វិយ តារកា

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា អោក្កល្យាយេន បុច្ឆតា

។បេ។ យស្ស កម្មស្ស និទ្ទេសំ

ឧឡារំ ជលុត្តមជាយិកា ជាវ

បវរា ហោតិ ឧរេសុ ជាវ

នារីឲ្យទូរគ្រឿងក្រអូបដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ជាស្រីប្រសើរជាងជន ប្រុសស្ត្រីគាំងឡាយ នារីនោះ ជាស្ត្រីឲ្យទូរវត្ថុមានសភាព ជាទីស្រឡាញ់ ទើបទៅកាន់ឋាន មានវិមានជាដើម ចានទូរវេបស់ខ្ញុំ ជាទីគាប់ចិត្តយ៉ាងនេះ សូមលោកមេលមើល ទូរវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្សរ មានសម្បុរជាទីគ្រាថ្នា ខ្ញុំជាស្ត្រីប្រសើរជាងស្ត្រីអប្សរពាន់មួយពាន់ សូមលោកមើល ទូរផលនៃបុណ្យគាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ចានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រកជជូរច្នោះ ។បេ។ គាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង ញុំាងទិសគាំងពួងឲ្យភ្លឺដូចផ្កាយព្រឹក សម្បុរបស់នាង ច្រកជជូរច្នោះ តើដោយបុណ្យដូចម្តេច ។បេ។ គាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

នារី អ្នកឲ្យ ទូរផ្ទៃឈើ ដ៏ខ្ពង់

ជាស្ត្រីប្រសើរ ជាងជនប្រុសស្រីគាំងឡាយ

វិមានវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស ចារិត្តភាគស្ស បញ្ចមំ គុត្តិលវិមានំ

ឯវំ បិយរូបធាយិកា មធារំ

ទិព្វំ សា លភតេ ទុបេច្ច ឋានំ

តស្សា មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា តាមវណ្ណិនីហមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សាហំ បវរា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ

ឱភាសេន្តី ទិសា សព្វា ឱសធី វិយ តារកា

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យាយេន បុច្ឆិតា

។បេ។ យស្ស តេ កម្មស្សិទំ ផលំ

វសុត្តមធាយិកា ធារី

បវរា មោតិ ធរេសុ ធារីសុ

ឯវំ បិយរូបធាយិកា មធាបិ

ទិព្វំ សា លភតេ ទុបេច្ច ឋានំ

វិមានវត្ថុ ឋានវិត្ថតវគ្គ ទី ៣ ពុទ្ធិលវិមាន ទី ៥

នារីនោះ ជាស្ត្រីឲ្យទូរវត្ត មានសភាពជាទីស្រឡាញ់
ទើបទៅកាន់ឋាន មានវិមានជាដើម បានទូរបស់ខ្ញុំ
ជាទីគាប់ចិត្តយ៉ាងនេះ សូមលោកមេលមើល ទូរវិមាន
របស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្បរ មានសម្បុរ
ជាទីក្រោថ្នា ខ្ញុំជាស្ត្រីប្រសើរ ជាងស្ត្រីអប្សរទាំង
មួយពាន់ សូមលោកមើល ទូរផលនៃបុណ្យទាំងឡាយ
ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះ ។ បេ ។
ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺដូច
ផ្កាយព្រឹក សម្បុរបស់នាងប្រាកដដូច្នោះ តើដោយបុណ្យដូចម្តេច
។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។បេ។ ផ្តល់នៃកម្មនេះថា

នារី ឲ្យទូរវត្ថុមានសេដ្ឋគុណ ជាស្ត្រីប្រសើរជាង
ជនប្រុសស្រីទាំងឡាយ នារីនោះ ជាស្ត្រីឲ្យទូរវត្ថុ
មានសភាពជាទីស្រឡាញ់ ទើបទៅកាន់ឋាន មាន
វិមានជាដើម បានទូរបស់ខ្ញុំ ជាទីគាប់ចិត្តយ៉ាងនេះ

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

តស្សា មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីហមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សហំ បវរា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ

។បេ។ ឱសធី វិយ តារកា

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខណ្ហានេន បុច្ឆិតា

។បេ។ យស្ស កម្មស្ស វិបាកំ ផលំ

តច្ចរញ្ជុលិកំ អហាមនាសឹ

តាសុបស្ស តាវតោ ជូបស្មឹ

តស្សា មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីហមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សហំ បវរា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

សូមលោកមើលមើល នូវវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ
ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្សរ មានសម្បុរជាទីក្រោយ ខ្ញុំជា
ស្ត្រីប្រសើរ ជាងស្ត្រីអប្សរ ពាំងមួយពាន់
សូមលោកមើល នូវផលនៃបុណ្យពាំងឡាយ

ព្រោះហេតុនោះ ចានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំក្រាកដដូច្នោះ ។ បេ ។
ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរឆ្អែរឿង ។ បេ ។ ដូចផ្កាយព្រឹក
សម្បុរបស់នាង ក្រាកដដូច្នោះ តើដោយបុណ្យដូចម្តេច ។ បេ ។
ពាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។ បេ ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានឱ្យនូវគ្រឿងប្រស់ព្រំ មានក្លិនក្រអូប លើសូបនៃ
ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្រះនាមកស្សប សូមលោកមើល
មើលនូវវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្សរ មានសម្បុរ
ជាទីក្រោយ ខ្ញុំជាស្ត្រីប្រសើរ ជាងស្ត្រីអប្សរ ពាំង
មួយពាន់ សូមលោកមើល នូវផលនៃបុណ្យពាំងឡាយ

វិមានវត្ថុស្មិំ តតិយស្ស ចារិត្តវគ្គស្ស បញ្ចមំ តុត្តិលវិមានំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ឥតរំបតុវិមានំ យថា តទុបញ្ចុត្តិលកំ វិមានំ តថា វិត្ថារេតព្ពំ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា

។បេ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ភិក្ខូ ចាហំ ភិក្ខុនិយោ ច

អន្ធសាមិ បន្តបដិបន្នេ

តេសាហំ ធម្មំ សុត្វាន

ឯកូទោសទិ ខុបវសិស្សំ

តស្ស មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីហាមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សានំ បវរា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន ។បេ។

ព្រោះហេតុនោះ ចានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រកដូច្នោះ ។ បេ ។

ពាំងសម្បុរ របស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ ៤ ទិស ។

វិមាន ៤ ក្រៅនេះ បណ្ដិតតប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារ ដូចគន្ធបញ្ចង្គិលិកវិមាន

ដែរចុះ ។

មានសម្បុរ ដំរុងរឿង ។ បេ ។

ពាំងសម្បុរ របស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ

។ បេ ។ ផ្តាំនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានឃើញនូវពួកតិក្ខុ ទីឆ៍ពួកតិក្ខុនី ដើរទៅកាន់ផ្លូវ

ខ្ញុំបានស្តាប់ធម៌ របស់តិក្ខុទីឆ៍តិក្ខុនីពាំងនោះ ហើយ

រក្សា នូវខោចោសថអស់ ១ ថ្ងៃ សូមលោកមើល នូវ

វិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្សរ មានសម្បុរដោយ

ច្រើន ខ្ញុំជាប្រពន្ធរបស់ ជាងស្ត្រីអប្សរពាំងមួយពាន់

សូមលោក រមែលមើលនូវផលនៃបុណ្យពាំងពួយ

ព្រោះហេតុនោះ ចានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រកដូច្នោះ ។ បេ ។

ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

មានសម្បុរ ដំរុងរឿង ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ខុទកេ បិតា ខុទកំ អនាសឺ

កិក្ខិនោ ចិត្តេន វិប្បសន្នេន

តស្សា មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីហមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សាហំ បវរា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេតាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

អកិក្ខិន្តេន វណ្ណេន ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

សស្សុញ្ហោ សស្សុរោ ច

ចណ្ឌិកេ កោធនេ ច ផរុសេ ច

អនុស្សុយ្យិកា ខុបដ្ឋាសឺ

ចាំងសម្បុរបស់នាង កំភូឮស្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំឈរក្បែរទឹក មានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនទឹកដល់ភិក្ខុ សូមលោកមើល នូវវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្សរ មានសម្បុរដោយប្រាថ្នា ខ្ញុំជាស្រីប្រសើរជាងស្ត្រីអប្សរចាំង មួយពាន់ សូមលោកមិលមើល នូវផលនៃបុណ្យចាំងស្បាយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ ។បេ។

ចាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ កំភូឮស្បាស់ សព្វទិស ។

មានសម្បុរ ដ៏រុងរឿង ។បេ។

ចាំងសម្បុរបស់នាង កំភូឮស្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នាណា បានបំរើម្ចាស់ក្មេក នឹងខ្មុកក្មេក ដែលកាចផង ខឹងច្រើនផង អាក្រក់ផង

វិមានវត្ថុស្មិំ តតិយស្ស ចារិត្តភាណវារស្ស បញ្ចមំ ពុទ្ធវិមានំ

អប្បមត្តា សតេកេន សីលេន

តិស្សា មេ បិស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីមាមស្មិំ

អច្ឆរាសហស្សាហំ បរិវារា

បិស្ស បុញ្ញានំ វិបាកេ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា

។បេ។ យិស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

បរកម្មការិនី អាសិំ

អត្តេជាតន្ធិតា ឆាសិំ

អក្កោធនា អនតិមានី

សំវិភាគិនី សក្កិស្ស ភាគិស្ស[1]

តិស្សា មេ បិស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីមាមស្មិំ

អច្ឆរាសហស្សាហំ បរិវារា

---

๑ ម ភាគិស្ស ។

វិមានវត្ថុ ឆាឆ្លែត្តកវគ្គ ទី ៣ គុត្តិលវិមាន ទី ៤

ខ្ញុំមិនមានសេចក្តីប្រមាទ ក្នុងសីល របស់ខ្លួន
សូមលោកមើល នូវវិមាន របស់ខ្ញុំនោះចុះ
ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្បុរ មានសម្បុរជាទីគ្រាថ្នាខ្ញុំជាស្ត្រី
ប្រសើរជាងស្ត្រីអប្បុរគាំងមួយពាន់ សូមលោក
រមិលមើល នូវផលនៃបុណ្យគាំងឡាយ

ព្រោះហេតុនោះ ឯងជាសម្បុររបស់ ខ្ញុំគ្រាកដដូច្នោះ ។បេ។
គាំងសម្បុររបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺឆ្ការស់ សព្វទិស ។
មានសម្បុរ ដ៏រុងរឿង ។បេ។
គាំងសម្បុររបស់នាង ក៏ភ្លឺឆ្ការស់ សព្វទិស ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំជាទាសី ធ្វើការបម្រើនៃជនដទៃ មិនខ្ជិលច្រអូសដោយកិច្ចការ
(គាំងពួង) ជាស្ត្រីមិនមានសេចក្តីក្រោធ មិនមើលងាយគេ
ជាអ្នកចែករំលែកនូវចំណែករបស់ខ្លួន (ដល់ជនអ្នកត្រូវការ)
សូមលោកមើល នូវវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្បុរ មាន
សម្បុរជាទីគ្រាថ្នា ខ្ញុំជាស្រីប្រសើរជាងស្ត្រីអប្បុរគាំងមួយពាន់

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ

។បេ។ ឱសធី វិយ តារកា

តេន តេតាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្លានេន បុច្ឆិតា

។បេ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ខីណាសវមហំ អនាសឹ

ភិក្ខុនោ បិណ្ឌាយ ចរន្តស្ស

តស្ស មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនីហមស្មិ

អច្ឆរាសហស្សាហំ បរិវារា

បស្ស បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

សូមលោកមេលមើល នូវផលនៃបុណ្យទាំងឡាយ

ព្រោះហេតុនោះ ឃានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រកដូច្នោះ ។បេ។

ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង ។បេ។ ដូចផ្កាយព្រឹក

សម្បុរបស់នាង ច្រកដូច្នោះ តើដោយបុណ្យដូចម្តេច ។បេ។

ទាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ

។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានឲ្យនូវបាយ លាយដោយទឹកដោះស្រស់ ជាល់

ភិក្ខុត្រាច់ ៗបិណ្ឌបាត សូមលោកមើល នូវវិមាន

របស់ខ្ញុំនោះចុះ ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្សរ មានសម្បុរដ៏

ច្រាស្អ ខ្ញុំជាស្រីប្រសើរជាងស្ត្រីអប្សរទាំងមួយពាន់

សូមលោកមេលមើល នូវផលនៃបុណ្យទាំងឡាយ

ព្រោះហេតុនោះ ឃានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រកដូច្នោះ ។បេ។

ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

វិមានវត្ថុស្មិំ តតិយស្ស ឆ ឆក្កគ្គស្ស បញ្ចមំ តុទ្ទិសវិមានំ

តេសុ បញ្ចវីសតិវិមានំ យថា ទីឃេនធាយកាវិមានំ

តថា វិត្ថារេតព្ពំ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពេសាបកាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្កល្លានេន បុច្ឆិតា

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

๑– ជាណិតំ អហាមទាសី

๒– តិម្ពរុសកំ ។ បេ ។

๓– ឧច្ចទ្ធណ្ឌិកំ

๔– កកណ្ដកំ[๑]

๕– ឯឧបាលុកំ

๖– វល្លិបត្តំ[๒]

๗– ជារុសកំ

๘– ហត្ថប្បតាបកំ

๙– សាកមុដ្ឋី

๑๐– បុប្ផកមុដ្ឋី

๑๑– ម្ទុលកំ

๑๒– ឯឡុមុដ្ឋី

---

๑ ម. កក្កដកំ ។ ๒ ម. វល្លិផលំ ។

បណ្តាវិមានទាំងនោះ វិមាន ២៥ បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារ ដូចវិភោគនទាយិកាវិមាន ផងចុះ ។

មានសម្បុរ ជ័រឆៅរឿង ។បេ។

សម្បុរបេះនាង កំភួចល្មាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្ត ត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

១	ខ្ញុំបានឲ្យ	ស្លាអំពៅ
២	។បេ។	ផ្ទៃទន្លាប់
៣		អំពៅ ១ កំណាត់
៤		ផ្ទៃត្រសក់
៥		ផ្ទៃល្ពៅ
៦		ផ្ទៃត្រសក់ស្រូវ
៧		ផ្ទៃមាក់ង្រាន
៨		ចង្ក្រានសម្រាប់កំដៅដៃ
៩		អន្ទក់ ១ ក្តាប់
១០		ផ្កា ១ ក្តាប់
១១		មើមដំឡូង
១២		ស្លឹកស្ពៅ ១ ក្តាប់

๑๓– អម្ពកញ្ជិកំ

๑๔– ឧច្ចាណិង្គុឡំ[๑]

๑๕– កាយពន្ធនំ

๑๖– អំសពន្ធកំ[๒]

๑๗– អយោកបត្តំ

๑๘– វិច្ឆបនំ

๑๙– តាលបណ្ណំ[๓]

๒๐– មោរហត្ថំ

๒๑– ឆត្តំ

๒๒– ឧបាហនំ

๒๓– បុប្ផំ

๒๔– មោឆកំ

๒๕– សក្ខលិ[๔] អហាមធាសិំ

ភិក្ខុនោ បិណ្ឌាយ ចរន្តស្ស

តស្សា មេ បស្ស វិមានំ

អច្ឆរា កាមវណ្ណិនិមាមស្ថិ

អច្ឆរាសហស្សាហំ[๕] បវរា

---

๑ ម. ឧច្ចាណិង្គុឡំ ។ ๒ ឧ. អំសពន្ធកំ ។ ๓ ឧ. តាលវណ្ដំ ។ ๔ ម. សក្ខលិកំ ។ ๕ ឧ. អច្ឆរាសហស្សស្ស ។ ម. អច្ឆរាសហស្សស្សាហំ ។

១៣	ជ្រក់ស្វាយ
១៤	គ្រាប់ល្ងបុក
១៥	វត្តពន្ធចង្កេះ
១៦	យោគចាត្រ
១៧	សំពត់អយោគ
១៨	ផ្ទៃតមានជ្រុង ៤
១៩	ផ្ទៃតស្វឹកត្នោត
២០	ផ្ទៃតកន្ទុយក្អែក
២១	ឆត្រ
២២	សែ្បកជើង
២៣	នំ
២៤	ត្រវែ
២៥	ខ្ញុំបានប្រគេននំត្រវែ

ដល់គំនូរ ដែលគ្រាច់ទៅដើម្បីបិណ្ឌ ចាត

សូមលោកមើល នូវវិមានរបស់ខ្ញុំនោះចុះ

ខ្ញុំជាស្ត្រីអប្សរ មានសម្បុរ ដូចជាមាស

ខ្ញុំជាស្រីប្រសើរជាងស្ត្រីអប្សរពាន់មួយពាន់

បសន្ន បុញ្ញានំ វិបាកំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

ស្វាគតំ វត មេ អជ្ជ សុប្បភាតំ សុហុដ្ឋិតំ
យំ អទ្ទសំ នេរវតាយោ អច្ឆក កាមវណ្ណិនិយោ
តាសាហំ[1] ឆម្មិ សុត្វាន ការហាមិ កុសលំ ពហុំ
ធារេន សមចរិយាយ សំយមេន ទមេន ច
សាហំ តត្ថ កមិស្សាមិ[2] យត្ថ គន្ត្វា ន សោចរេតិ ។

ទុត្តិលវិមានំ បញ្ចមំ ។

ឆដ្ឋំ ទុទ្ទសវិមានំ

(៣៤) ទទ្ទល្លមានា[3] វណ្ណេន យសសា ច យសស្សិនី
សព្ពេ នេរវេ តារតីសេ វណ្ណេន អតិរោចសិ[4]
ទស្សនំ ជាតិជាតានំ ឥទំ បឋមទស្សនំ
កេស្មា ការា ឧអាគម្ម ជាមេន ភាសសេ មមន្តិ ។

---

១ ម. ឥមាសាហំ ។ ២ម. ស្វាហំ តត្ថេវ គច្ឆាមិ ។ ៣ ម. ទទ្ទល្លមានោ ។ ម. ទទ្ទល្លមាន។
៤ ម. អតិរោចសិ ។

វិមានវត្ថុ ឆវិរិយត្តកវគ្គ ទី ៣ ។ ទុតិយវិមាន ទី ៦

សូមលោកមេលមើល នូវផលនៃបុណ្យទាំងឡាយ

ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ភ្លោកដូច្នោះ ។ បេ ។

ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ឧបរិ ដំណើរមកនៃអញក្នុងថ្ងៃនេះ ជាការល្អណាស់តើ ថ្ងៃនេះភ្លឺល្អ

ណាស់ ការក្រោកឡើង អំពីដំណេកល្អណាស់ ព្រោះអញបាន

ឃើញពួកទេវតា ជាស្ត្រីអប្សរមានសម្បុរជាទីគ្រាប់ថា អាត្មាអញ

នោះ បានស្តាប់ធម៌របស់ពួកទេវតាទាំងនោះ ទើបបានធ្វើកុសល

ច្រើន ដោយការឲ្យទានផង ដោយការប្រព្រឹត្តិសង្ឃមផង ដោយ

ការសង្រួមផង ដោយការទូន្មានផង អ្នកផង ទៅកន្លងទីណា

ហើយមិនសោយសោក អាត្មាអញនោះ ទើបទៅកន្លងទីនោះដែរ ។

ចប់ គុត្តិលវិមានទី ៥ ។

ទុតិយវិមាន ទី ៦

(៣៤) (នាងកញ្ញាសួរថា) នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង មានយសកន្ជង

នូវពួកទេវតា ជាន់តាវត្តឹង្សទាំងអស់ ដោយយសផង ដោយសម្បុរផង

ខ្ញុំមិនដែលឃើញ(នាង)សោះ ឃើញម្ត៎ងនេះឈ្មោះថាឃើញជាដំបូង

នាងមកអំពីពួកទេវតាជាន់ណា បានជាមកហៅចំឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ ។

អហំ ភន្តេ សុភទ្ទាសឹ បុព្ពេ មានុសកេ ភវេ
សមាភរិយោ ច តេ អាសឹ ភគិនី ច កនិដ្ឋិកា
សាហំ កាយស្ស ភេទាយ វិប្បមុត្តា តតោ ចុតា
ឯម្ហានរតិនេរយំ ឧបបន្នា សមាព្យតន្តិ ។
បហូតកតកល្យាណា តេ នេរយិ ឆ្តិ ចាលភិ នោ
យេសំ តុវំ កិត្តយិ សុភទ្ទេ ជាតិមត្តនោ
តេ ជី[1] តុវំ តេន វណ្ណេន តេន ច អនុសាសិតា
តីនិ សេនេវ ធានេន សុព្ពតេន យសស្សិនី
យសំ ឋានំ បត្តា វិសេសំ វិបុលមជ្ឈគា
នេវតេ បុច្ឆិតា ចក្ខុ កិស្ស កម្មស្ស ឥទំ ផលំ (ឥតិ) ។
អដ្ឋេវ បិណ្ឌចារានិ យំ ទានំ អទទំ បុរេ
ឧក្កំណោ យ្យស្ស សង្ឃស្ស ឧបដ្ឋាសេ តេ មហិចាលភិ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ ឥមេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

---

๑ ម. អបិ ។

(នាងសុភគ្គាឆ្លើយថា) ម្នាលនាងភគ្គា ខ្ញុំជាស្ត្រីឈ្មោះសុភគ្គា ខ្ញុំជាភរិយារួម(ប្តី) ជាមួយនឹងនាងផង ហើយត្រូវជាប្អូននាងផង ក្នុងភពជារបស់មនុស្ស ក្នុងកាលមុន ខ្ញុំនោះ លុះបែកធ្លាយកាយ ផុតស្រឡះ ច្យុតចាកមនុស្សលោកនោះ បានមកកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា ជាន់និម្មានរតី ។

(នាងភគ្គាសួរថា) ម្នាលនាងសុភគ្គា នាងបានថ្លៃឆ្នូវជាតិរបស់ខ្លួន ក្នុងពួកទេវតាជាន់និម្មានរតីណា ពួកសត្វមានកម្មជាកុសលធ្វើហើយ ដ៏ច្រើន រមែងទៅកាន់ពួកទេវតាជាន់និម្មានរតីនោះ នាងអ្នកណាប្រៀនប្រដៅ ដោយហេតុដូចម្តេច ដោយប្រការដូចម្តេច នាងជាស្ត្រីមានយស ដល់នូវយសថែបនេះ បាននូវគុណ-វិសេស ដ៏ធំទូលាយ តើដោយទានដូចម្តេច ដោយវត្តល្អដូចម្តេច ម្នាលទេវតា ខ្ញុំសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(នាងសុភគ្គាឆ្លើយថា) ក្នុងកាលមុន ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានឲ្យទានណា ដោយដៃរបស់ខ្លួន ទាននោះគឺបិណ្ឌបាត[1] ៨ (ដៃលខ្ញុំឲ្យហើយ) ដល់សង្ឃ ជាទក្ខិណេយ្យបុគ្គល ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុររបស់ខ្ញុំប្រកបដដូច្នេះ ។បេ។

សម្បុររបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺបង្ហាប់ សព្វទិស ។

---

១ បិណ្ឌបាតដែលបុគ្គលឲ្យដល់ភិក្ខុ ៨ រូប ។ អដ្ឋកថា ។

วิมานวตฺถุสฺมึ ตติยสฺส ปาริจฺฉตฺตกวคฺคสฺส ฉฏฺโ ทุติยวิมานํ

อหิ๋ตยา ๓หุตวเรกิกฺขุ สญฺญเต ๒ฺรหฺมจาริโน[๑]
ตปฺปสึ อฏฺฐาเสน ปสฏฺฐา สเกหิ ๓าณิหิ
ตยา ๓หุตวรํ ทตฺวา หีนกาย๎ปคา อหิ๋
กรีตฺวา อปฺปตวรํ ทตฺวา วิเสสิ๋ วิปุลมชฺฌคา
เสวเต ปุณฺณิกาจิกฺขุ กิสฺสกมฺมสฺมิ๋ ฉลิ(สกิ)ฯ
มเนกาวณฺณยา กิกฺขุ สณฺหิฏฺโ เม ปุเร อหุ
ตาหิ๋[๒]กเรน ฉิมเสสึ เวตึ อตฺตฆฏฺฏิ๋
เสา เม อตฺตปุเรกฺขาเร อฏฺฐกมฺปาย เวเต
สเฬฺว เสหีตึ มิ๋ อเวจ ตสฺสาหิ๋ วจนิ๋ กรึ
สา ทกฺขิณา สเฬฺวกตา อปฺปเมยฺยา ปติฏฺฐิตา
ปุณฺณเลสุ ตยา ทิฏฺโ ฉ ตึ ตว มหปฺผลนฺติ ฯ
๙๓าเสวหิ๋ ชานามิ สเฬฺว ทิฏฺโ มหปฺผลิ๋
สาหิ๋ ตฺวา มนุสฺสตฺตึ วเญฺ ปีตมจฺฉริ
สเฬฺว ทานิ ทสฺสามิหิ๋[๓] อปฺปมตฺตา ปุณปฺปุนนฺติ ฯ

---

๑ ม. ๒ฺรหฺมจริเย ฯ ๒ ม. ๓ลิ๋ ภเยฺ ทิมเสสึ ฯ ๓ ฉ. ๓าทิ ทสฺสามหิ๋ ฯ ม. ๓าทานิ ทสฺสามิ ฯ

(នាងកញ្ញាសួរថា) ខ្ញុំបានញ៉ាំងកិត្តិពាំងឲ្យាយ ដែលមានសេចក្តីសង្រ្គមប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ប្រើនលើសជាងនាង ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយថ្ងាយទឹកឆ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានឲ្យទានដោយដៃរបស់ខ្លួន ប្រើនលើសជាងនាង ហើយចូលទៅគាន់កាយដោកបាប នាងឲ្យទានតិចជាងខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែបានទៅតុណាវិសេសដ៏ធំទូលាយ តើដោយហេតុដូចម្តេចម្ចាលទៅតា ខ្ញុំសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(នាងសុកតាឆ្លើយថា) កិត្តិអ្នកញ៉ាំងចិត្តឲ្យចំរើន ខ្ញុំបានឃើញក្នុងកាលមុន ខ្ញុំបានទិមន្តព្រះវេតត្តេរនោះ មានខ្លួនជាគំរប់៨ដោយភត្ត ព្រះវេតត្តេរនោះ ធ្វើនូវប្រយោជន៍ធំ ដល់ខ្ញុំ ដោយសេចក្តីអនុគ្រោះ បានប្រាប់ខ្ញុំថា នាងចូរឲ្យ(ទាន) ចំពោះសង្ឃ ខ្ញុំក៏បានធ្វើតាមពាក្យលោក សង្ឃគតាទក្ខិណានោះ ជាទានមានផលប្រមាណមិនបាន ខ្ញុំបានដំកល់ទុកល្អហើយ ឯទានដែលនាងឲ្យហើយចំពោះបុគ្គលពាំងឲ្យាយ ទានរបស់នាងនោះ មិនមានផលប្រើនឡើយ ។

(នាងកញ្ញាឆ្លើយថា)ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានជឿជាស្រលះហើយថា ទានដែលបុគ្គលបានឲ្យចំពោះសង្ឃ ជាទានមានផលប្រើន ខ្ញុំនោះបើបានទៅកាន់អត្តភាពជាមនុស្ស ជឹងក្តីកាលណា ប្រាសចាកសេចក្តីកំណាញ់ មិនធ្វេសប្រហែស ទំនឹងឲ្យទានចំពោះសង្ឃរឿយ ។ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

តោ ฝสา เทวตา อาเทฺ តយា មนฺตยเ เตสมา
สเพฺ เทเว ตาวตึสเ วณฺณน อติเรจติ (๙ติ) ฯ
มนุสฺสภูตา เทวินฺท ปุเพฺ มานุสเก ภเว
สมาภริยา จ เม อาสิ กกิณี จ กนิฏฺฐกา
สเพฺ ธาตาน นตฺตาน ตาตปุญฺญา วิเรจติ(๙ติ) ฯ
ฉเฑฺฑน ปุเพฺ กกิณี តយา อาเทฺ วิเรจสิ
យំ สงฺฆสฺมึ อปฺปเมยฺยา[๑] បតิฏฺฐาเปสิ ทกฺขิณำ
ปุจฺฉโต ปาโ มยา พุทฺธา ตินฺนกฺขเยสฺมึ ปพฺพเต
วิตาตกำ สีวิกาตสฺส យตฺถ ทินฺนำ มหปฺผลำ
យ ๘มาตาน มนุสฺสาน ปุญฺญเปกฺขาน ตาทีน
ตเรตำ ขิปติตกำ ปุญฺญำ យตฺถ ทินฺนำ มหปฺผลำ
តำ เม พุทฺธา วิยาตาสิ ตาน ตาทีน ตาทิน
วิตาตกำ[๒] สีวิกาตสฺส យตฺถ ทินฺนำ มหปฺผลำ
จตฺตาโร จ បដិបนฺนา จตฺตาโร จ ผเล ឋิตา
ฝส สงฺเฆ ขุชฺชุตโร បញฺญาสีลสมาหิโต

---

๑ ม. สงฺฆมฺหิ อปฺปเมยฺเย ฯ ๒ ม. วิภตำ ฯ

(ព្រះឥន្ទ្រសួរថា) ម្នាលនាងកញ្ញា ទេវតានេះ ត្រូវជាអ្វីនឹងនាង ក៏មកប្រឹក្សាជាមួយនាង តាំងសម្បុរភ្លឺរឿងកន្ទុងពួកទេវតា ជាន់តាវត្តឹង្ស ។

(នាងកញ្ញាឆ្លើយថា) បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងទេវតា កាលពីដើម ទេវតានោះកើតជាមនុស្ស ក្នុងកពង់នៃមនុស្ស បានជាភរិយារបស់ព្រះអង្គ ជាមួយនឹងខ្ញុំផង ហើយត្រូវជាប្អូនខ្ញុំព្រះអង្គផង បានឲ្យទាន តាំងពីក្មេយចំពោះសង្ឃ មានបុណ្យធ្វើហើយ ទើបចូរនរុងរឿងដូច្នេះ ។

(ព្រះឥន្ទ្រពោលថា) ម្នាលនាងកញ្ញា កាលពីដើម ប្អូនស្រីរុងរឿងដោយធម៌ជាងនាង ព្រោះបានញុំាងទក្ខិណាទាន ឲ្យដំកល់នៅស៊ប់ចំពោះសង្ឃ មានផលរាប់មិនបាន ដ្បិតព្រះពុទ្ធគង់លើកំពូលភ្នំ ខ្ញុំបានសួរនូវផលនៃការចែករំលែក ចំពោះបុគ្គលដែលគេឲ្យទានថា មានផលច្រើន ខ្ញុំបានសួរព្រះពុទ្ធអំពីបុណ្យ ដែលឲ្យផលក្នុងបច្ចុប្បន្ន របស់មនុស្សតាំងពីក្មេយ អ្នកឲ្យទាន ជាសត្វច្រើនដោយបុណ្យ ចំពោះពួកបុគ្គល ដែលគេឲ្យទានថា មានផលច្រើន កាលព្រះពុទ្ធជ្រាបប្បាសន្ទូវផលនៃកម្ម គឺវិបាកនៃការចែករំលែកចំពោះពួកបុគ្គលដែលគេឲ្យទានថា មានផលច្រើន ដោយព្រះអង្គឯង ហើយត្បាតបញ្ហានោះដល់ខ្ញុំ បុគ្គល ៤ ពួកអ្នកដល់នូវមគ្គ ទន្ទឹងបុគ្គល ៤ ពួកតាំងនៅក្នុងផលនេះឯង ហៅថាសង្ឃ លោកប្រតិបត្តិត្រង់ប្រកបដោយប្រាជ្ញានឹងសីល

យ ជមាជានំ មនុស្សជំ បុញ្ញបេក្ខាន ទាឝិនំ
តវភោតំ ឯបឝិកំ បុញ្ញំ សន្ទ្ឋ និដ្ឋំ មហាបលំ

ឍសោ ហំ សន្ទ្ឋោ វិបុលោ មហាក្ខតោ
ឍសបរិមេយ្យោ ឧទធីវ សាគវោ
ឍតេ ហំ សេដ្ឋា នរវីរិយសារតា[1]
បភង្ករា ឝម្មកថំ ឧទីរយន្តំ
តេសំ សុនិដ្ឋំ សុហុតំ សុយិដ្ឋំ
យេ សន្ទ្ឋមុនិស្ស ឝនន្តំ ឝានំ
សា ឝក្កិណា សន្ទ្ឋតា បតិដ្ឋិតា
អមាបលា លោកវិទូហំ វណ្ណិតា
ឍតាទិសំ បុញ្ញមនុស្សរន្តា
យេ វេឝជាតា វិឝរន្តិ លោកេ
វិនេយ្យ មច្ឆេរមលំ សមូលំ
អនិន្ទិតា សគ្គមុបេន្តិ ឋានន្តិ ។

ទុល្លវិមានំ ឆដ្ឋំ ។

---

๑ ម. នរវីរសារវិកា ។

ព្រះពុទ្ធបានសំដែង នូវបុណ្យ ដែលឲ្យផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
របស់មនុស្សទាំងឡាយ អ្នកឲ្យទាន ជាសត្វប្រាថ្នា នូវបុណ្យ
កាលធ្វើ ចំពោះសង្ឃ ដែលគេឲ្យទានហើយ មានផលច្រើន
ព្រោះថា សង្ឃទុំ ជាសង្ឃមានគុណដ៏ធំទូលាយ សង្ឃទុំ
ដូចជាសាគរដែលទ្រទ្រង់នូវទឹក មានដម្រៀកបង់មិនបាន ពួក
សាវ័កអ្នកមានសេចក្តីព្យាយាមដាំនវៈទាំងនេះ ជាអ្នកប្រសើរ
មែនពិត អ្នកធ្វើនូវពន្ធឹគឺញាណ(ដល់សត្វលោក)ហើយសំដែង
នូវធម្មកថា ពួកសត្វណា បានឲ្យវានទក្ខិណ ចំពោះសង្ឃ
(ទាននោះ) ឈ្មោះថា ពួកសត្វទាំងនោះ បានឲ្យល្អហើយ
បូជាតូចល្អហើយ បូជាធំល្អហើយ សង្ឃគតាទក្ខិណាទាននោះ
ឈ្មោះថា បុគ្គលដំកល់ទុកល្អហើយ ជាទានមានផលច្រើន
ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ជ្រាបច្បាស់នូវលោក ទ្រង់
សរសើរហើយថា ជនទាំងឡាយណា កាលវេញនូវបុណ្យ
វែលខ្លួនបានធ្វើ នូវទក្ខិណចំពោះសង្ឃប្រកបដូច្នោះ ហើយតែង
មានសេចក្តីត្រេកអរ រមែងត្រាច់ទៅកាន់លោក ជនទាំងឡាយ
នោះ ឈ្មោះថា កំចាត់បង់នូវមច្ចុរាជ គឺសេចក្តីកំណាញ់
ព្រមទាំងឫស មិនមានគេតិះដៀល រមែងទៅកាន់ឋានសួគ៌។

ចប់ ទុតិយវិមាន ទី ៦ ។

សត្តមំ សេសវតីវិមានំ

(๓๙) ឧលិកាវជតហេមជាលច្ឆន្នំ
វិចិត្តវិចិត្រទ្វជលមន្តសំ សុរម្មំ
ព្យម្ហំ សុនិម្មិតំ តោរណូបបន្នំ
ភជកូបកិណ្ណាមិទំ(๑) សុភំ វិមានំ
ភាតិ ចនេស និសា ឯកោ សុរិយោ
សរេន តមបនុទោ សហស្សរំសី
តថា តបតិ មិទំ តវ វិមានំ
ជលមិវ ធូមសិខោ និសេ ឯកគ្គេ
មុសតិវ ឧយំ សតេរិតាវ
អាកាសេ ឋបិតមិទំ មនុញ្ញំ
វីណាមុរជសង្ឃតាឧឃុដ្ឋំ
ឥទ្ធំ ឥជ្ជបុរំ យថា តវ មិទំ
បឧមកុមុទឧប្បលកុវលយំ
យោធិកា ភណ្ឌិកា ឆោជកា ច សន្តិ
សាលកុសុមិតបុប្ផិតា អសោកា
វិចិនឧមក្កសុកន្ធសេវិតមិទំ

---

๑ ម. រូបកូបកិណ្ណាមិទំ ។

សេសវត្ថុវិមាន ទី ៧

(៣៩) (ព្រះវង្គីសត្ថរពោលថា) អាត្មាបានឃើញវិមាននេះល្អ ដែលប្រកបដោយសំណាញ់ ជាវិការៈនៃកែវផលិកនឹងប្រាក់នឹងមាស មានដៃដ៏វិចិត្រដោយកែវផ្សេង ។ គួរឲ្យរីករាយដោយប្រពៃ ជាទីនៅដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតល្អហើយ ប្រកបដោយក្លោងទ្វារ ពេយ្យាយដោយខ្លាច់មាស ជាវិមានដ៏ល្អ ព្រះអាទិត្យឰដ៏អាកាស មានរស្មី ១ ពាន់ កំចាត់បង់នូវងងឹតក្នុងសរទកាល ញុំាងទិសទាំង ១០ ឲ្យភ្លឺ (យ៉ាងណាមិញ) វិមានរបស់នាងនេះ ក៏រុងរឿង យ៉ាងនោះដែរ វិមាននេះជាទីគាប់ចិត្ត តាំងនៅឰដ៏អាកាស ចាំងភ្នែក ដូចជាអណ្តាតភ្លើងរុងរឿងក្នុងវេលាយប់ ឬដូចផ្កែកបន្ទោរ ក្នុងទីបំផុតនៃពពកកំពុងឆេះដោយសំឡេងពិណ សំកោរ ស្គរ តាំង វិមានរបស់នាងនេះ ដូចជាប្ញរីរបស់ព្រះឥន្ទ្រ ដ៏ស្អាតស្តុកស្តម្ភ ទាំងឈូក.ស កុមុទ ទប្បុលក្រហម ទប្បុលខៀវ មានទាំងផ្កាយុថកា ផ្កាបុ្ណ្ណរ ផ្កានទោង ផ្កាសាលព្រឹក្ស ផ្កាអសោក សឹងតែកសុះកស្ទាយ វិមាននេះ ប្រសព្រំ ដោយក្លិនក្រអូប នៃឈើដ៏ទុតួមផ្សេង ។

វិមានវត្ថុស្មិំ តតិយស្ស ជាវិញ្ញត្តកវគ្គស្ស សត្តមំ សេសវត្ថុវិមានំ

សលឞ្ឈលពុជសុជកសំយុត្តា
កុសុកសុជុលិតលតា វលម្ពិនីហិ
មណិជាលសទិសយសស្សិនី
រម្មា ភោក្ខរណី ឧបដ្ឋិតា តេ
ឧទករុហា ច យេត្ថ បុប្ផជាតា
ថលជា យេវ សន្តិ រុក្ខជាតា
មានុសកា អមានុសកា ច ទិព្វា
សង្កេ(๑) តុម្ហំ ឯវេសនម្ហិ ជាតា
កិស្ស សមធមស្ស អយំ(๒) វិបាកោ
តោ ជានាសិ កម្មផលេនិធូបបន្នា
យថា ច តេ អធិកតមិទំ វិមានំ
តថនុបទំ អវចាសិ អច្ឆរាបខុមេតំ(๓) ។
យថា ច មេ អធិកតមិទំ វិមានំ
តោ ញុមយ្ហរច តោ រសជ្ឈចរិតំ
ទិព្យបិលវមាំ សកជនិណ្ណំ
ទិជការណ្ហាវ តោ កិលាភិជាទិតំ

---

๑ ម. សព្វេ ។ ๒ ម. សំយមទមស្សយំ ។ ๓ ម អវិចាសិ ច្ឆរាបម្ពេតំ ។

ម្នាលនាងមានយស ស្រះបោក្ខរណីប្រកបដោយឈើស្រល់ ខ្នុរសម្ងួនធំសុជកព្រឹក្ស[1] ប្រកបដោយឈើមានខ្លឹមខាងក្រៅ (មានគ្មោតធំដូចជាដើម) ទន្លីវល្លិ រីកស្គុះស្គាយ សំយុងចុះ ច្រោកដស្នើដោយបណ្តាញនៃកែវមណី ជាទីរីករាយ តាំងឡើង(ក្នុងទីជិតនៃវិមាន) របស់នាង បុប្ផជាតតាំងឡាយណា ដែលដុះក្នុងទឹកក្តី រុក្ខជាតិតាំងឡាយណា ដែលដុះលើគោកក្តី ជារបស់មនុស្សក្តី ជារបស់អមនុស្សក្តី ដ៏ជាទិព្វ (បុប្ផជាត ទន្លីរុក្ខជាតទាំងនោះ) បានដុះឡើង ជិតលំនៅរបស់នាង កន្លែងនេះ តើជាផលនៃការសូមទានដូចម្តេច នាងបានមកកើតក្នុងវិមាននេះ តើដោយផលនៃកម្មដូចម្តេច ម្យ៉ាងទៀត វិមាននេះ នាងបានដោយកម្មណា ម្នាលនាងមានពេមក្អែក-ឆ នាងគប្បីសំដែងកម្មនោះតាមលំដាប់បទ ។

(ទេវតាពោលថា) វិមាននេះហ្ន៎ក្រៃលែ ក្លៀក មាន់ទោរ ត្រាច់ទៅ មានហ្វូងបក្សីទឹក ទន្លីរាជហង្សត្រាច់ទៅ គឹកកង ដោយសត្វចង្កៀលខ្ទង គារើនធំសត្វស្ទាប(ឯទៀតៗជាច្រើន)

---

១ សុជកព្រឹក្សនេះ មានតែក្នុងទេវលោកធំតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងទីដទៃមិនមាន ។ អដ្ឋកថា ។

ជាជាសង្ខាឧកបុប្ផរុក្ខវិជា
ចាតលិជម្ពុអសោករុក្ខវន្តំ
យថា ច មេ អធិគតមិទំ វិមានំ
តន្តេ បវេទិសង្ឃមិ សុណោមហំ ភន្តេ
មតជវរបុរត្ថិមេ
ជាឧឡកតាមកោ ជាមអត្តំភន្តេ
តត្ត អហោសឹ បុរេ សុណិសា
សេសវតីតំ តត្ត ជាឆឹសុ មមំ
សាហំ អបច្ច តត្ត កម្មកុសលំ
នេវមនុស្សប្បជិតំ មហន្តំ
ឧបតិស្សំ ឯព្ភុតំ អម្ប្រមេយ្យំ
មុនិតមជា កុសុមេហិ អញ្ជេកិរឹ
បរមតតិតតញ្ច បូជយិត្វា
អន្តិមនេហជរំ ឥសឹ ឧឡារំ
បហាយ មានុសកំ សមុស្សយំ
តំនសាគតា ឥធមាវសាមិ ហំនន្តិ ។

សេសវតីវិមានំ(๑) សត្តមំ ។

---

๑ ម. សេវតីវិមានំ ។

មានដើមច្រនៀង ដើមត្រឹង ដើមអសោក មានឈើច្រកប
ដោយផ្កាជាបណ្តាញមានប្រការផ្សេង ។ ដែលខ្ញុំបានហើយ
ដោយកម្មណាផង វិមាននេះដែលខ្ញុំបានហើយ ដោយកម្ម
ណាផង ខ្ញុំទទឹងសំដែង កម្មនោះ ។ ដល់លោកម្ចាស់បពិត្រ
លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ ចាំស្តាប់ចុះ បពិត្រ
លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន មានស្រុកមួយឈ្មោះនាឡកៈ នៅក្នុង
ដែនមគធៈដ៏ច្រើរ នាទិសខាងកើត កាលពីដើម ខ្ញុំព្រះ
ករុណាជាកូនប្រសា (ក្នុងគហបតិត្រកូល) ក្នុងស្រុកនាឡកៈ
នោះ ពួកជនក្នុងស្រុក ស្គាល់ខ្ញុំថា នាងសេសវតី ខ្ញុំនោះ
បានសន្សំ នូវកុសលកម្ម ក្នុងស្រុកនោះ ខ្ញុំមានចិត្តរីក
រាយ បានបូជាផ្កាដល់ព្រះទុបតិស្សត្ថេរ ដែលទេវតាធំដ៏
មនុស្សបូជាហើយ លោកមានគុណដ៏ធំ បរិនិព្វានហើយ
មានគុណប្រមាណមិនបាន លុះខ្ញុំបានបូជាលោកអ្នកស្វែង
រកនូវគុណដ៏លើសលុប ទ្រទ្រង់រាងកាយជាទីបំផុត បាន
ដល់តតិយាងគ៌ក្រៃលែង ហើយខ្ញុំលះបង់កាយជារបស់មនុស្ស
បានមកកាន់ទេវនិកាយជាន់តាវត្តឹង្ស នាឋានទេវលោកនេះ ។

ចប់ សេសវតីវិមានទី ៣ ។

អដ្ឋមំ មល្លិការវិមានំ

(๓๒) បីតវត្ថេ បីតឆទេ បីតាលង្ការភូសិតេ
បីតគន្ធាហិ វក្ខហិ អបិលង្ការសោភិតេ
កកកុត្តកាយុរធរេ[๑] កាញ្ចនាវេឡភូសិតេ
ហេមជាលកសញ្ឆន្នេ ជាតរតនមាលិនី

សោវណ្ណមយា លោហិតង្គមយា ច
មុត្តាមយា វេឡុរិយាមយា ច
មសារគល្ហា សហាលោហិតង្គា[๒]
ចារវេតក្ខីហិ មណីហិ ចិត្តតា
កោចិ កោចិ វិត្ត មយ្ហសុស្សវេ
ហំសសុវ រញ្ញោ ករវីកសុស្សវេ
តេសំ សវេ សុយ្យតិ វក្កវោ
បញ្ជលិកំ តុរិយមិវប្បវាទិតំ

វថោ ច តេ សុភោ វក្ខ ជាជាវតនចិត្តង្គោ
ជាជាវណ្ណាហិ[๓] ជាតូហិ សុវិភត្តោ វ សោភតិ

---

๑ ម. កកកុកាយុរធរេ ។ ๒ ម. សហលោហិតង្គា ។ ๓ ម. ជាជាវណ្ណាហិ ។

មល្លិការវិមានទី ៨

(៣៦)(នារទត្ថេរសួរថា)ម្នាលនាងមានសំពត់លឿង មានទង់លឿង ស្អិតស្អាង ដោយគ្រឿងអលង្ការលឿង នាងបើកុងជាមិនប្រដាប់ដោយសំពត់ស្បែកមានពណ៌លឿងគាំងឡាយ មានសាច់ដ៏ល្អិតក៏ដោយ ក៏នៅតែល្អ ម្នាលនាងអ្នកទ្រទ្រង់នូវគ្រឿងប្រដាប់ដែជាវិការៈនៃមាស ស្អិតស្អាងដោយក្រលែជាវិការៈនៃមាស ពាសពេញដោយបណ្តាញ ជាវិការៈនៃមាស នាងជាអ្វី នាងមានកម្រងកែវផ្សែង ។

កម្រងជាវិការៈនៃមាសផង ជាវិការៈនៃកែវមណីមានពណ៌ក្រហមផង ជាវិការៈនៃកែវមុក្តាផង ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យផង កែវពព្រួសផង មួយអន្ទើរដោយកែវមានពណ៌ក្រហមផង ដ៏វិចិត្រដោយកែវគាំងឡាយ ប្រាកដស្មើដោយក្អែកព្រាប បណ្តាកម្រងគាំងទុះ កម្រងមួយ ។ មានសូរពីរោះដូចសម្រែងក្អែក ដូចសម្រែងកដហង្ស(ប្តូ)ពីរោះដូចសម្រែងកវៃក សូរកម្រងគាំងនោះ មានភាពពីរោះ ពួកហាក់ដូចជាតូរ្យតន្ត្រីប្រកបដោយអង្គ ៥ ដែលគេប្រគំហើយ គាំងវេ របស់នាង ក៏មានសភាព ស្អាតល្អ មានអាយៈដ៏វិចិត្រហើយ ដោយកែវផ្សែង ។ ដែលផាង ចាត់ចែងហើយដោយជាតុ[1] គាំងឡាយ មានពណ៌ផ្សែង ។ សមល្អ

---

១ ដោយសម្ភារៈមានទ្រូពងនិងបង្គោលជាដើម ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយេ ឋេរគាថាវណ្ណនា

តស្មិំ វជេ ភាតរិ ជាតវេទសា
យត្ថ[1] បិតា ភាសសិមំ បធេសិំ
នេវាតេ បុត្តិតា ចក្ខុ តាសុ្ស ភគ្គសុ្ស ឱនលត្តំ ។
សោវណ្ណមាលិំ មណិសោវណ្ណចិត្តំ[2]
មុត្តាចិត្តំ ហេមជាលេន ឆន្នំ[3]
បរិនិព្វុតេ តោតមេ អប្បមេយ្យេ
បសន្នចិត្តា អហមាភិរោមយិំ
តាហំ ភគ្គិំ ភរិត្វាន ភុសលំ ពុទ្ធវណ្ណិតំ
អបេតសោកា សុខិតា សម្ពុទ្ធមាមមាមយាតិ ។

មល្លិការវិមានំ អដ្ឋមំ ។

នវមំ វិសាលក្ខិវិមានំ

(៣៧) ភាយាមភ្ញិវិសាលក្ខី វម្មេ ចិត្តលតាវនេ
សមន្តា អនុបរិយាសិំ ជាវីតណាបុរក្ខិតា
យទា នេកិ តាវតឹសា បរិសន្តិ ឥមំ វនំ
សយោគ្គា សរថា សព្ពេ ចិត្រា ហោន្តិ ឥជាតតា
ភុយ្ហេញ្ច ឥធ បត្តាយ ឧយ្យានេ វិតរន្តិយា
ភាយេន ទិស្វាតិ ចិត្តំ ភោគេ ភូបំ តវេទិសំ

---

១ ម.ម. យា ត្វំ ។ ២ ម. មណិសោវណ្ណចិត្តិតំ ។ ៣ ម. សញ្ឆន្នំ ។

នាងបឋមនៅលើវេទនោះ មានពណ៌មានរូបប្រៀប
ដោយមាស ញុំាងប្រទេសនេះ ឲ្យភ្លឺរុងរឿង
ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។
(ទេវធីតាឆ្លើយថា) ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បំពោះព្រះគោតម
ព្រះអង្គមានគុណប្រមាណមិនបាន ដែលទ្រង់ចំរើនញាន
ហើយ បានបូជាបណ្តាញមាសដ៏វិចិត្រ ដោយកែវមណី
ទឹងមាសរំលេចដោយកែវមុក្តា ចាំងដោយសំណាញ់មាស
ខ្ញុំបានធ្វើកុសលកម្មនោះ ដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់សរសើរហើយ ច្រាស
ចាកសេចក្តីសោក ដល់នូវសេចក្តីសុខ មានចិត្តត្រេកអរត្រាម ។

ចប់ មល្លិកាវិមានទី ៨ ។

វិសាលក្ខិវិមាន ទី ៩

(៣៧) (សក្កទេវរាជសួរថា) ម្នាលនាងមានភ្នែកខួលាយ នាង
ឈ្មោះអ្វី ឪពុកជា មានពួកនារីចោមរោម ហើយដើរក្រឡឹង ដុំវិញ
ព្រៃចិត្តលតា ជាទីរីករាយ ពួកទេវតាជាន់តាវត្តឹង្ស ចូលទៅកាន់
ព្រៃនេះ ក្នុងកាលណា (កាលនោះ) ពួកទេវតាទាំងអស់ ព្រម
ទាំងយាន ព្រមទាំងវេជ ដ៏វិចិត្រ ក៏មកក្នុងទីនុ៎ះ មានកាលមក
ដល់ក្នុងទីនេះ ហើយត្រាច់ទៅក្នុងនន្ទវ័ន ចិត្តរមែងប្រាកដដោយ
កាយ រូបរបស់នាង ក៏ប្រាកដដូច្នេះ តើដោយហេតុដូចម្តេច

វិមានវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស ជាវិញ្ញត្តកវគ្គស្ស នវមំ វិសាលក្ខិវិមានំ

នេវតេ បុច្ឆិតាចិក្ខ កតិសញ្ញកម្មសង្ខិធលំ(ឥតិ)។

យេន កម្មេន នេវិទ្ធ រូបំ មយ្ហំ ឥតី ច មេ

ឥដ្ឋំ ច អានុភាវោ ច តំ សុណោហិ បុរិន្ទទ

អហំ ភគិនិយោ រម្ភ សុនន្ទា ជាម ខុទាសំកា

សង្ខាសីលេន សម្បន្នា សិរិភាគវតា សទា

អច្ឆាទនញ្ច ភត្តញ្ច សេនាសនំ បទីបិយំ

អទាសឹ ខុជុភូតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា

ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យោ ច បក្ខស្ស អដ្ឋមឹ

ទាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ

ខុទោសថំ ខុបវសឹ សទា សីលេសុ សំវុតា

ចាណាតិចាតា វិរតា មុសាវាទា ច សញ្ញតា

ថេយ្យា ច អតិចារា ច មជ្ជចាជា ច អារកា

បញ្ចសិក្ខាបទេ រតា អរិយសច្ចាន កោវិទា

ខុចាសិតា ចក្ខុមតោ តោតមស្ស យសស្សិនោ

តាសញ្ច មេញ្ញាតិកុលំ អាសិ សទា មាលាតិហារតិ

តាហំ ភគវតោ ជ្ជមេ សព្ពមេតំតិភេបយឹ

ម្នាលទេវតា យើងសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(ទេវតាថ្វើយថា) បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងទេវតា រូបរបស់ខ្ញុំ តតិរំពិនឹងអានុភាពរបស់ខ្ញុំ (កើតឡើង) ដោយកម្មណា បពិត្រព្រះអង្គទ្រង់ព្រះនាមបុរិន្ទទេវៈ សូមព្រះអង្គស្តាប់ នូវកម្មនោះចុះ ខ្ញុំជាឧបាសិកា ឈ្មោះសុនន្ទា នៅក្នុងក្រុងភដ្ទគីរជាទីត្រេកអរ ជាស្ត្រីបរិបូណ៌ ដោយសទ្ធានឹងសីល ត្រេកអរក្នុងការចែករំលែកនូវទាន មានចិត្តជ្រះថ្លា បានឲ្យសំពត់សម្រាប់ស្បៃកដណ្តប់ផង កត្តផង សេនាសនៈផង គ្រឿងប្រទីបផង ចំពោះពួកព្រះអរិយបុគ្គល អ្នកមានចិត្តត្រង់ សព្វៗកាល ខ្ញុំបានរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ ទឹងថ្ងៃទី ៨ នៃបក្ខផង អស់បាដិហារិយបក្ខផង បានសង្រួមក្នុងសីលទាំងឡាយផង រៀរចាកបាណាតិបាតផង សង្រួមចាកមុសាវាទផង ផ្ងួយចាកការលួចផង ចាកការប្រព្រឹត្តកន្ទួង (ចិត្តស្វាមី)ផង ចាកការផឹកទឹកស្រវឹងផង សព្វៗកាល ហើយត្រេកអរ ក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ ឈ្មោះសក្នុងអរិយសច្ចទាំងឡាយ ជាឧបាសិកានៃព្រះគោតមព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ មានយស ឯត្រកូលនៃញាតិរបស់ខ្ញុំនោះតែងយកកម្រងផ្កា មកឲ្យខ្ញុំ សព្វៗកាល ខ្ញុំបានបូជាកម្រងផ្កានោះទាំងអស់ ចំពោះព្រះស្តូប នៃព្រះមានព្រះភាគ

ឧបោសថេវាហំ តទ្ទា មាលាគន្ធវិលេបនំ
ឋបេត្វា អភិរោចេសឹ បសន្នា សគ្គមាហិ ចាណាមាហំ
តេន តម្ហេន នេវិន្ទ រូបំ មយ្ហំ តតិ ច មេ
ឥទ្ធិ ច អានុភាវោ ច យញ្ច មាលាភិរោចយឹ
យញ្ច សីលវតី អាសឹ ន តំ តាវ វិបច្ចតិ
អាសា ច បបនមេ នេវិន្ទ សគ្គគាមិនី សិយន្តិ ។

វិសាលក្ខិវិមានំ ឧត្តរំ ។

ទុសមំ បារិប្ផត្តកវិមានំ

(៣៨) កាវិច្ចគ្គតេ កោវិឡារេ រមណីយេ មនោរមេ
និព្ភមាលំ តទ្ទមានា តាយដ្ឋំ សម្ប្បមោទិសំ
តិសប្ប តេ ឧទ្ទមានាយ អច្ឆរាដ្ឋេហិ សព្ពសោ
និព្ភ សន្ថ ដិច្ចវន្តិ សវនីយា មនោរមា
តិសប្ប តេ ឧទ្ទមានាយ អច្ឆរាដ្ឋេហិ សព្ពសោ
និព្ភ តទ្ទ បភាយន្តិ សុចិតទ្ទ មនោរមា
វិវត្តមានា តោយេន យោ វេណីសុ បិលន្ធនា

ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា ចាន់ទៅក្នុងថ្ងៃខ្ទេចខ្ទាសបង ហើយបូជាកម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូបគ្រឿងលាប ចំពោះព្រះសង្ឃ ដោយដៃរបស់ខ្លួន បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងទេវតា រូបរបស់ខ្ញុំ គតិ ឫទ្ធិ ទឹងអានុភាព របស់ខ្ញុំ (កើតឡើង) ដោយកម្មនោះ ដែលខ្ញុំបានបូជាកម្រងផ្កាក្តី ដែលខ្ញុំជាស្ត្រីមានសីលក្តី ការបូជានូវកម្រងផ្កា ទឹងការកក្អកសីល របស់ខ្ញុំនោះ មិនទាន់ឲ្យផលនៅឡើយ បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងទេវតា តែសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំថា សូមឲ្យខ្ញុំបានជាសកទាគាមិនី ។

ចប់ វិសាលក្ខីវិមាន ទី ៨ ។

បារិច្ឆត្តកវិមាន ទី ១០

(៣៨) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) កាលនាងកាន់ផ្កាវិសេសផ្សេងទាំងឡាយ ឈ្មោះបារិច្ឆត្តកព្រឹក្ស គួរកែកាយ គួរត្រេកអរនៃចិត្ត ហើយក្រងជាកម្រងទឹព្វ ប្រឡែង រីកកាយ សព្វាយ កាលដែលនាងកំពុងកំនោះ សំឡេងទិព្វទាំងឡាយ គួរស្តាប់ គួរជាទីរីកកាយនៃចិត្ត រមែងលាន់ឮ អំពីអវយវៈតូចធំទាំងឡាយ ដោយសព្វគ្រប់ កាលដែលនាង កំពុងកំនោះ ភ្លេងទិព្វទាំងឡាយ មានភ្លេងក្រអូបគួរជាទីរីកកាយនៃចិត្ត រមែងផ្សាយចេញ អំពីអវយវៈតូចធំទាំងឡាយ ដោយសព្វគ្រប់ នាងជាកកាយ គ្រឿងប្រដាប់ ទាំងឡាយណា ឮដ៏ផ្អែមសក់ របស់នាង

វិមានវត្ថុស្មឹ តតិយស្ស ជាវិប្ផត្តកវគ្គស្ស ទុតិយំ ។

តេសំ សុយ្យតិ ឯក្ខាសោ តុរិយេ បញ្ចង្គិកេ យថា
វជិរសកា ភតញ្ជតា ឯតេន សម្ពកម្ពតា
តេសំ សុយ្យតិ ឯក្ខាសោ តុរិយេ បញ្ចង្គិកេ យថា
យាបិ[1] តេសិវស្មឹ មាលា សុចិកម្ពា មនោរមា
ឯតិ តន្តោ ឯិសា សព្ពា វុក្កា មញ្ជុសកោ យថា
ឃាយសេ តំ សុចិកម្មំ រូបំ បស្សសិ អមានុសំ
ឆេវតេ បុច្ឆតាចិក្ខ កិស្សកម្មស្សិទំ ផលំ(ឥតិ)។
បភស្សរំ អច្ឆិមន្តំ[2] វណ្ណតន្ធេន សញ្ញុតំ
អសោកបុប្ផមាលាហិ ពុទ្ធស្ស ឧបនាមយឹ
តាហិ កម្មំ ករិត្វាន កុសលំ ពុទ្ធវណ្ណិតំ
អបេតសោកា សុខិតា សម្ពមោទាមនាមយាតំ ។

ជាវិប្ផត្តកវិមានំ ទសមំ ។

ទុតិយំ

ទុទ្ធរំ ទុច្ចបល្លង្កំ លតា ច កុត្តិលេន ច
ឧទ្ធស្ស សេសវតី មល្លី[3] វិសាលក្ខិ ចារិនត្តកោ
វក្កោ តេន បវុច្ចតីតិ ។

ជាវិប្ផត្តកវិគ្គោ តតិយោ ។

---

១ ម, តស្សា ។ ២ ឃ, ម. អក្ខិមន្តំ ។ ៣ ម. ទុទ្ធស្ស បេសមល្លិកា ។

សំឡេងគឹកកង នៃគ្រឿងប្រដាប់តាំងឡាយនោះ ឮដូចតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក ត្រូវឲ្យលំបាកមកប៉ះកំភួរម្រើកដោយខ្យល់ សូរនៃគ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀកតាំងនោះ ឮដូចតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ កម្រងផ្កាណា ឮដ៏សព្វរបស់នាង មានក្លិនក្រអូបឈ្ងុយឈ្ងប់ ជាទីតែកាយនៃចិត្ត (កូនកម្រងផ្កានោះ) រមែងផ្សាយទៅសព្វទិស ហាក់ដូចដើមខ្នុរភ្នាក នាងតែងធុំក្លិនក្រអូបនោះ តែងឃើញរូប ដែលមិនមែនជាមនុស្ស ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(ទេវតាឆ្លើយថា) ខ្ញុំបានបង្អោនទូរកម្រងផ្កាអសោក មានវស្ដីភ្លឺផ្លេក ប្រកបដោយពណ៌នឹងកូន ចំពោះព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើទូរកុសលកម្មនោះ ដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់សរសើរហើយ បានប្រាសចាកសេចក្ដីសោក បានដល់នូវសេចក្ដីសុខ មានចិត្តត្រេកអរព្រម ។

ចប់ ចារិច្ឆត្តកវិមាន ទី ១០ ។

ឧទ្ទាន

មិយាយអំពីទុព្ភរវិមាន ១ ទុប្បុវិមាន ១ បល្លង្កវិមាន ១ លតាវិមាន ១ គុត្តិលវិមាន ១ ទន្តុលវិមាន ១ សេសវតីវិមាន ១ មល្លិកាវិមាន ១ វិសាលក្ខីវិមាន ១ ចារិច្ឆត្តកវិមាន ១ ព្រោះហេតុនោះ ទើបហៅថាវគ្គ ។

ចប់ ចារិច្ឆត្តកវគ្គ ទី ៣ ។

បត្តវគ្គោ មញ្ជិដ្ឋកវត្ថុ

បឋមំ មញ្ជិដ្ឋកវិមានំ

(៣៩) មញ្ជិដ្ឋកោ[1] វិមានស្មិំ សោវណ្ណាកាសុកេ សន្តេ
បញ្ចង្គិកេន តូរិយេន រមសិ សុបញ្ញតេ
តម្ហា វិមានា ឱរុយ្ហ ជិន្តិតា រតនាមយា
ឯតាទិសិ សាលវតិ បុប្ផិតំ សព្ពកាលិកំ
យស្ស យស្សេវ សាលស្ស មូលេ តិដ្ឋសិ នេរវេ
សោ សោ មុញ្ចតិ បុប្ផានិ ឯតមត្ថំ នុមុត្តមោ
ឯតាទិសិ សាលវតិ អាឆុតំ ទិដ្ឋសារិតំ
ឯតំ តវោ ទិសា សព្ពា រុក្ខោ មញ្ជុសកោ[2] យថា
ឃាយសេ តំ សុទិតន្តិ រូបំ បស្សសិ អមានុសំ
នេរវេ បុច្ឆិតាចិក្ខ កិស្ស កម្មស្សិទំ ផលន្តិ។

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
ជាសឹ អយ្យេ កុលេ[3] អហុំ
ពុទ្ធិ ឯសិន្តិ ទិស្វាន សាលបុប្ផេហិ ឯកិរឹ
វិដំសកញ្ច សុភតំ សាលបុប្ផមយិំ អហំ
ពុទ្ធស្ស ឧបនាមេសឹ បសន្នា សគេហា ជាលិហា

---

១ ម. មញ្ជេដ្ឋកោ ។ ២ ម. មញ្ជុស្សកោ ។ ៣ ម. អយ្យេកុលេ ។

មញ្ជិដ្ឋកវគ្គ ទី ៤

មញ្ជិដ្ឋកវិមាន ទី ១

(៣៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) នាងត្រេកអរ ដោយតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ ដែលគេប្រគំពីរោះ ក្នុងវិមានកែវផលិក ពណិហង្សជាទ ក្រាលខ្បាច់មាស នាងចុះចាកវិមាននោះ ដែលប្អូញប្អាកមនុមិត្តហើយ ជាវិការៈនៃកែវ ហើយចូលទៅកាន់ព្រៃសាលព្រឹក្សមានផ្កាកែសព្វកាល ម្នាលទេវតា នាងបរិតនៅជិតគល់សាលព្រឹក្សណា។ ដើមសាលព្រឹក្សនោះ។ ជាឈើដ៏ខ្ពស់ត្រមៃដ៏ខន់ទោរដម្រុះផ្កាចុះមក ព្រៃសាលព្រឹក្សក៏រំដួយដោយខ្យល់ត្រជាខ្យល់បក់មកកំរើយ។ មានពួកសត្វបក្សីនៅអាស្រ័យ ក្នុងកំផ្សាយទៅ សព្វទិស ដូចដើមដុះខ្ចាក នាងតែងធុំក្លិនក្រអូបនោះ តែងឃើញរូប ដែលមិនមែនជាមនុស្ស ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងកុំប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(ទេវតាឆ្លើយថា) ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស

ក្នុងពួកមនុស្ស ជាទាសី ក្នុងផ្ទះចៅហ្វាយ

ខ្ញុំបានឃើញព្រះពុទ្ធ កំពុងគង់ បានកោយកាយផ្កាសាលព្រឹក្ស ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានបូជាគ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក ដែលក្ងែល្អហើយ ជាវិការៈនៃផ្កាសាលព្រឹក្ស ចំពោះព្រះសម្ពុទ្ធ ដោយដៃរបស់ខ្ញុំ

វិមានវត្ថុស្មឹ ចតុត្ថស្ស មញ្ជិដ្ឋកវគ្គស្ស ទុតិយំ បភស្សរវិមានំ

តាហំ កម្មំ កវិត្វាន កុសលំ ពុទ្ធវណ្ណិតំ
អបេតសោកា សុខិតា សម្ម្បមោទាមនាមយាតំ ។

មញ្ជិដ្ឋកវិមានំ[1] បឋមំ ។

ទុតិយំ បភស្សរវិមានំ

(៤០) បភស្សរាវរវណ្ណនិភេ
សុវត្ថវត្ថនិវាសនេ
មហាទ្ធិកេ ចន្ទនវុច្ចិតង្គេ
កាត្វំ សុភេ នេវតេ វន្ទសេ មមំ
បល្លង្កោ ច តេ មហាគ្ឃោ
ជាជារតនចិត្តិតោ វុច្ចិរោ
យត្ត ត្វំ និសិន្នា វិរោចសិ
នេវាជាវិវ ឧន្នទេ វិរេ
កីត្វំ បុរេ សុចរិតមាចរិកន្តេ
កិស្ស កម្មស្ស វិបាកំ អនុភោសិ
នេវលោកស្មឹ នេវតេ បុច្ឆតាចិក្ខ
កិស្ស កម្មស្សិទំ ផលន្តិ ។
បិណ្ឌាយ តេ ចរន្តស្ស
មាលំ ជាលិតញ្ច អធិកន្តេ

---

១ ម. មញ្ជេដ្ឋកវិមានំ ។

ខ្ញុំបានធ្វើកុសលកម្មនោះ ដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់សរសើរហើយ បានជ្រាសចាក
សេចក្តីសោក ដល់នូវសេចក្តីសុខ មិនមានរោគ មានចិត្តត្រេកអរត្រេម ។

ចប់ មញ្ជិដ្ឋកវិមាន ទី ១ ។

បភស្សរវិមាន ទី ២

(៤០)(ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតាល្អ មានពន្លឺ
មានពណ៌ប្រសើរក្តឹងផ្ទៃ ស្មៀតសំពត់នពណ៌ក្រហម
ស្រស់ មានរឹទ្ធិច្រើន មានខ្លួនរុងរឿងហាក់ដូចប្រាសាទ
ដោយខ្ទឹមចន្ទន៍ នាងជាអ្វី មកថ្វាយបង្គំអាត្មា មួយទៀត
បល្ល័ង្ករបស់នាងមានតម្លៃច្រើន សឹងវិចិត្រ ដោយកែវ
ផ្សេងៗ ដ៏រុងរឿង នាងអង្គុយលើបល្ល័ង្ក ដ៏រុងរឿង
ដូចទេវរាជ (បិតនៅ) ក្នុងនន្ទនវន ម្នាលនាងដ៏ចំរើន
ក្នុងកាលមុន នាងបានប្រព្រឹត្តសុចរិតដូចម្តេច នាង
សោយផលកម្មដូចម្តេច ក្នុងទេវលោក ម្នាលទេវតា
អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(ទេវតាឆ្លើយថា) បពិត្រព្រះថេរៈ ដ៏ចំរើន
ខ្ញុំព្រះករុណា បានប្រតែន នូវផ្លាម្ទិះ នឹងស្ពាអំពៅ
ដល់លោកម្ចាស់ កាលនិមន្តទៅ ដើម្បីបិណ្ឌបាត

តស្ស កម្មស្សិទំ វិបាកំ
អនុភោមិ នេវលោកស្មឹ
ហោតិ ច មេ អនុតាបោ
អបកតំ ទុក្កិតញ្ច មេ កតេ
សាហំ ធម្មំ ជានេស្សាសឹ
សុនេសិតំ ធម្មករេន
តំ តំ វជាមិ កច្ចន្តេ
យស្ស មេ អនុកម្បិយោ
កោចិ ធម្មេសុ តំ សមាទបេថ
សុនេសិតំ ធម្មករេន
យេសំ អត្ថំ សទ្ធា ពុន្ទេ
ធម្មេ ច សង្ឃតនេ ច
តេ មំ អតិវិកេចន្តិ
អាយុជា យសសា សិរិយា
បតាបេន វណ្ណេន ទុត្តរិតរា
អញ្ញេ មហិទ្ធិកតរា មយា នេកតិ ។

ឧបាសកវិមានំ ទុតិយំ ។

ខ្ញុំទើបទទួលនូវផលនេះ នៃកម្មនោះ ក្នុងទេវលោក
បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន តែសេចក្តីក្តៅក្រហាយមាន
ដល់ខ្ញុំ ចាំងទោសកំហុស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ
(ក៏កើតឡើង) ដល់ខ្ញុំ (ព្រោះ)ខ្ញុំនោះ មិនបានស្តាប់ធម៌
ដែលព្រះពុទ្ធ ជាធម្មរាជ ទ្រង់សំដែងល្អហើយ
បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ ចានជាខ្ញុំ
និយាយទីឆលោកម្ចាស់ថា បុគ្គលណានីមួយ ដែលខ្ញុំ
គួរអនុគ្រោះ លោកម្ចាស់ចានដឹកនាំបុគ្គលនោះ ក្នុង
ធម៌ចាំងឡាយ ដែលព្រះពុទ្ធ ជាធម្មរាជ ទ្រង់សំដែង
ល្អហើយ សេចក្តីជឿចំពោះពុទ្ធរតនៈ ធម្មរតនៈនិង
សង្ឃរតនៈ មានដល់ទេវតាចាំងឡាយណា ទេវតា
ចាំងឡាយដទៃនោះ ច្រើនលើសលុប ដែលមានវិជ្ជា
ច្រើនជាងខ្ញុំ រមែងរុងរឿង កន្ទងនូវខ្ញុំ ដោយអាយុ
ដោយយស ដោយសិរី ដោយតេជៈ ដោយវណ្ណៈ ។

តតិយំ នាគវិមានំ

(๘๑) អលង្កតា កនកកញ្ចនាចិតំ[๑]
សុវណ្ណាជាលចិត្តំ មហាទ្ធំ
អភិរុយ្ហ កដវរំ សុកមជ្ឈិតំ
ឥជាកមា វេហាសយំ អន្តលិក្ខេ
ជាកស្ស ទន្តេសុ ទុវេសុ និម្មិតា
អច្ឆោទកា បទុមិនិយោ សុផុល្លា
បទុមេសុ តុរិយគណា បវជ្ជរេ
ឥមា ច នច្ចុន្តិ មនោហរាយោ
នេរិន្ទិបត្តាសិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតា កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវញ្ជលិតានុភាវា
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។
ពារាណសិយំ ឧបសង្កមិត្វា
ពុទ្ធស្សាហំ វត្តយុតំ អនាសឹ
ថានាធិ វន្ទិត្វា ឆមា និសីទឹ
ចិត្តាវតំ[๒] អញ្ជលិកំ អការសឹ[๓]

---

๑ ម. មណិកនកញ្ចនាចិតំ ។ ម. មណិកញ្ចនាចិតំ ។ ๒ ម. វិត្តាវតំ ។ ម. វិត្តាហំ។ ๓ ម. អការសិ ។

នាគវិមាន ទី ៣

(៤១) (ព្រះវង្គីសត្ថេរដ៏មានអាយុសួរថា) នាងប្រជាជន់ខ្ពស់ហើយ ឡើងជិះដំរីប្រសើរ វិចិត្រដោយកែវមណីនឹងមាស បិទបាំងដោយបណ្តាញមាស ជាដំរីមានឫទ្ធិ ដែលបុញ្ញកម្មសម្រេចល្អហើយ (អង្គុយ) លើខ្នងដំរី ជាទីកែពាយមកឰដ៏អាកាស កន្លងទីនេះ ស្រះទាំងឡាយ មានទឹកថ្លា មានគុម្ពឈូក មានផ្ការីកស្គុះស្គាយ ដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ ត្រង់ភ្នំដំរីទាំងគូ ពួកតូរ្យតន្ត្រី ប្រគំលើផ្ការីកឈូកទាំងឡាយ មានពួកស្រីកែវមនោហរទាំងនេះកំពាំ (លើផ្ការីកឈូកទាំងនោះ) ម្នាលនាង មានអានុភាពច្រើន នាងដល់នូវឫទ្ធិនៃទេវតា នាងកាលកើត ជាមនុស្សតើបានធ្វើបុណ្យអ្វី នាងមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះផង ទាំងសម្បុរបស់នាង ក៏អាចញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺបានផង តើដោយបុណ្យដូចម្តេច ។

(ទេវតាធ្វើយថា) ខ្ញុំបានចូលទៅកន្លងក្រុងពារាណសី បានថ្វាយសំពត់មួយគូដល់ព្រះពុទ្ធ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះបាទ អង្គុយលើផែនដី មានចិត្តត្រេកអរ បានធ្វើនូវអញ្ជលិកម្ម ចំពោះព្រះអង្គ

ពុទ្ធោ ច មេ កញ្ចនសន្និកត្តជោ
អនេសយិ សមុទយក្ខន្ធិច្ចតំ
អសង្ខតំ ខុក្ខនិរោធសច្ចំ[1]
មគ្គំ អនេសយិ យតោ វិជានិស្សំ[2]
អប្បាយុកី កាលកតា តតោ ចុតា
ឧបបជ្ជា តិទសានំ[3] យសស្សិនី
សក្កស្សាហំ អញ្ញតរា បជាបតិ
យសុត្តរា ជាម និសាសុ វិស្សុតាតិ ។

នាគវិមានំ តតិយំ ។

បត្តុំ អលោមវិមានំ

(៤២) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ភុំ តិដ្ឋសិ នេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្វា ឱសធី វិយ តារកា
កោនេ តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។
សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា
។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

---

១ ម. ខុក្ខនិរោធសច្ឆិកតំ ។ ២ ម. វិជានិយំ ។ ៣ ម. ឧប្បន្នា តិទសគណា ។

ចំណែកព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គមានព្រះបម្មាដ៏ភ្លឺ ច្រោកជាស្មើ ដោយមាស ព្រះអង្គបានសំដែងសម្តែងយសច្ចធីដ៏ខ្ពស់ក្នុងសច្ច ជារបស់មិនទៀងផង បានសំដែងខ្ពស់ក្នុងនិរោធសច្ច ជាអសង្ខតធម៌ផង មគ្គសច្ចផង ដល់ខ្ញុំ ជាហេតុឲ្យខ្ញុំបានត្រាស់ដឹង ខ្ញុំជាស្ត្រីមានអាយុតិច ធ្លើមណោកាល ច្យុតមកកើត ក្នុងពួកទេវតា ជាន់តាវត្តឹង្ស ជាស្ត្រីមានយស ជាបជាបតីគ្រប់គ្នាមួយ របស់សក្កទេវរាជ ឈ្មោះនាង យសុត្តរា លើសទេវតាដទៃ ដោយទិសតាំងពាន់ ។

ចប់ នាគវិមាន ទី ៣ ។

អលោមវិមាន ទី ៤

(៤៦) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរភ្លឺរឿងញុំាងទិសតាំងពួងឲ្យភ្លឺចាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក សម្បុរបស់នាងច្រោកជាដូច្នោះ តើ (សម្រេច) ដោយបុណ្យដូចម្តេច ។ បេ ។ តាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺចាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ ផលនៃកម្មនេះថា

អហាវ្ហ ពារាណសិយំ ពុទ្ធុសភ្ជនិច្ចនាទ្ធុនោ

អដ្ឋាសឹ សុក្ខកុម្ភាសឹ បសន្នា សគេហា ទាណិហា

សុក្ខាយ អលោណិកាយ ច បសន្ន[1]ផលំ កុម្ភាសមិណ្ឌិយា

អលោមំ សុទ្ធិតំ ធិស្វា កោ បុញ្ញំ ន ករិស្សតិ[2]

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អលោមវិមានំ ចតុត្ថំ ។

បញ្ចមំ កញ្ចិកទាយិកាវិមានំ

(๔๓)អតិក្កន្តេ វណ្ណេ យា តុំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ

។បេ។ ឱសធី វិយ តារកា

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា ទេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា

។បេ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ អន្ធកវិន្ទស្មឹ ពុទ្ធុសភ្ជនិច្ចនាទ្ធុនោ

អទ្ទាសឹ តោលសមត្តា កំ កញ្ចិកំ តេលឆដ្ដិតំ

---

๑ ម. ផុស្ស ផលំ ។ ๒ ម. ករិស្សតីតិ ។

ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនទំកុម្ភាសក្រៀម ដល់ព្រះពុទ្ធជាអាទិច្ចពន្ធុ ទៀបក្រុងពារាណសី ដោយដៃរបស់ខ្លួន សូមលោកម្ចាស់មើលនូវផលនៃដុំទំកុម្ភាសក្រៀមផង ស្រាបផងចុះ អ្នកណាឃើញនាងអលោមា ជាស្រីដល់នូវសេចក្តីសុខហើយ ទើបមិនធ្វើនូវបុណ្យកើត ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុររបស់ខ្ញុំ ច្រាកដដូច្នោះ ។បេ។ ទាំងសម្បុររបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ អលោមវិមាន ទី ៤ ។

កញ្ចិកទាយិកាវិមាន ទី ៥

(៤៣) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង ។បេ។ ដូចផ្កាយព្រឹក សម្បុររបស់នាងច្រាកដដូច្នោះ តើសម្រេចដោយបុណ្យ ដូចម្តេច ។បេ។ ទាំងសម្បុររបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ដល់នៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានប្រគេន នូវទឹកបបរ ដែលចំអិនល្មម ដោយផ្លែពុទ្រា អប់ដោយប្រេង ដល់ព្រះពុទ្ធជាអាទិច្ចពន្ធុ ក្នុងស្រុកឈ្មោះអន្ធកវិន្ទៈ

បិបួលាសសុណោន ច មិសឺ្សំ លាមជ្ឈគោន ច
អជាសឺ ខុជ្ឈកូតស្មឺ វិប្បសន្នេន ចេតសា
យា មហោសិតំ ការយេ្យ ចក្កាវត្តិស្ស រាជិនោ
ជាវ័ សព្វង្គកល្យាណី ភត្តុ ចាគោមនស្សិកា
ឯតស្ស[1] កញ្ចិកាជនស្ស កលំ ជាតេ្តន សោឡសឺ
សតំ និក្ខា សតំ អស្សា សតំ អស្សតរីរថា
សតំ កញ្ញាសហស្សានិ អាមុត្តមណិកុណ្ឌលា
ឯតស្ស កញ្ចិកាជនស្ស កលំ ជាតេ្តន សោឡសឺ
សតំ ហេមវតា ជាតា ឆឯសាធន្តា ខុទ្ទហ្ថិកា
សុវណ្ណាកប្បា មាតង្គា ហេមកប្បនិវាសសា
ឯតស្ស កញ្ចិកាជនស្ស កលំ ជាតេ្តន សោឡសឺ
ចតុដ្ឋំបិ ច នីហារិំ ឥស្សរំ យោជ ការយេ
ឯតស្ស កញ្ចិកាជនស្ស កលំ ជាតេ្តន សោឡសិន្តិ។

កញ្ចិកាជនិកាវិមានំ បញ្ចមំ ។

---

១ ម. ឯកស្ស ។

ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា ចំពោះព្រះពុទ្ធអ្នកឈ្នះត្រង់ ហើយប្រគេនវត្ថុណាយ
ប្រឡាំដោយដីប្លី ខ្ទឹមមើម នឹងវត្ថុមានក្លិនប្រហើរ នារីណាមាន
អាយុវ:ល្អសព្វ មានរូបមិនថោកថយ គួរមើលរបស់កស្តា គប្បីធ្វើ
ជាអគ្គមហេសីនៃស្តេចចក្រពត្តិ នារីនោះមិនដល់ចំណិតទី ១ នៃ
ចំណែកដែលគេចែកជា ១៦ អស់ភាវ: ១៦ ជង នៃការឲ្យទឹកបបរ
នេះឡើយ មាសភ្ពោ ១០០ សេះ ១០០ រថទឹមដោយមេសេះអស្សតរ
១០០ កញ្ញា ១ សែន ដែលពាក់កុណ្ឌលតែវមណី ក៏មិនដល់
ចំណិតទី ១ នៃចំណែកដែលគេចែកជា ១៦ អស់ភាវ: ១៦ ជង នៃ
ការឲ្យទឹកបបរនេះឡើយ ពួកដំរីដែលកើតក្នុងប្រទេសឈ្មោះហិមវន្ត
ចំនួន ១០០ មានកូនដ៏ចចន្ទោលរថ ចំរើនដោយកំឡាំងនឹងសន្តុះ
នឹងការប្រឹងប្រែង មានឱឡដង្គន់ជាវិការៈនៃមាស មានគ្រឿងប្រដាប់
សម្រេចដោយមាស ក៏មិនដល់ចំណិតទី ១ នៃចំណែកដែល
គេចែកជា ១៦ អស់ភាវ: ១៦ ជង នៃការឲ្យទឹកបបរនេះឡើយ
បុគ្គលណា ក្នុងលោកនេះ គប្បីធ្វើនូវភាពនៃខ្លួនជាធំ ក្នុងទីបទាំង ៤
បុគ្គលនោះ ក៏នៅតែមិនទាន់ដល់ចំណិតទី ១ នៃចំណែកដែល
គេចែកជា ១៦ អស់ភាវ: ១៦ជង នៃការឲ្យទឹកបបរនេះឡើយ ។

ឆដ្ឋំ វិហារវិមានំ

(๒๒) អតិក្កន្តេន វណ្ណេន យា តុំ តត្ថសិ ទេវតេ

ฯ បេ ฯ ឱសធី រិវ តារកា

តស្សា តេ នច្ចមានាយ អន្តលិក្ខេហិ សព្វសោ

ទិព្វា សទ្ទា និច្ឆរន្តិ សរទីយា មនោរមា

តស្សា តេ នច្ចមានាយ អន្តលិក្ខេហិ សព្វសោ

ទិព្វា គន្ធា បវាយន្តិ សុចិគន្ធា មនោរមា

វិវត្តមានា កាយេន យា វេឡីសុ បិលន្ធនា

តេសំ សុយ្យតិ និក្ខោសោ តុរិយេ បញ្ចង្គិកេ យថា

វដំសកា ភតច្ឆតា ភាតេន សម្បកម្បិតា

តេសំ សុយ្យតិ និក្ខោសោ តុរិយេ បញ្ចង្គិកេ យថា

យាបិ តេ សិរសិ មាលា សុចិគន្ធា មនោរមា

ភិន្នា តន្ធា និសា សព្វា វុក្កា មញ្ជូសកោ យថា

ឃាយសេ តំ សុចិគន្ធំ វូរំ បស្សសិ អមានុសំ

ទេវតេ បុច្ឆិតា ចិក្ខ កិស្សកម្មស្សិទំ ផលន្តិ ฯ

សាវត្ថិយំ មយ្ហ សខី អនន្ធេ

សង្ឃស្ស កាសេសិ មហាវិហារំ

តត្ថ បសន្នា អហមានុមោទិំ

វិហារវិមាន ទី ៦

(๔๔) (ព្រះអនុរុទ្ធត្ថេរសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង ។បេ។ ដូចផ្កាយព្រឹក កាលដែលនាងកំពុងកំនោះ សំឡេងទំពូចាំងឡាយ គួរស្តាប់ គួរវើកកាយនៃចិត្ត រមែងលាន់ឮអំពីអវយវៈតូចធំដោយសព្វគ្រប់ កាលដែលនាងកំពុងកំនោះ ក្លិនទំពូចាំងឡាយ មានក្លិនក្រអូប ជាទីវើកកាយនៃចិត្ត រមែងផ្សាយចេញអំពីអវយវៈតូចធំ ដោយសព្វគ្រប់ កាលនាងងាកកាយ គ្រឿងប្រដាប់ចាំងឡាយឮដ៏ផង្គសក់ ក៏ឮសូរគឹកកង ដូចតូរ្យតន្ត្រីប្រកបដោយអង្គ ៥ គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក ត្រវឿលបក់មកប៉ះ ក៏កំរើតដោយឿលឮសូរគឹកកងដូចតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ ផ្កាកម្រងណាឮដ៏សិរ្យៈរបស់នាង មានក្លិនក្រអូប ជាទីវើកកាយនៃចិត្ត (ក្លិននៃផ្កាកម្រងនោះ) រមែងផ្សាយទៅសព្វទិស ដូចដើមឧទ្ទាក នាងតែងធុំក្លិនក្រអូបនោះ តែងឃើញរូប ដែលមិនមែនជារបស់មនុស្ស ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(ទេវតាឆ្លើយថា) បពិត្រព្រះអនុរុទ្ធដ៏ចំរើន (នាងវិសាខា) ជាសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ឲ្យជាងឆ្លើមហាវិហារឿបក្រុងសាវត្ថី ។ ខ្ញុំសូមចំពោះព្រះសង្ឃ ខ្ញុំជ្រះថ្លា វើកកាយ ចំពោះវិហារនោះ

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

ឥស្សា អគារញ្ច បិយញ្ច មេតំ
តាយេវ មេ សុទ្ធមុមោឧជាយ
លទ្ធំ វិមានញ្ចតនស្សនេយ្យំ
សមង្គតោ សោឧ្ឍសយោជនានិ
វេហាសយំ តច្ចតិ ឥទ្ធិយា មម

កម្ពូជាតរូ ឯវេសា មេ វិកត្តា ភាកសោ មិតា
ឧទ្ធំលមានា អាកន្តិ សមន្តា សតយោជនំ
ចោក្ខរញ្ញោ ច មេ ឯត្ត បុថុលោមឯសេវិតា
អន្តោឧតា វិឈ្ឈសន្តា សោវណ្ណាលុកសន្ថតា (១)
ជាតរូបមុមសញ្ឆន្នា បុណ្ណរីកសមោតតា
សុរភី សមវ្ហាយន្តិ មន្ទញ្ចមាលុតេរិតា (២)
ជម្ពុយោ បនសា តាលា ជាឧម្ពរេកេ វនានិ ច
អន្តោ ឯវេសនេ ជាតា ជាតរុក្ខា អរេបិតា (៣)
ជាតាតុរិយសង្ឃុដ្ឋំ អច្ឆរាគណាយោសិតំ
យោបិមំ សុបិនេ បស្សេ សោបិ វិត្តោ សិយា ឧភោ
ឯតាទិសំ អញ្ចតនស្សនេយ្យំ វិមានំ សព្វសោ បភំ
មម កម្មេហិ ឯព្វត្តំ អលំ បុញ្ញានិ កាតវេ ។

---

๑ ម. សោណ្ណាលុកសន្ថតា ។ ๒ ម. មន្ទញ្ចាលុតេរិតា ។ ๓ ម.ម. អរេបិមា ។

ព្រោះឃើញទ្វារផ្ទះគឺវិមារ ជាទីស្រឡាញ់នេះ ទើប
វិមានដែលខ្ញុំបានហើយ ដោយអនុមោទនា ដ៏បរិសុទ្ធ
នោះឯង ជាវត្ថុអស្ចារ្យ គួរមិលមើល ក៏ខ្ពស់ទៅ
ឰដ៏អាកាស អស់ ១៦ យោជន៍ជុំវិញ ដោយបុញ្ញវិទ្ធិនៃខ្ញុំ
ផ្ទះកំពូល ជាលំនៅរបស់ខ្ញុំ ដូចគេចែកដោយចំណែកស្មើគ្នា វុង
រឿងភ្លឺទៅ អស់ ១០០ យោជន៍ជុំវិញ ឯស្រះបោក្ខរណីតាំងឡាយ
របស់ខ្ញុំ ក្នុងទីនេះ ដែលពួកត្រីទឹកនៅអាស្រ័យហើយ មានទឹកឆៅថ្លា
ត្រាលដោយខ្លាច់មាស ដេរដាសដោយឈូកផ្សែង ។ ឆ្អែតដោយ
ឈូក·សតាំងឡាយ មានក្លិនក្រអូប ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលខ្យល់បក់
ផ្សាយទៅ ដើមត្រើង ខ្នុរគ្នោត ដូង ព្រៃទឹងឈើផ្សែង ។ តាំងឡាយ
ជុំវិតលំនៅខាងក្នុង មិនចាប់ជាំឡើយ (វិមាននោះ) សឹងរងំដោយ
តូរ្យតន្ត្រីផ្សែង ។ គឹកកងដោយពួកស្ត្រីអប្សរ ពោះជនណាឃើញខ្ញុំ
ក្នុងការយល់សប្តិ ជននោះឯង គង់ត្រេកអរ វិមានបែបនេះ ជាទី
អស្ចារ្យ គួរមិលមើល ភ្លឺព្រោងព្រាត ដោយសព្វគ្រប់ តើតឡើង
ដោយបុញ្ញកម្មតាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ បុគ្គលគួរធ្វើនូវបុណ្យតាំងឡាយ ។

វិមានវត្ថុស្មិំ ចតុត្ថស្ស មញ្ជិដ្ឋកវគ្គស្ស ឆដ្ឋំ វិហារវិមានំ

តាយេវ តេ សុទ្ធនុមោទនាយ
លទ្ធំ វិមានព្ភុតទស្សនេយ្យំ
យោ ចេវ សោ ជានមធាសិ ជារី
តស្ស តតី ព្រហ្មា កុហឹ ឧបប្ផន្នោ សាតំ ។
យោ សោ អហុ មយ្ហ សខី កនន្តេ
សន្ធស្ស តោរេសិ មហាវិហារំ
វិញ្ញាតធម្មោ សោ អធាសិ ជានំ
ឧបប្ផន្នោ ឆិម្មានរតីសុ ទេវេសុ[1]
បជាបតី តស្ស សុនិម្មិតស្ស
អច្ឆិន្ទិយោ កម្មវិបាកតស្ស[2]
យមេតំ បុច្ឆសិ កុហឹ ឧបប្ផន្នោ សាតំ ។
កនន្តេ វិយ តោសិ អនញ្ញថា អហំ
តេន ហញ្ញេបិ[3] សមាធបេក្ខ
សន្ធស្ស ជាជានិ ធម្មំ វិត្តា
ធម្មញ្ច សុលាភ បសន្នមានសោ
សុទ្ធស្ស តោ លទ្ធោ មនុស្សលាភោ
យំ មត្តំ មត្តាធិបតី អនេសយិ
ព្រហ្មសវោ តញ្ញនសន្ធិកត្តោ

---

๑ ម. ទេវេ ។ ๒ ម. តស្ស ។ ๓ ម. ហិ អញ្ញេបិ ។

(ព្រះអនុរុទ្ធត្ថេរសួរថា) វិមានដែលនាងបានហើយ ដោយអនុមោទនា ជំបរសុទ្ធនោះឯង ជាទីអស្ចារ្យ គួរមិលមើល ម្យ៉ាងទៀត នារីណា បានឲ្យទូវាន នាងចូរប្រាប់ទូវគតិ របស់នារីនោះ តើទៅកើតក្នុងទីណា ។ (ខេវគាធ្វើយថា) បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ស្រីសំឡាញ់របស់ខ្ញុំណាបានឲ្យជាង៉ធ្វើមហាវិហារដើម្បីសង្ឃ ស្រីសំឡាញ់នោះ (គឺនាងវិសាខា) ជាស្ត្រីមានធម៌ ដឹងច្បាស់ បានឲ្យទានហើយ បានទៅកើតក្នុងទេវលោក ជាន់ទីម្ភានតី បានជាឋជាឋតីនៃទេវតាជឈ្មោះសុទិម្មិត លោកម្ចាស់សួរវេក ទូវនារីណាថា នារីនោះទៅកើតក្នុងទីណា ផលនៃកម្មរបស់នារីនោះ មិនគប្បីគិតឡើយ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានដោះស្រាយតាមសេចក្តីពិត មិនប្រែប្រួល ព្រោះហេតុនោះ លោកម្ចាស់ចូរបបួលពួកជនដទៃថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រេកអរឲ្យទានចំពោះសង្ឃផង អ្នកទាំងឡាយចូរមានចិត្តជ្រះថ្លា ស្តាប់ធម៌ផង ការបានអត្តភាពជាមនុស្ស ដែលគេកម្របានដោយលើសយ៉ាង អ្នកទាំងឡាយ ក៏បានហើយ ព្រះពុទ្ធ មានសំឡេងដូចព្រហ្ម មានព្រះចម្មាដូចមាស ជាអធិបតីក្នុងលោកផង បានសំដែងនូវទានជាផ្លូវណា

សង្ឃស្ស ទានានំ ផលានិ វិត្ថា
មហប្ផលា យត្ថ ករិត្វ ទក្ខិណា
យេ បុក្កលា អដ្ឋ សតំ បសដ្ឋា
ចត្តារិ ឋានានិ[1] យុតានិ ហោន្តិ
តេ ទក្ខិណេយ្យា សុគតស្ស សាវកា
ឯតេសុ និដ្ឋានិ មហប្ផលានិ

ចត្តារោ ច បដិបន្នា ចត្តារោ ច ផលេ ឋិតា
ឯស សង្ឃោ ឧជុភូតោ បញ្ញាសីលសមាហិតោ
យដ្ឋមានានំ មនុស្សានំ បុញ្ញបេក្ខាន កាណិនំ
ករោតំ ឧបធិកំ បុញ្ញំ សង្ឃេ និន្នំ មហប្ផលំ
ឯសោ ហិ សង្ឃោ វិបុលោ មហគ្ឃតោ[2]
ឯសប្បមេយ្យោ ឧទធីវ សាគរោ
ឯតេហិ សេដ្ឋា នរវីរសាវកា[3]
បភង្ករា ធម្មមុទីរយន្តិ
តេសំ សុនិដ្ឋំ សុហុតំ សុយិដ្ឋំ
យេ សង្ឃមុទ្ទិស្ស ទទន្តិ ទានំ

---

๑ ម. យេតានិ ។ ๒ ម.ម. មហគ្ឃតោ ។ ๓ ម.ម. នរវីរសាវកា ។

ទក្ខិណាទាន(ដែលបុគ្គលឲ្យហើយ)ចំពោះសង្ឃណា ជាទាន
មានផលច្រើន អ្នកចាំឆន់ឡាយ ចូរត្រេកអរឲ្យទានចាំឆន់ឡាយ
(នោះ)ចំពោះសង្ឃ (នោះ)ចុះ បុគ្គលចាំឆន់ឡាយណា ៨ ពួក
ដែលសប្បុរសចាំឆន់ឡាយ សរសើរហើយ ចេញចាប់ជាគូបាន
៤ គូ បុគ្គលចាំឆន់ឡាយនោះ ជាសាវ័កនៃព្រះសុគត លោក
គួរដល់ទក្ខិណាទាន ទានចាំឆន់ឡាយ ដែលបុគ្គលឲ្យហើយ
ចំពោះទក្ខិណេយ្យបុគ្គលចាំឆន់ឡាយនុ៎ះ ជាទានមានផលច្រើន
បុគ្គល ៤ ពួក តាំងនៅក្នុងមគ្គ បុគ្គល ៤ ពួកតាំងនៅក្នុងផល នេះ
ឈ្មោះថាព្រះសង្ឃ លោកប្រតិបត្តិត្រង់ ប្រកបដោយបញ្ញាធឹងសីល
បុណ្យឲ្យផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដែលពួកសត្វជាមនុស្សប្រាថ្នាទូរបុណ្យ
កាលបូជាកាលធ្វើ បានឲ្យហើយចំពោះសង្ឃ ជាទានមានផលច្រើន
ព្រោះថា ព្រះសង្ឃនុ៎ះ ជាព្រះសង្ឃមានគុណ ធំទូលាយ
ព្រះសង្ឃនុ៎ះ ដូចជាសាគរ ដែលគ្រប់គ្រងទូវទឹក មានជម្រៅ
ពាប់មិនបាន ពួកសាវ័កអ្នកមានសេចក្តីព្យាយាម ប្រសើរជាង
នរៈចាំឆន់នេះ ជាអ្នកប្រសើរមែនពិត ជាអ្នកធ្វើនូវពន្ធឹ គឺ
ញាណ សំដែងនូវធម៌ ពួកសត្វណា បានឲ្យទាន ទុំសិ
ចំពោះព្រះសង្ឃ (ទាននោះ) ឈ្មោះថា ពួកសត្វទាំងនោះ
បានឲ្យល្អហើយ បូជាត្រូច ល្អហើយ បូជាធំ ល្អហើយ

วิหารวัตฺถุ์ จตุตฺถสฺส มญฺเจกวคฺคสฺส สตฺตมํ จตุรีติวิหารํ

สา ธกฺกิณา สงฺฆตา ปติฏฺฐิตา
มหาปฬา โลกวิจฺฉหิ วณฺณิตา
ฬตาธิสํ ปุญฺญมนุสฺสรนฺตา[๑]
เย เวธชาตา วิจรนฺติ โลเก
วิเนยฺย มจฺเฉรมลํ สมูลํ
อนินฺทิตา สคฺคมุเปนฺติ ฐานนฺติ ฯ

วิหารวิหารวิหารว

សង្ឃគតាទក្ខិណាទាននោះ ដែលបុគ្គលដំកល់ទុកល្អហើយ ជាទានមានផលច្រើន ដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ នូវលោក ទ្រង់ត្រាស់សរសើរហើយថា ជនទាំងឡាយណា កាលវត្តកវៀយនូវបុណ្យ ប្រាកដដូច្នោះ រមែងកើតសេចក្តីត្រេកអរ ត្រាច់រង្គាត់ទៅ ក្នុងលោក ជនទាំងនោះ កំចាត់ចង់ នូវមន្ទិល គឺសេចក្តីកំណាញ់ ព្រមទាំងឫស ជាអ្នកមិនមានតេតិះដៀលបាន រមែងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។

ចប់ វិហារវិមាន ទី ៦ ។

ចប់ ភាណវារៈទី ២ ។

បត្តវិត្តិវិមាន ទី ៧

(៤៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) មានសម្បុរដុំរុងរឿង ។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបេះនាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ ដល់នៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានប្រគេនន្ទវាផ្កាកដក្រឹកមួយចាប់ ដល់កិកូកាលនិមន្ត ទៅចិណ្ឌបាត ក្នុងនគរដ៏ប្រសើរ មានផែនដីខ្ពស់ ឈ្មោះបណ្ណកតៈ ជាក្រុងគួរត្រេកអរ នៃពួកជនអ្នកនៅក្នុងផែនឯសិកៈ

តេនមេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុដ្ឋតា

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ឆឡុប្បលហត្ថកំ អហាមធាសឹ

ភិក្ខុនោ បិណ្ឌាយ ចរន្តស្ស

ឯសិតាគំ ខុណ្ណតស្មឹ ឧតវេ

វវេ បណ្ណាកតេ[1] វម្មេ

តេនមេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុដ្ឋតា

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ទិជាតម្ពុលកំ ហារីតបត្តំ

ខុទកម្ហិ សវេ ជាតំ អហាមធាសឹ

ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ ។បេ។
តាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
(ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) មានសម្បុរដ៏រុងរឿង ។បេ។
តាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ដល់នៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានប្រគេន នូវផ្កាឧប្បលខៀវមួយជាប់ ដល់ភិក្ខុ កាលនិមន្តទៅបិណ្ឌបាត ក្នុងនគរដ៏ប្រសើរ មានផែនដីខ្ពស់ ឈ្មោះ បណ្ណកត: ជាក្រុងគួរត្រេកអរ នៃពួកជនអ្នកនៅក្នុងដែនឯសិត:
ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ ។បេ។
តាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
(ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) មានសម្បុរដ៏រុងរឿង ។បេ។
តាំងសម្បុរបស់នាង ដ៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ដល់នៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានប្រគេន នូវផ្កាឈូកមួយជាប់ ដែលមានក្រឡ-ស មានស្លឹកខៀវ ដុះក្នុងស្រះ មានទឹក

វិមានវត្ថុស្មឹ ចតុត្ថស្ស មញ្ជិដ្ឋកវគ្គស្ស សត្តមំ ចតុរិត្ថីវិមានំ

កិកុ្ខនោ បិណ្ឌាយ ចរន្តស្ស

ឯសិកាយំ ខុណ្ណាតស្មឹ ឧតរេ

វារេ បណ្ណាកតេ រម្ម

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

អកិត្តន្តេន វណ្ណេន ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុដ្ឋតា

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ សុមនា សុមនស្ស សុមនមកុលាយ

ឧទ្ធវណ្ណាយ អមាមនាសិ

កិកុ្ខនោ បិណ្ឌាយ ចរន្តស្ស

ឯសិកាយំ ខុណ្ណាតស្មឹ ឧតរេ

វារេ បណ្ណាកតេ រម្ម

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតំ ។

ចតុរិត្ថីវិមានំ សត្តមំ ។

វិមានវត្ថុ មញ្ជិដ្ឋកវគ្គ ទី ៤ ចតុរិត្ថីវិមាន ទី ៣

ជល់កំភុំ គាលនិមន្តវៅបិណ្ឌបាត កុដិនគរ
ជំប្រសើរ មានផែនដីខ្ពស់ ឈ្មោះបណ្ណកត:
គួរត្រេកអរ នៃពួកជនអ្នកនៅកុដិផែនឯសឹក:
ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ ។ បេ ។
ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
(ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) មានសម្បុរដុំរុងរឿង ។ បេ ។
ពាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។ បេ ។ ផ្តាំនៃកម្មនេះថា
ខ្ញុំឈ្មោះសុមនា បានប្រគេនផ្កាម្ទិះក្រពុំ មានពណ៌ប្រាកដ
ស្មើ ដោយភ្នុកដំរី ជល់កំភុំអ្នកមានចិត្តល្អ គាលនិមន្ត
វៅបិណ្ឌបាត កុដិនគរដ៏ប្រសើរ មានផែនដីខ្ពស់ ឈ្មោះ
បណ្ណកត: គួរត្រេកអរ នៃពួកជនអ្នកនៅកុដិផែនឯសឹក:
ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ ។ បេ ។
ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ចតុរិត្ថីវិមាន ទី ៣ ។

អដ្ឋមំ អម្ពវិមានំ

(៤៦) ឥទ្ធេ អម្ពវនំ រម្មំ ចាសាឧត្តេ មហល្លកោ
ជាតាតុរិយសង្ឃុដ្ឋោ[1] អច្ឆរាកណាយោសិតោ
បធិចោ ចេត្ត ផលតិ ឥច្ចុំ សោវណ្ណាយោ មហា
ខុស្សដលេហិ រុក្ខេហិ សមន្តា បរិវារិតោ
កោនុ តេ អម្ពវនំ រម្មំ ចាសាឧត្តេ មហល្លកោ
កោនុ តេ តាឥសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពឥសា បភាសតីតំ ។
សា ឧវាច អត្តមនា មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតា
។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា
បុរិមាយ ជាតិយា មនុស្សលោកេ
វិហារំ សង្ឃស្ស ការេសឹ អម្ពេហំ បរិវារិតំ
បរិយោសិតេ វិហារេ ការេត្តេ ឥដ្ឋេ មនោ
អម្ពេ អច្ឆាឧយំ ភ្ញាង[2] កត្វា ខុស្សមយេ ផលេ
បធិបំ តត្ត ជាលេត្វា គោផយិត្វា កល្យាត្តមំ
ឥយ្យាឧសឹ តំ សង្ឃស្ស បសន្នា សកេហិ ចាណិហិ

---

១ ម. ឆាឆាតុរិយសំឃុដ្ឋោ ។ ២ ម. អម្ពេហំ ឆាទយិត្វាន ។

អម្ពវិមាន ទី ៨

(៤៦) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ព្រៃស្វាយរបស់នាងជាទិព្វ គួរសប្បាយ មានច្រាសាខខ្ពស់ធំទូលាយ ក្នុងព្រៃស្វាយនុ៎ះ សឹងរំដេះដោយគ្រប់តន្ត្រីផ្សេងៗ គឹកកងដោយពួកស្រីអប្សរ ពាំងប្រទីបភ្លាលាដ៏ធំជាវិការៈនៃមាស មានពួកឈើ ដែលផ្លែចេញជាសំពត់ព័ទ្ធជុំវិញ ក៏ភ្លឺរុងរឿងក្នុងច្រាសាខនោះដាន់ច្ចៈ ព្រៃស្វាយរបស់នាងជាទិព្វ គួរសប្បាយ មានច្រាសាខខ្ពស់ធំទូលាយ តើសម្រេចដោយបុណ្យដូចម្តេច សម្បុររបស់នាង ប្រាកដដូច្នោះ តើសម្រេច ដោយបុណ្យដូចម្តេច ។ បេ ។ ពាំងសម្បុររបស់នាង ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។ ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ ដល់នៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលជាតិមុន កើត ជាមនុស្ស
ក្នុងពួកមនុស្ស នាមនុស្សលោក

បានឲ្យជាន់ធ្លីវិហារ ទុក្ខិសចំពោះសង្ឃ មានដើមស្វាយព័ទ្ធជុំវិញ កាលធ្លីវិហារបូរស្រេចហើយ បានធ្លីបុណ្យធ្វើ ខ្ញុំបានដណ្តប់រុំដើមស្វាយពាំងឲ្យ ធ្លើផ្លែពាំងឲ្យជាវិការៈនៃសំពត់ អុជប្រទីបភ្លឺរុងរឿង ក្នុងព្រៃស្វាយនោះ បានញុំាងព្រះសង្ឃដ៏ខត្តមជាន់គណៈឲ្យធាន់ ក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា បានវេរវិហារនោះចំពោះសង្ឃដោយដៃរបស់ខ្លួន

តេន មេ អម្ពវនំ រម្មំ ចាសោទេត្ត មហាល្លកោ
ជាតាតុរិយសង្ឃុដ្ឋោ អច្ឆរាគណាយោសិតោ
បទីបោ ទេត្ត ជលតិ ឯំ សោវណ្ណាយោ មហា
ទុស្សដ្ឋលេហិ វុត្ថហិ សមន្តា បរិភារិតោ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

អម្ពវិមានំ អដ្ឋមំ ។

នវមំ បីតវិមានំ

(៤៧) បីតវត្ថេ បីតធជេ[1] បីតាលង្ការភូសិតេ
បីតច្ចន្ទនលិត្តង្គេ បីតុប្បលមជាវធី
បីតប្បាសាទសយនេ បីតាសនេ បីតភោជនេ[2]
បីតច្ឆត្តេ បីតវេឋេ បីតសេរ្ស បីតវជនេ[3]
កឹ កម្មំ អកតំ កុសលំ ឯវរូបេ ឧបេ មាទិសកេ ភវេ
ទេវតេ បុច្ឆតិ ភិក្ខុ កិស្ស កម្មស្ស ឯំ ជលំ (ឥតិ) ។
កោសាតកី[4] នាម លតត្តំ ភន្តេ តំ ត្តំ[5] អនភិជ្ឈិតា

---

๑ ម. បីតវត្ថេ បីតធជេ ។ ๒ ម. បីតភាជនេ ។ ๓ ម. បីតពីជនេ ។ ๔ ម. កោសាតិកិ ។
๕ ម. កត្តុកា ។

ដោយបុញ្ញកម្មនោះ ទើបខ្ញុំមានព្រៃស្វាយ គួរសប្បាយមានប្រាសាទ
ខ្ពស់ធំខ្ពស់ណាយ ក្នុងព្រៃស្វាយនោះ សឹងរាំងដោយតូរ្យតន្ត្រីផ្សេងៗ
គឹកកងដោយពួកស្រីអប្សរ ទាំងប្រទីបផ្កាលាងធំ ជាវិការៈនៃមាស
មានពួកឈើផ្លែចេញជាសំពត់ព័ទ្ធជុំវិញ ក្លិនរឿង ក្នុងប្រាសាទ
នោះជានិច្ច សម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ សម្រេចដោយបុណ្យ
នោះ ។បេ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ អម្ពវិមាន ទី ៨ ។

បឋវិមាន ទី ៩

(៤៧) (ទេវកញ្ញាសួរថា) ម្នាលនាងដ៏ចំរើន មានសំពត់លឿង
មានខន់លឿង ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងប្រដាប់មានពណ៌លឿង មាន
អាយុវៈលាបដោយខ្លឹមចន្ទន៍លឿង ទ្រទ្រង់ផ្កាឧប្បលលឿង មាន
ប្រាសាទមានពន្លឺដេកលឿង មានពីអង្គុយលឿង មានកោជនលឿង
មានធ្លក់លឿង មានរថលឿង មានសែះលឿង មានផ្ទៃតលឿង
នាងបានធ្វើអំពើដូចម្តេច ក្នុងកាលជារបស់មនុស្ស ក្នុងកាលមុន
ម្នាលទេវតា យើងសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(ទេវធីតាឆ្លើយថា) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វល្លិ៍ឈ្មោះកាសាតកី
(វល្លិ៍នោនព្រៃ) ជាជាតិវល្លិ៍ល្អីង ដែលគេមិនត្រូវការ

តស្សា ចត្តារិ បុប្ផានិ ថូបំ អភិហរឹ អហំ
សត្តសីរឹ ខុទ្ទិស្សរ វិប្បសន្នេន ចេតសា
ជាស្សរ មត្តំ អវេក្ខិស្សរ តទជ្ជមនសា សតី[1]
តតោ មំ អវធិ តារី ថូបំ អប្បត្តមានសំ
តញ្ចហំ អភិសញ្ចេយ្យរ កិយ្យោ[2] ទូន ឥតោ សិយា
តេន កម្មេន ទេវិន្ទ មយា ទេវកុញ្ជរ
បហាយ មានុសំ ទេហំ តរ សហព្យតមាគតាតិ[3] ។
ឥទំ សុត្វា តិទសាធិបតិ មយា ទេវកុញ្ជរេ
តាវត្តិំសេ បតរាទេន្តោ មាតលិ រថទព្ររ
បស្ស មាតលិ អច្ឆេរំ ចិត្តំ កម្មផលំ ឥទំ
អប្បតរម្បិ កតំ ទេយ្យរ បុញ្ញំ ហោតិ មហប្ផលំ
ឧត្តិ ចិត្តេ បសន្នម្ហិ អប្បកា ជាម ទក្ខិណា
តថាកតេ ភ សម្ពុទ្ធេ អថ ភ តស្ស សារកេ
ឥមិ មាតលិ អម្ហេបិ កិយ្យោ កិយ្យោមហោ[4]ស្ស
តថាកតស្ស ជាតុយោ សុខោ បុញ្ញានមុច្ចយោ
តិដ្ឋន្តេ ឯព្ភតេ ភបិ សមេ ចិត្តេ សមំ ផលំ

---

១ ម. ទតគ្គមនសោ សតិ ។ ២ ឱ. កីយោ ។ ៣ ម. សហព្យមាគតា ។
៤ ឱ. ម. មហេមសេ ។

ខ្ញុំម្ចាស់មានចិត្តជ្រះថ្លា បាននាំយកផ្កានោងឯព្រៃនោះ ៤ ទង ទៅបូជា
ព្រះស្តូប ទុកសំពោះព្រះសរីរធាតុនៃព្រះសាស្តា ខ្ញុំម្ចាស់កំពុងមានចិត្ត
ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងព្រះធាតុនៃព្រះមានព្រះភាគនោះ មិនបានក្រឡេក
មើលផ្លូវគោនោះ គ្រានោះមេគោមកដល់ខ្ញុំម្ចាស់ ដែលមានអធ្យាស្រ័យ
មិនទាន់ដល់ព្រះស្តូប (ស្ងាប់ទៅ) បើខ្ញុំម្ចាស់សន្សឹកុណ្យនោះសម្រេច
ម៉្លេះសមជាមានសម្បត្តិដ៏លើសលុបជាងនេះ បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាង
ទេវតា នាមមយរៈ ជាទេវកុញ្ញរ ខ្ញុំម្ចាស់បានលះបង់កាយជា
មនុស្ស មកកើតជាមួយនឹងព្រះអង្គ ព្រោះកម្មនោះ ។

ព្រះឥន្ទ្រ នាមមយរៈ ជាទេវកុញ្ញរ ជាធំជាងទេវតាក្នុងជាន់ត្រៃត្រឹង្ស
បានស្តាប់ពាក្យនេះហើយ ក៏ញុំាងទេវធីតាឲ្យជ្រះថ្លា ក្នុងកពតាវត្តីង្ស
ហើយ ឋានៈពាក្យនេះ នឹងមាតលិទេវបុត្រថា ម្នាលមាតលិ
អ្នកចូរមើលសេចក្តីអស្ចារ្យ នេះជាផលនៃកម្មដ៏វិចិត្រ ទេយ្យវត្ថុសម្បើ
បន្ទិចបន្តួចដែលគេធ្វើហើយ ជាបុណ្យមានផលច្រើន កាលបើចិត្ត
ជ្រះថ្លា ចំពោះព្រះតថាគតជាសម្ពុទ្ធ ឬសាវ័កបេះព្រះតថាគតហើយ
ទក្ខិណាទានឈ្មោះថាមានផលតិចមិនមែនទេឬ ម្នាលមាតលិ អ្នកចូរ
មក យើងទាំងឡាយនឹងបូជាព្រះធាតុព្រះតថាគតឲ្យលើសលុបជាងនេះ
ទៅទៀត ការសន្សឹកុណ្យទាំងឡាយ រមែងទាំមកនូវសេចក្តីសុខ
កាលព្រះតថាគតបរិនិព្វានទៅក្តី បរិព្វានទៅក្តី បើគាំងចិត្តស្មើ ផលក៏ស្មើ

ចេតោបណិធិហេតូ ហិ សត្តា កប្បដ្ឋិ សុក្កតឹ
ពហុង្គំ វត អត្តាយ ឧបច្ឆជ្ជិ តថាគតា
យត្ត ការំ ករិត្វាន សក្កំ កប្បដ្ឋិ ឋាយកាតិ។

បឋមវិមានំ ទសមំ ។

ទសមំ ឧប្បុវិមានំ

(៤៨) ឱភាសយិត្វា បឋវឹ សទេវកំ
អតិរោចសិ ចន្ទិមសុរិយោ វិយ
សិរិយា ច វណ្ណេន យសេន តេជសា
ព្រហ្មេវ ទេវេ តិទសេ សហិន្ទកេ
បុច្ឆាមិ តំ ឧប្បលមាលធារិនេ
អាវេឡិនេ កញ្ចនសន្និភត្តចេ
អលង្កតេ ឧត្តមវត្ថធារិនេ
កា តំ សុភេ ទេវតេ វន្ទសេ មមំ[1]
ឋានំ សុចិណ្ណំ អថ សីលសញ្ញមោ[2]
កេនូបបន្នា សុគតឹ យសស្សិនឹ
ទេវតេ បុច្ឆតាចិក្ខ កិស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ (ឥតិ)។

---

១ ម. មម ។ ២ ម. សីលសញ្ញមំ ។

ដ្បិតថាសត្វទាំងឡាយ មានការដំកល់ចិត្តខុសជាហេតុ ទើបទៅកាន់សុគតិបាន ពាយកទាំងឡាយ រមែងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌បាន ព្រោះធ្វើការបូជា ចំពោះព្រះតថាគតទាំងឡាយណា ព្រះតថាគតទាំងនោះ បានកើតឡើងក្នុងលោក ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ។

ចប់ បីតវិមាន ទី ៩ ។

ឧប្បុវិមានទី ១០

(៤៨) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) នាងរុងរឿងកន្ទុងពួកទេវតា ដោយសិរីផង ដោយសម្បុរផង ដោយយសផង ដោយតេជៈផង ដូចជាព្រះចន្ទ្រ នឹងព្រះអាទិត្យ ញុំាងផែនដីព្រមទាំងទេវលោកឲ្យភ្លឺរុងរឿង ឬដូចជាព្រហ្មរុងរឿងកន្ទុងពួកទេវតាក្នុងជាន់ត្រៃត្រឹង្ស ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ្រ ម្នាលទេវតាអ្នកទ្រង់កម្រងផ្កាទប្បុល មានកួងផ្កាសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាល មានសម្បុរស្មែកភ្លឺដូចមាស តាក់តែងគ្រឿងអលង្ការ ទ្រទ្រង់សំពត់ដ៏ទុតួម អាត្មាសូមសួរនាង ម្នាលទេវតា ល្អស្រស់នាងជាអ្វី មកថ្វាយបង្គំអាត្មា នាងបានសន្សំពានល្អហើយ ឬក៏នាងបានសង្រួម ក្នុងសីល បានមកកើត ក្នុងសុគតិជាស្ត្រីមានយស តើដោយហេតុដូចម្តេច ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

ឥធន្តេ ភន្តេ ឥធមេវ[1] តាមំ
បិណ្ឌាយ អម្ហាកំ ឃរំ ឧបាគមិ
តតោ តេ ឧច្ចុស្ស អធាសឹ ទណ្ឌំ
បសន្នចិត្តា អតុលាយ បីតិយា
សស្សុ ច បច្ចា អនុយុញ្ជតេ មមំ
កហំ នុ ឧច្ចុំ[2] វជុ តេ អភាគរិ
ឯ ឆឌ្ឌិតំ ឧ បន ខាទិតំ មយា
សន្តស្សកំក្ខុស្ស សយំ អធាសិ
តុយ្ហញ្ចិទំ ឥស្សរិយំ អថោ មម
ឥតិស្ស សស្សុ បរិភាសតេ មមំ
លេឌ្ឌុំ តហេត្វា បហារំ អធាសិ មេ
តតោ ចុតា កាលកតម្ហិ ទេវតា
តទេវ កម្មំ កុសលំ កតំ មយា
សុខញ្ច កម្មំ អនុភោមិ អត្តនា
ទេវេហិ សទ្ធិំ បរិចារយាមហំ
មោទាមហំ កាមគុណេហិ បញ្ចហិ
តទេវ កម្មំ កុសលំ កតំ មយា
សុខញ្ច កម្មំ អនុភោមិ អត្តនា

---

១ ម. ឥធ តេ ភន្តេ ឥមមេវ ។ ២ ខ. ឧច្ចុ ។

(ទេវតាធ្វើយថា) បពិត្រព្រះវេរៈដ៏ចំរើន រឿងនេះ លោកម្ចាស់ (ជ្រាបស្រាប់ហើយ) លោកម្ចាស់បានចូលទៅកាន់ផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក្នុងស្រុកឯណោះ គ្រានោះ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនអំពៅ១ កំណាត់ដល់លោកម្ចាស់ ដោយបីតិថ្នឹងមិនបាន លុះកាលខាងក្រោយមក ម្ដាយក្មេកបានសួរដេញដោលខ្ញុំថា ម្នាលមេ នាងបំផ្លាញអំពៅទៅណា (ខ្ញុំធ្វើយថា) ខ្ញុំមិនបានចោលទេ មិនបានស៊ីទេ ខ្ញុំបានប្រគេនដល់កិត្តុ អ្នកមានចិត្តស្ងប់ ដោយខ្លួនឯង ម្ដាយក្មេក ក៏ប្រទេចផ្ដាសាខ្ញុំថា ហាងឯង ឬអញ ជាធំក្នុងផ្ទះនេះ ហើយក៏យកដុំដីប្រហារខ្ញុំ ខ្ញុំធ្វើមរណកាល ច្យុតចាកមនុស្សលោកនោះបានមកកើតជាទេវតា កុសលកម្មនោះឯង ដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយ ខ្ញុំក៏បានទទួលផលនៃកម្មជាសុខ ដោយខ្លួនឯង បានញុំាងស្ត្រីឲ្យបម្រើ ជាមួយនឹងទេវតាទាំងឡាយ ខ្ញុំមែងរីករាយដោយកាមគុណទាំង ៥ កុសលកម្មនោះឯង ដែលខ្ញុំ

ជានធ្វើហើយ ខ្ញុំក៏បានទទួលផលនៃកម្មជាសុខ ដោយខ្លួនឯង

វិមានវត្ថុស្មឹ ចតុត្ថស្ស មញ្ជិដ្ឋកវគ្គស្ស ឯកាទសមំ វិគ្គហវិមានំ

ទេវិន្ទកុត្តា តិទសេហិ រក្ខិតា
សមប្បិតា កាមគុណេហិ បញ្ចហិ
ឯតាទិសំ បុញ្ញផលំ អនប្បកំ
មហាវិថាកា មម ឧច្ចនក្ខិណា
ទេវេហិ សទ្ធិ បវិថាវិយាមហំ
មោទាមហំ កាមគុណេហិ បញ្ចហិ
ឯតាទិសំ បុញ្ញផលំ អនប្បកំ
មហាជុតិកា មម ឧច្ចនក្ខិណា
ទេវិន្ទកុត្តា តិទសេហិ រក្ខិតា
សហស្សនេត្តោវ ឧច្ចនេ វនេ
តុវញ្ច ភន្តេ អនុកម្បកំ វិទុំ
ឧបេច្ច វន្ទិ កុសលញ្ច បុច្ឆិ មំ[1]
តតោ តេ ឧច្ចសុ អថាសិ ខណ្ឌិកំ
បសន្នចិត្តា អតុលាយ បីតិយា តំ។

ឧប្បលវិមានំ ទសមំ ។

ឯកាទសមំ វិគ្គហវិមានំ

[៤៩] អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ ទេវតេ
ឱភាសេន្តី ទិសា សព្វា ឱសធី វិយ តារកា

---

១ ម. បុច្ឆិស្សំ ។

ព្រះឥន្ទ្រជាធំជាងទេវតាបានគ្រប់គ្រងហើយ ពួកទេវតាជាន់ត្រៃត្រឹង្ស ក៏បានរក្សាហើយដែរ ស្កប់ស្កល់ដោយកាមគុណ ៥ ផលបុណ្យប្រាកដដូច្នេះ មិនមែនតិចតួចឡើយ ទុច្ចរិតកម្ម-ណាមាន (ការធ្វើអំពើ) របស់ខ្ញុំ ជាមានមានផលច្រើន ខ្ញុំបានញុំាងស្ត្រីឲ្យបម្រើ ជាមួយនឹងទេវតាតាំងពាន់ ខ្ញុំរមែងរីករាយ ដោយកាមគុណ ៥ ផលបុណ្យប្រាកដដូច្នេះ មិនមែនតិចតួចឡើយ ទុច្ចរិតកម្មណាមាន របស់ខ្ញុំ មានតេជៈច្រើន ព្រះឥន្ទ្រជាធំជាងទេវតា បានគ្រប់គ្រងហើយ ពួកទេវតាជាន់ត្រៃត្រឹង្ស ក៏បានរក្សាហើយដែរ ដូចជាព្រះសហស្សនេត្រ កន្លងព្រៃនន្ទនវន បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានទៅថ្វាយបង្គំលោកម្ចាស់ ជាអ្នកបេះដឹង ជាអ្នកអនុគ្រោះ លោកម្ចាស់បានសួរនូវកុសលចំពោះខ្ញុំ លំដាប់នោះខ្ញុំ មានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនអំពៅមួយកំណាត់ ដល់លោកម្ចាស់ដោយបិតិថ្លឹងមិនបាន ។

ចប់ ឧច្ចរិមានទី ១០ ។

វិនួនវិមាន ទី ១១

(៤៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង ញុំាងទិសទាំងពួង ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ដូចផ្កាយព្រឹក

តេនេវ តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សា នេវតា អត្តមនា មោក្កល្លានេន បុដ្ឋតា

។ បេ ។ យស្សេ កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតា

ទិស្វាន សមណេ សីលវន្តេ

ចាតាទិ វត្វិត្វា មនំ បសាទយឹ

វិត្តា ចហំ អញ្ជលិកំ អកាសឹ

តេនេ មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

វិត្តូនវិមានំ ឯកាទសមំ ។

ទ្វាទសមំ រជមាលាវិមានំ

(៥០) អភិក្កន្តេន វណ្ណេន យា ត្វំ តិដ្ឋសិ នេវតេ

ហាត្ថេ ចាទេ ច វិក្កម្ម ឧទ្ធសិ សុប្បវាទិតេ

តស្សា តេ ឧទ្ធមាយ[1] អង្គមង្គេហិ សព្ពសោ

ទិព្ពា សទ្ទា និច្ឆរន្តិ សវនីយា មនោរមា

តស្សា តេ ឧទ្ធមាយ អង្គមង្គេហិ សព្ពសោ

ទិព្ពា តន្តី បវាយន្តិ សុចិតន្តី មនោរមា

---

១ ម. ឧទ្ធមាយ ។

សម្បុរបស់នាងច្រកដូច្នេះ តើសម្រេចដោយបុណ្យដូចម្តេច ។បេ។ ពាំងសម្បុរបស់នាង ក៏ក្លៀវក្លាស់ សព្វទិស ។

ទេវតានោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើតជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស បានឃើញពួកសមណៈ អ្នកមានសីល ក៏ថ្វាយបង្គំបូជា ហើយញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ត្រេកអរ បានធ្វើអញ្ជលិកម្ម (ចំពោះសមណៈពាំងនោះ) ព្រោះហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រកដូច្នេះ ។បេ។ ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ក្លៀវក្លាស់ សព្វទិស ។

ចប់ វិនូនវិមាន ទី ១១ ។

រជ្ជុមាលវិមាន ទី ១២

(៥០) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ម្នាលទេវតា នាងមានសម្បុរដ៏រុងរឿង (កាលបើតូរ្យតន្ត្រី) ដែលគេប្រគំល្អហើយ នាងក៏សរសៃផកសរសើរពាំងកាលដែលនាងកំពុងកំនោះ សំឡេងពិភពពាំងឮៗយ គួរស្តាប់ គួរត្រេកអរចិត្ត រមែងលាន់ឮអំពីអវយវៈតូចធំពាំងឮៗយ ដោយសព្វគ្រប់ កាលដែលនាងកំពុងកំនោះ ក្ងិនពិភពពាំងឮៗយ ដ៏ក្រអូប គួរត្រេកអរចិត្ត រមែងផ្សាយចេញ អំពីអវយវៈតូចធំពាំងឮៗយ ដោយសព្វគ្រប់

វិវត្តមានា កាយេន យា វេឡីសុ បិលន្ធនា
តេសំ សុយ្យតិ ឯក្បាសោ តុរិយេ បញ្ចង្គិកេ យថា
វជិរសកា ឥតូតា ឯតេន សម្ពកម្ពិតា
តេសំ សុយ្យតិ ឯក្បាសោ តុរិយេ បញ្ចង្គិកេ យថា
សាមំ តេ សិរសិ មាលា សុចិតន្ធា មនោរមា
ឥតិ តន្តោ ឯិសា សព្ពា រុក្ខា មញ្ជុសកោ យថា
យាយសេ តំ សុចិតន្តំ រូបំ បស្សសិ អមានុសំ
នេវតេ បុច្ឆិតាចិក្ខ កិស្ស កម្មស្សិធ លភំ(ឥតិ)។
ឆាសី អហំ បុរេ អាសឹ តយាយំ ព្រាហ្មណាសព្ភហំ
អប្បបុញ្ញា អលក្ខិកា រដ្ឋមាលាតិ មំ វិទូ
អក្កោសនំ វជានញ្ច តជ្ជាយ[1] ច ឧក្កតា
តេនំ តហោត្វា ឯក្ខម្ម អាតច្ឆឹ ឧទកហារិយា
វិបថេ តេនំ ឯក្ខិបិត្វា វនសណ្ឌំ ឧបាគមឹ
អនេកាហំ មវិស្សាមិ តេវិវត្តោ ជីវិតេន មេ
ឧទ្ធុកាសំ តេវិត្វាន អាលម្ពិត្វាន ចាទបេ
តតោ ឯិសា វិលោតេសំ តោ ន្ទុ ខោវ ឧមស្សរំ តោ

---

๑ ម. តជ្ជយោ ។

កាលនាងជាកកាយ សូរគឹកកងនៃគ្រឿងប្រដាប់តាំងឡាយ ឮដ៏
កងសក់នោះ ឮដូចតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ សូរគឹកកង
នៃគ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក ត្រូវខ្យល់បក់មកប៉ះ កម្រើកដោយខ្យល់
នោះ ឮដូចជាតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ កម្រងផ្កាណា
ឮដ៏សព្រះរបស់នាង មានក្លិនក្រអូបឈ្ងុយឈ្ងប់ ជាទីរីករាយចិត្ត
ក្លិនកម្រងផ្កានោះ រមែងផ្សាយទៅ សព្វទិស ដូចឈើទុំឡោក
នាងតែងធុំក្លិនក្រអូបទុំ តែងឃើញរូប ដែលមិនមែនជាមនុស្ស
ម្នាលទេវតា អាត្មាសួរហើយ នាងចូរប្រាប់ នេះជាផលនៃកម្មអ្វី ។

(ទេវតាទូលថា) ក្នុងកាលពីដើម ខ្ញុំជាទាសីនៃព្រាហ្មណ៍
ក្នុងស្រុកឈ្មោះគយា ជាស្ត្រីមានបុណ្យតិច មិនមានសិរី ពួកជន
ស្គាល់ខ្ញុំថា ជាស្ត្រីឈ្មោះរដ្ឋមាលា ខ្ញុំធុញទ្រាន់ ដោយការ
គម្រាមរបស់ពួកជនអ្នកដេរ វាយ ហើយក៏កាន់កួម ដើរចេញ
ទៅដងទឹក ត្រឡប់មកវិញ ជាក់កួមទៅក្រៅផ្ទះ ដើរចូលទៅ
កាន់ជង្រៃ ដោយគិតថា អញទើសស្ងាប់ ក្នុងទីនេះតែម្តងទៅចុះ
ប្រយោជន៍អ្វី ដោយការរស់នៅរបស់អញ ហើយក៏ធ្វើអន្ថាក់យ៉ាង
មាំ បង់សំយុងចុះ ត្រង់ប្រគាបឈើ លំដាប់នោះ ខ្ញុំក៏រមិលមើល
នូវទិសតាំងឡាយថា អ្នកណាហ្ន៎ ដែលអាត្មាអញ ត្រូវនមស្ការ

តត្ថទ្ទសាសិ[1] សម្ពុទ្ធំ សព្ពលោកហិតំ មុនិំ
និសិន្នំ រុក្ខមូលស្មិំ ឈាយន្តំ អកុតោភយំ
តស្សា មេ អហុ សំវេគោ អព្ភុតោ លោមហំសនោ
កោ នុ ខោ នមស្សិតោ មនុស្សា ពុទ្ធាហុ នេវតា
ចាសានិកំ បសាទនីយំ វាចា[2] និព្ពនមាគតំ
និស្ទា មនោ មេ បសីទិ ឆាយំ យាទិសកីទិសោ
តុត្តជ្រុំយោ ឈានរតោ អពហិគតមានសោ
ហិតោ សព្ពលោកស្ស ពុទ្ធោ អយំ កវិ.ប្បតិ
កយកេរវោ ទុកសនោ សីហោវ គូហនិសិន្នោ
ទុល្លភាយំ ឧស្សវាយ បុច្ឆិ ពុទ្ធំ យថា
សោ មំ មុទ្ធហិ ភថាហិ អាសវិត្វា តថាគតោ
វជ្ជមាលេតិ មំ អវោច សរណំ គច្ឆ តថាគតំ
តាហំ តំវំ សុណិត្វាន នេលំ អត្តវតិំ សុភ
សណ្ហាំ មុទុញ្ច វគ្គុញ្ច សព្ពសោតាបនំ

---

១ ម. ម. តត្ថទ្ទសាមិ ។ ២ ម. វាចា ។

ខ្ញុំបានឃើញព្រះសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គមានប្រយោជន៍ ដល់សត្វលោក
ទាំងពួង ទ្រង់ជាអ្នកប្រាជ្ញ កំពុងតែចំរើនឈាន ទៀបតល់ឈើនោះ
ព្រះអង្គមិនមានភ័យ អំពីទីណាមួយ សេចក្តីសង្វេគ សេចក្តីអស្ចារ្យ
នឹងការព្រឺពេម ក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំនោះ (ដោយគិតថា) បុគ្គលណា
ហ្ន៎ មនុស្ស ឬទេវតា ដែលអាត្មាអញត្រូវនមស្ការ ហើយចិត្តខ្ញុំ
ក៏ជ្រះថ្លា ព្រោះបានឃើញព្រះសម្ពុទ្ធ អ្នកនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា
គួរជាទីជ្រះថ្លា ព្រះអង្គចេញអំពីវៃ្រ គឺកិលេស មកកាន់ព្រះនិព្វាន
ដែលមិនមានតណ្ហា ព្រះសម្ពុទ្ធនេះ មិនមែនជាបុគ្គលផ្តេសផ្តាសទេ
ព្រះអង្គមានឥន្ទ្រិយគ្រប់គ្រងហើយ ត្រេកអរក្នុងឈាន មានចិត្ត
មិនបានប្រព្រឹត្តទៅកាន់អារម្មណ៍ខាងក្រៅ ព្រះអង្គជាប្រយោជន៍
ដល់សត្វលោកទាំងពួង នេះប្រាកដជាព្រះពុទ្ធ ដូចជាសីហៈដែលគួរ
ខ្លាចដ៏ខ្លាំង មិនគួរហ៊ានចូលទៅកេរអាស្រ័យនៅក្នុងគុហា ព្រះពុទ្ធ
នេះ បុគ្គលកម្របានជួបប្រទះ ដូចជាផ្កាឧទុម្ពរ (ដែលគេឃើញ
បានដោយក្រ) ព្រះតថាគតនោះ បានហៅខ្ញុំដោយវាចាផ្អែមល្ហែម
ថា ម្នាលនាងវជ្ជមាលា ហើយទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំថា នាងចូរដល់នូវ
ព្រះតថាគតជាទីពឹងចុះ លុះខ្ញុំបានស្តាប់ព្រះវាចានោះ ជាវាចាឥត
ទោស ប្រកបដោយប្រយោជន៍ ជាវាចាស្អាតពីរោះ ផ្អែមល្ហែមគួរ
ចង់ស្តាប់ បន្ទោបង់នូវសេចក្តីសោកទាំងពួង (ហើយមានចិត្តជ្រះថ្លា)

វិមានវត្ថុស្មឹ ចតុត្ថស្ស មញ្ជិដ្ឋកវគ្គស្ស ទុតិយស្មឹ វដ្ដុមាណវិមានំ

កាលញ្ចិតត្តញ្ច មំ ញត្វា បសន្នំ សុទ្ធមានសំ
ហិតោ សព្ពស្ស លោកស្ស អនុសាសិ តថាគតោ
ឥធំ ទុក្ខន្តិ មំ អវោច អយំ ទុក្ខស្ស សម្ភវោ
អយំ ទុក្ខនិរោធោ ច អញ្ជសោ អមតោគធោ
អដ្ឋង្គិកស្ស មគ្គស្ស ភាវនត្ថិ អហំ ឋិតា
អជ្ឈគា អមតំ សន្តិំ និព្ភយំ បទមច្ចុតំ
សាហំ អវត្តិតា ភេមា ឧស្សុរេ អវិកម្បិនី
មូលជាតាយ សទ្ធាយ ជាតា ពុទ្ធស្ស ឱរសា
សាហំ រមាមិ កីឡាមិ មោទាមិ អកុតោភយា
និព្ភមាលំ ជារយាមិ បិវាមិ មធុមទ្ទវំ[1]
សដ្ឋីតុរិយសហស្សានិ បដិពោធំ ករោន្តិ មេ
អាឡម្ពោ កក្កវោ ភីមោ[2] សាឡវោ ច សិំសវោ
ទោក្ខវោ ច សុដ្ឋវោ ច រិដ្ឋោ[3] មោក្ខោ ច ឆារិយោ
ឧត្តរោ ទេវ សុឧត្តរោ ច សោណោ និគ្គ សុចិម្ហិតា
អលម្ពុសា មិស្សកេសី ច បុណ្ឌរីកោ តិឆាវុលី
ឯណិបស្សោ សុបស្សោ ច សុភទ្ទោ មុទុកោវិទី[4]
ឯតា ចញ្ញា ច សេយ្យាសេ អច្ឆរានំ បតោធិយោ

---

១ ម. មធុមទ្ទវំ ។ ២ ម. ភគ្គវោ ភិម្ភោ ។ ៣ ម. រិលោ ។ ៤ ម. សំភទ្ធ មុទុចាបរិ ។

ព្រះតថាគតបានត្រាបបង្ហាស់ទូរខ្ញុំ ថាជាស្ត្រីមានចិត្តគួរដល់ការនាកម្ម
កំពុងជ្រះថ្លា មានចិត្តបរិសុទ្ធ ព្រះអង្គជាប្រយោជន៍ ដល់សត្វលោក
ទាំងពួង ទ្រង់ប្រៀនប្រដៅ (សត្វលោកទាំងពួង) បានទ្រង់ត្រាស់
នឹងខ្ញុំថា នេះជាទុក្ខ នេះជាដែនកើតនៃទុក្ខ នេះជាហេតុរលត់ទុក្ខ
នេះជាផ្លូវទៅកាន់ព្រះនិព្វានឈ្មោះអមតៈ ខ្ញុំជាស្ត្រីបិតនៅ ក្នុង
ទុកៈ នៃព្រះតថាគត ព្រះអង្គជាបុគ្គលឈ្វាសវៃ ជាអ្នកអនុគ្រោះ
ហើយបានដល់នូវព្រះនិព្វាន ឈ្មោះអមតៈ ជាទីស្ងប់រម្ងាប់ ជាបទ
មិនឃ្លៀងឃ្លាត ខ្ញុំនោះ ជាស្ត្រីមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ខ្ជាប់ខ្ជួន
មិនញាប់ញ័រ ក្នុងទស្សនញ្ញាណ ដោយសទ្ធាជាមូល ជាជីតា
កើតអំពីឱរ នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ខ្ញុំនោះ រមែងត្រេកអរ រីករាយ
មិនមានភ័យ ពីហេតុអ្វីមួយឡើយ ទ្រទ្រង់នូវកម្រងផ្កាទឹក ផឹកនូវ
ទឹកឃ្មុំដ៏ផ្អែម តួរត្រន្តីទាំង ៦ ម៉ឺន រមែងធ្វើនូវការក្រាក់រលឹក ដល់ខ្ញុំ
ទៅបុត្រឈ្មោះ អាឡម្ពៈ ១ គគ្គរៈ ១ តិមៈ ១ សោណុត្តរៈ ១ សំសយៈ ១
ភេក្ខុរៈ ១ សុរសៈ ១ នារទាទាំងឡាយ គឺនារទឈ្មោះរណា ១
មោក្ខា ១ នន្ទា ១ សុនន្ទា ១ សោណទិន្នា ១ សុចិម្ហិតា ១
អលម្ពុសា ១ មិស្សកេសី ១ បុណ្ឌរីកាតិពាហុណី ១ ឯណិបស្សា ១
សុបស្សា ១ សុកទ្ទា ១ មុទុកាវទី ១ ទៅតាទាំងនេះផង ដទៃ
ផង ប្រសើរជាងស្ត្រីអប្សរទាំងឡាយ ជាអ្នកធ្វើ ឲ្យក្រាក់រលឹក

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

តា មំ ភាសេនុមោតន្តា អភិភាសន្តិ នេវតា

ហន្ទ ធម្មាម តាយាម ហន្ទ តំ រមយាមសេ

ឆឡិទំ អភិតបុញ្ញាំ ភតបុញ្ញានមេវាទំ

អសោភំ ឆន្ទនំ រម្មំ តិទសានំ មហាវនំ

សុទំ អភិតបុញ្ញាំ ឥធ ឆត្តំ បរត្ត ច

សុខញ្ច ភតបុញ្ញាំ ឥធ ចេវ បរត្ត ច

តេសំ សហព្យភាមានំ ភាតព្យំ កុសលំ ពហុំ

ភតបុញ្ញ ហិ មោទន្តិ សគ្គេ ភោគសមង្គិនោ

ពហុន្នំ វត អត្ថាយ ឧប្បជ្ជន្តិ តថាគតា

ឧក្ខិណោយ្យា មនុស្សានំ បុញ្ញក្ខេត្តានមាភវ

យត្ថ ភារំ ភវិស្សាន សគ្គេ មោទន្តិ ឆាយភាតិ។

វិមានវត្ថុ ឆក្កនិបាតំ ។

ពួកទេវតាទាំងនោះ ចូលទៅរកខ្ញុំ តាមកាលគួរ ហើយពោលថា ហ៎ាយើងទាំងឡាយ នឹងកំប្រៀង ហ៎ាយើងទាំងឡាយ នឹងត្រេកអរ ចំពោះមហាវនៈនោះ មហាវនៈនេះ មិនមែនជាទីរបស់បុគ្គលទាំងឡាយ អ្នកមិនបានធ្វើបុណ្យទេ មហាវនៈនេះ ជាទីរបស់បុគ្គលទាំងឡាយ អ្នកធ្វើបុណ្យប៉ុណ្ណោះ មហាវនៈនេះ ជាព្រៃគ្មានសេចក្តីសោក ជាព្រៃគួរពេកយ គួរត្រេកអរ នៃទេវតាទាំងឡាយ ជាទន្លាវត្តឹង្ស សេចក្តីសុខ រមែងមិនមានដល់បុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមិនបានធ្វើបុណ្យ ក្នុងលោកនេះផង ក្នុងលោកខាងមុខផង សេចក្តីសុខរមែងមាន ដល់បុគ្គលទាំងឡាយ អ្នកបានធ្វើបុណ្យ ក្នុងលោកនេះផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ពួកជនអ្នកប្រាថ្នាទៅកើត ជាទេវតានោះ គួរធ្វើកុសលឲ្យច្រើន ព្រោះថា ជនទាំងឡាយអ្នកបានធ្វើបុណ្យ ជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយកោគៈ រមែងរីករាយក្នុងឋានសួគ៌ ពួកទាយកធ្វើការបូជា ចំពោះព្រះតថាគតទាំងឡាយណា ហើយរីករាយ ក្នុងឋានសួគ៌ ព្រះតថាគតទាំងនោះ ជាខេត្តដ៏ណែយ្យបុគ្គល ជាអណ្តូងជាទីកើតនៃព្រះអរិយបុគ្គល ដែលជាបុញ្ញក្ខេត្ត របស់មនុស្សទាំងឡាយ រមែងកើតឡើង ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនមានប្រមាណច្រើន ។

ចប់ រដ្ឋមាលវិមាន ទី ១២ ។

ទុតិយំ

មញ្ជិដ្ឋា បភស្សរា ជាតា

អលោមា កញ្ចិកជាយិកា

វិមោរចតុរិត្ថិយា បិតា

ទុច្ចរិតនរដ្ឋិមាលា ច

វត្តោ តេន បវុច្ចតីតិ ។

ឥត្ថីវិមានេ វត្តោ ចតុត្តោ ។

ឧទ្ទាន

និយាយអំពីមញ្ជិដ្ឋវិមាន ១ បកស្សវិមាន ១ នាគវិមាន ១ អសោមវិមាន ១ កញ្ចិកាមយិកាវិមាន ១ វិហារវិមាន ១ ចតុរិត្ថិវិមាន ១ អម្ពវិមាន ១ បីឋវិមាន ១ ឧច្ចវិមាន ១ វន្ទនវិមាន ១ វដ្ដុមាលវិមាន ១ ហេតុនោះបានជា ហៅថា វគ្គ ។

ចប់ វគ្គ ទី ៤ ក្នុងឥត្ថីវិមាន ។

បញ្ចមោ មហារបិវគ្គោ

បឋមំ មណ្ឌកទេវបុត្តវិមានំ

(៥១) កោ មេ វន្ទតិ ចាទានិ ឥទ្ធិយា យសសា ជលំ

អភិក្កន្តេន វណ្ណេន សព្ពា ឱភាសយំ ទិសាតិ។

មណ្ឌោ កោហំ បុរេ អាសឹ ទុទកេ ភរិតោ ឥធ

តវ ធម្មំ សុណន្តស្ស អវធិ វច្ឆបាលកោ

មុហុត្តំ ចិត្តបសាទស្ស ឥទ្ធិ បត្ត យសញ្ច មេ

អានុភាវញ្ច មេ បត្ត វណ្ណំ បត្ត ជុតិញ្ច មេ

យេ ច តេ ឥឃមន្ធានំ ធម្មំ អស្សោសុំ គោតម

សព្ពេ តេ អចលដ្ឋានំ យត្ថ គន្ត្វា ន សោចរេតិ។

មណ្ឌកទេវបុត្តវិមានំ បឋមំ។

មហាវគ្គ ទី ៥

មណ្ឌកទេវបុត្តវិមាន ទី ១

(៩១) (ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់សួរថា) អ្នកណា ហ្ន៎ រុងរឿង ដោយវិជ្ជា ដោយយស មានសម្បុរដ៏ល្អ ញុំាងទិសទាំងពួង ឲ្យភ្លឺ មកថ្វាយបង្គំបាទា នៃតថាគត ។

(មណ្ឌកទេវបុត្តក្រាបទូលថា) កន្លងកាលមុន ខ្ញុំព្រះអង្គជាកង្កែប នៅក្នុងទឹក មានរាំជោតជាអាហារ កាលខ្ញុំព្រះអង្គកំពុងតែស្តាប់ ធម៌របស់ព្រះអង្គ នាយគោបាល បានសម្លាប់ខ្ញុំ សូមព្រះអង្គ ទ្រង់ទតទូវិជ្ជា ទឹងយសរបស់ខ្ញុំ ទ្រង់ទតទូវអានុភាព របស់ខ្ញុំ ទ្រង់ទតទូវសម្បុរ ទឹងពន្លឺរបស់ខ្ញុំ អ្នកមានចិត្តជ្រះថ្លា តែមួយ រំពេចចុះ បពិត្រព្រះគោតម ពួកជនណា បានស្តាប់ធម៌របស់ ព្រះអង្គអស់កាលជាអង្វែង ពួកជននោះ រមែងដល់នូវអចលដ្ឋាន (ទីមិនកំរើក) ដែលជាទីក្សេមហើយ រមែងមិនសោយសោក ។

ចប់ មណ្ឌកទេវបុត្តវិមាន ទី ១ ។

ទុតិយំ វេតវិមានំ

[៥២] ឯវម្បាសឹ បុរិសំ ទ្វារតោ សោត្ថិមាគតំ
ញាតី មិត្តា សុហជ្ជា ច អភិនន្ទន្តិ អាគតំ
តថេវ កតបុញ្ញំបិ អស្មា លោកា បរំ គតំ
បុញ្ញានិ បដិគណ្ហាន្តំ បិយំ ញាតីវ[1] អាគតំ

ឧដ្ឋេហិ វេតតេ សុចាបជម្ម
អចារុតំ ទ្វារំ អគានសីលេ
នេសប្បមំ តំ យត្ថ ឋិនន្តិ ទុក្កតា
សមប្បិតា នេរយិកា ទុក្ខេជាតំ[2]
ឥច្ចេវំ វត្វាន យមស្ស ទូតា
តេ ទេ្វ យក្ខា លោហិតក្ខា ព្រហាភ្លា
បច្ចេកពាហាសុ គហេត្វា វេតិ
បក្កាមយិ[3]សុ នេរកណាសស្ស សន្តិកេ
អាទិច្ចវណ្ណំ រុចិរំ បភស្សរំ
ឥយម្បិ[4] សុកំ ភញ្ជនជាលនន្ធិ
កេសេ្សតំ អាកិណ្ណជនំ វិមានំ
សុវិយេស្ស រំសីវ ជោតមានំ

---

១ ឱ. ម ញាតីវ ។ ២ ម. តិសេ្សទ្វេ ឧត្តិ ។ ៣ ម. បក្កមយ្ហុ ។ ៤ ឱ. វ្យម្ហិ ។ ម. ព្យម្ហិ ។

វេមានិកវិមាន ទី ២

(៥២) ពួកញាតិមិត្តនឹងសំឡាញ់ តែងត្រេកអរសាទរ បំពេរបុរស ដែលព្រាត់គ្នាអស់កាលយូរ ហើយវិលមកអំពីទីឆ្ងាយ ដោយសួស្តី ថា មកហើយ ដូច្នេះយ៉ាងណា បុណ្យទាំងឡាយ រមែងទទួលបុគ្គល ដែលបានធ្វើបុណ្យហើយ ចេញចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ ដូចពួកញាតិទទួលញាតិ ជាទីស្រឡាញ់មកដល់ យ៉ាងនោះដែរ

(ឃ្លាំងពាងពីរនាក់និយាយថា) នែនាងវេតី មានធម៌ដ៏លាមកពន់ពេក ជាស្រីឥតទាន ឥតសីល នាងចូរក្រោកឡើង ទ្វារនេះគេបើកហើយ ពួកសត្វនេះ ជាសត្វទុគ៌តប្រកបដោយទុក្ខ យំថ្ងូរនៅក្នុងទីណា ពួកយើងទំនាំទាងទៅ ក្នុងទីនោះ លុះយក្ខមានភ្នែកក្រហម ធំសំបើមពាងពីរ ជាទូតនៃយមរាជ បានពោល យ៉ាងនេះហើយ ក៏ចាប់នាងវេតី ត្រង់ដើមដៃម្ខាងម្ខាក់ ហើយទាំចូលទៅ ក្នុងសំណាក់នៃពួកទេវតា

(នាងវេតីសួរថា) វិមានដែលមានសម្បុរ ដូចព្រះអាទិត្យ ដ៏រុងរឿង ក្តីផ្ទេក សំបើមល្អ បិទបាំង ដោយបណ្តាញមាស មានជនគុះកេរ ក្តីដូចស្តេចព្រះអាទិត្យនុ៎ះ តើជាវិមានអ្នកណា

ជាវតិសាយ ចន្ទនសាខមុលិត្វា[๑]
ទុកតោ វិមានំ ឧបសោភយន្តំ
តត្ថច្ឆរាតិ សុរិយសមានវណ្ណា
តោ មោទតិ សក្កបរិវារិតោ វិមានេតិ ។
ពាកណាសិយំ នច្ចិយោ ជាមាសិ ឧទាសតោ
អមច្ចរី ជានបតី វទញ្ញូ
តសេដ្ឋតំ អាកិណ្ណជនំ វិមានំ
សុរិយស្ស រំសីរិវ ជោតមានំ
ជាវតិសាយ ចន្ទនសាខមុលិត្វា
ទុកតោ វិមានំ ឧបសោភយន្តំ
តត្ថច្ឆរាតិ សុរិយសមានវណ្ណា
សោ មោទតិ សក្កបរិវារិតោ វិមានេ
នច្ចិយសង្ឃានំ ភរិយោ
អតាវិនី សព្វកុលស្ស ឥស្សរា
ភគ្គវិមានេ រមិស្សាមិ ជានិហំ
ន បត្តយេ ឯរយំ[๒] ឧស្សយាយ ។
ឯសេវ តេ ឯរយោ សុទាមជម្ប
ឃុញ្ញំ តយោ អកតំ ជីវលោកេ

---

๑ ម. បន្ទនសារលិត្វា ។ ๒ ម. ឯរយ ។

ពួកនារីតាំងឡាយ មានខ្លួនលាបដោយខ្លឹមចន្ទន៍ ហើយចូលទៅ ញុំាងវិមាននោះឲ្យល្អរុងរឿងតាំងពីខាង វិមាននោះ មានសម្បុរច្រកដស្មើ ដោយសម្បុរព្រះអាទិត្យ បុគ្គលណា ហ្នឹង បានដល់នូវឋានសួគ៌ ហើយរីករាយ ក្នុងវិមាន ។

(យក្ខតាំងពីរនោះច្រាច់ថា) ក្នុងក្រុងពារាណសី មានឧបាសកម្នាក់ឈ្មោះនន្ទិយៈ ជាអ្នកមិនកំណាញ់ ជាម្ចាស់ទាន អ្នកដឹងនូវពាក្យពេចន៍ វិមានដែលមានជនកុះករ ដ៏រុងរឿងដូចស្មើព្រះអាទិត្យនុ៎ះ ជាវិមានរបស់ឧបាសកឈ្មោះនន្ទិយៈនោះ ពួកនារីតាំងឡាយ មានខ្លួនលាបហើយ ដោយលំអិតខ្លឹមចន្ទន៍ ហើយចូលទៅញុំាងវិមាននោះឲ្យល្អរុងរឿងតាំងពីខាង វិមាននោះ មានសម្បុរស្មើដោយសម្បុរព្រះអាទិត្យ នន្ទិយឧបាសកនោះ បានដល់នូវឋានសួគ៌ ហើយរីករាយក្នុងវិមាន(នោះ) ។

(នាងវេតតីនិយាយថា) ខ្លួនខ្ញុំ ជាប្រពន្ធរបស់នន្ទិយឧបាសក ជាម្ចាស់ផ្ទះ ជាធំរបស់ត្រកូលតាំងអស់ ខ្ញុំនឹងត្រេកអរ ក្នុងវិមានរបស់ប្តី ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ខ្ញុំមិនចង់ឃើញនរក

(យក្ខតាំងពីរនោះតបថា) ម្នាលស្រីមានធម៌ ដ៏លាមក ពន់ពេក នរកនុ៎ះ ជានរក សម្រាប់នាងហើយ នាងឯង មិនបានធ្វើបុណ្យ ក្នុងមនុស្សលោកសោះ

ឯវំ មច្ចរិយោ ភេសកោ ចាបឯម្ហោ

សក្កបតានំ លភតិ សហព្យតំ ។

កឹ ឯុ ភូថញ្ច បុត្តញ្ច អសុចិ[1] បដិនិស្សជ្ជ

ទុក្ខន្ទុំ តាមិនំ មិលុំ តាមេតំ ឧបវាយតិ ។

ឯស សំសរតោ ជាម (និរយោ) តម្ហីភេ សតភោរិសោ

យត្ត វស្សសហស្សានិ តុវំ បច្ចសិ ភេរវេតិ ។

កឹ ឯុ ភោយេន ភវាយ មនសោ ទុក្កដំ ភតំ

តេន សំសរតោ លទ្ធោ (និរយោ) តម្ហីភេ សតភោរិសោ (៧តិ) ។

សមណោ ព្រាហ្មណោ ចាបិ អញ្ញោ ចាបិ[2] វណិព្ភកោ

មុសាវាទេន វញ្ចេសិ តំ ចាបិ បភតំ តយា

តេន សំសរតោ លទ្ធោ (និរយោ) តម្ហីភេ សតភោរិសោ

តត្ត វស្សសហស្សានិ តុវំ បច្ចសិ ភេរវេ

ហត្ថេបិ ឆិន្ទន្តិ អថោបិ ចាទេ

ភេរណ្ឌោបិ ឆិន្ទន្តិ អថោបិ ជាសិំ

អថោបិ ភារោភោលភណា សមេច្ច

សន្ធុម្ម ខាទន្តិ វិឆន្ទមាទន្តិ ។

---

១ ម. អសុចិំ ។ ២ ម. ម. ភាបិ ។

ដ្បិតថា បុគ្គលមានសេចក្តីកំណាញ់ ជាអ្នកដេរ
ប្រទេចគេ មានធម៌ដ៏លាមក រមែងមិនបាននៅតរួម
ជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលទៅកើត ក្នុងឋានសួគ៌ទេ ។

(នាងវេតីសួរថា) អ្នីនេះហ្ន៎ ជាគូថនឹងមូត្រមិនស្អាត ជាក់ស្តែង
ម្ល៉េះ អ្នីនេះហ្ន៎ ជាលាមកមានក្លិនអាក្រក់ម្ល៉េះ អ្នីនុ៎ះហ្ន៎ ផ្សាយក្លិនមក ។

(ពួកនិរយបាលពោលថា) នុ៎ះនរកឈ្មោះសំសវកៈ ដ៏ជ្រៅចំនួន
មួយរយជួរបុរស ម្នាលនាងវេតី នាងនឹងនេះក្នុងនរកនោះពាន់ឆ្នាំ ។

(នាងវេតីតបថា) អំពើអាក្រក់ជួបម្តេច ដែលខ្ញុំបានធ្វើដោយ
កាយ វាចា ចិត្ត នរកឈ្មោះសំសវកៈ ដ៏ជ្រៅ ចំនួនមួយរយជួរបុរស
ខ្ញុំបាន ដោយហេតុជួបម្តេច ។

(ពួកនិរយបាលពោលថា) នាងបាននិយាយបញ្ឆោតពួកសមណៈ
ពួកព្រាហ្មណ៍ នឹងពួកវណិព្វកៈជាច្រើន ។ ដោយមុសាវាទ ជាបរនោះ
នាងបានធ្វើហើយ ហ៊ានេះ នរកឈ្មោះសំសវកៈ ដ៏ជ្រៅចំនួន
មួយរយជួរបុរស នាងបាន ព្រោះបាបនោះឯង ម្នាលនាងវេតី
នាងនឹងនេះក្នុងនរកនោះ ពាន់ឆ្នាំ

ពួកនិរយបាល កាត់ដៃក៏មាន កាត់ជើងក៏មាន កាត់ស្មៅ
ត្រចៀកក៏មាន កាត់ច្រមុះក៏មាន មួយទៀត ពួកសត្វក្អែក
មកច្របាំដណ្តើងចឹក នូវសត្វនរក ដែលកំពុងតែញាប់ញ័រ ។

សាធុ ខោ មំ បដិនេថ កាហាមិ កុសលំ ពហុំ
ទានេន សមចរិយាយ សញ្ញមេន ទមេន ច
យំ កត្វា សុខិតា ហោន្តិ ន ច បច្ឆានុតប្បរេ ។
បុរេ តុវំ បមជ្ជិត្វា ឥធានិ បរិទេវសិ
សយំ កតានំ កម្មានំ វិបាកំ អនុភោស្សសិ ។

តោ នេវលោកតោ មនុស្សលោកំ
គន្ត្វាន បុន្ទ្ធោ មេ ឃរំ វនេយ្យ
និក្កិត្តនណ្ហោសុ ទទាថ ទានំ
អច្ឆាទនំ សយនមថន្នទានំ
ន ហិ មច្ចរិយោ(1) ភេសតោ ទាបទម្ហា
សក្កបតានំ លភតិ សហព្យតំ (ឥតិ) ។

សាហំ ន្ហត្វន ឥតោ គន្ត្វា យោនិំ លទ្ធាន មានុសិំ
វនញ្ញូ សីលសម្បន្នា កាហាមិ កុសលំ ពហុំ
ទានេន សមចរិយាយ សញ្ញមេន ទមេន ច
អាភមានិ ច ភេមិសុំ ទុក្កដេ សន្ថមនានិ ច
បមញ្ញូ ទុទទានញ្ញូ វិប្បសន្នេន ចេតសា

---

១ ម. មច្ឆរី ។

(នាងវេតតីតបថា) ខ្ញុំសូមអង្វរ សូមអ្នកចាំឆន្ទាយ នាំខ្ញុំត្រឡប់ទៅវិញ ពួកសត្វ ជាអ្នកបានសុខ ចាំឆមិនក្តៅក្រហាយ ក្នុងកាលខាងក្រោយ ព្រោះបានធ្វើកុសលណា ខ្ញុំនឹងធ្វើកុសលនោះឲ្យច្រើនដោយការឲ្យទាន ការប្រព្រឹត្តិស្មើ ការសង្រួម នឹងការទូន្មានឥន្ទ្រិយ ។

(ពួកនិរយបាលពោលថា) ក្នុងកាលមុននាងប្រមាទហើយ ឥឡូវនេះទួញយំ នាងនឹងទទួលផលនៃកម្មចាំឆន្ទាយ ដែលបានធ្វើដោយខ្លួនឯង។

(នាងវេតតីតបថា) បុគ្គលណា ចេញអំពីទៅលោក ទៅកាន់មនុស្សលោកហើយ ខ្ញុំសួរ តបស្តីប្រាប់ខ្ញុំ យ៉ាងនេះថា អ្នកចាំឆន្ទាយ ចូរឲ្យសំពត់សម្រាប់ស្លៀកជណ្តប់ ទឹកដោះ (ទឹកអង្គុយ) នឹងថ្នាយ ទឹក ជាទាន ចំពោះពួកជនដែលមានអាជ្ញាជាក់ចុះហើយ បើពិតថា បុគ្គលមានសេចក្តីកំណាញ់ ជាអ្នកដេរ ប្រពៃចេតគេ មានធម៌ដ៏ល្អាមក រមែងមិនបានទៅកើតជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលទៅកើត ក្នុងឋានសួគ៌មែន ។

ខ្ញុំនោះ ប្រសិនបើរួចទៅអំពីនេះ ហើយបានទូវកំណើតជារបស់មនុស្ស នឹងជាអ្នកដឹងក្តី បរិបូណ៌ដោយសីល ធ្វើទូវកុសលឲ្យច្រើនដោយការឲ្យទាន ការប្រព្រឹត្តិស្មើ ការសង្រួម នឹងការទូន្មានទូវឥន្ទ្រិយ មួយទៀត ខ្ញុំនឹងដាំឈើសួន សង់ស្ពានសម្រាប់ឆ្លងទៅមក ក្នុងទីដែលលំបាក ជីកអណ្តូង ជីកស្រះ ដោយចិត្តជ្រះថ្លា

ចាតុទ្ទសឹ បញ្ចទសឹ យោ ច បក្ខស្ស អដ្ឋមឹ
ចាដិហារិយបក្ខញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាគតំ
ឧបោសថំ ឧបវសិស្សំ សទា សីលេសុ សំវុតោ
ន ច ទានេ បមជ្ជិស្សំ សាមំ ទិដ្ឋមិទំ មយា[1] តិ ។
តេនេវំ វិលបន្តិញ្ច[2] ជនមានំ តតោ តតោ
ទិវសឹ និរយេ ឃោរេ ទុក្ខានំ អាសិសំ ។

អហំ បុរេ មច្ចរិនី អលោសឹ
បរិភាសិកា សមណព្រាហ្មណានំ
វិតថេន ច សាមិកំ វញ្ចយិត្វា
បច្ចាគមាំ[3] និរយេ ឃោររូបេ តិ ។

ឥតិ វិមានំ ទុតិយំ ។

តតិយំ ឆត្តមាណវកវិមានំ

(៥៣) យោ វនេ បវរេ មនុជេសុ
សក្យមុនឹ ភគវា ភគភគ្គោ
ចារតនោ ពលវីរិយសមង្គឹ[4]
តំ សុកតំ សរណាគ្គមុបេមិ

---

๑ ម. ត-សទ្ទោ នត្ថិ ។ ๒ ឧ. វិប្បលបន្តឹ ។ ម. វិប្បលបន្តិ ។ ๓ ម. គច្ឆាមហំ ។
๔ ម. ពលវីរសមង្គឹ ។

ខ្ញុំនឹងក្សាទុកជាសច្ចប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់ថ្ងៃទី ១៤ ទី ១៥ និង ថ្ងៃទី ៨ នៃបក្ខផង អស់ចាតុទ្ទសីបក្ខផង ខ្ញុំនឹងជាបុគ្គលសង្រួម ក្នុងសីលតាំងរាយ គ្រប់កាល ខ្ញុំនឹងមិនប្រមាទ ក្នុងទាន ព្រោះខ្ញុំ បានឃើញអំពើនេះ (ជាក់ច្បាស់) ដោយខ្លួនឯងហើយ ។

(ពួកនិរយបាល) ចោះទាងវៅតីដែលកំពុងយំ បម្រះនទៀលយ៉ាង នេះ ទៅកាន់នរកដ៏ពន្ធឹក ឲ្យមានជើងឡើងលើ មានក្បាលចុះក្រោម ។

(ទាងវៅតីនិយាយថា) ក្នុងកាលមុន ខ្ញុំជាអ្នកមាន សេចក្តីកំណាញ់ ជាអ្នកដេរ ប្រទេច នូវពួកសមណៈ ទីឥព្រាហ្មណ៍ ចោកប្រាសនូវស្ងាមី ដោយពាក្យ មិនពិត ទើបខ្ញុំនេះ ក្នុងនរក មានសភាពដ៏ពន្ធឹក ។

ចប់ វៅតីវិមាន ទី ២ ។

ធម្មិកមាណវកវិមាន ទី ៣

(៥៣) ព្រះមានព្រះភាគ ជាសក្យមុនីអង្គណា ដ៏ប្រសើរ ខ្ពស់ ជាងពួកអ្នកប្រាជ្ញ ក្នុងពួកមនុស្ស ទ្រង់បានធ្វើកិច្ចស្រេច ហើយ ដល់នូវត្រើយគឺព្រះនិព្វាន ព្រះអង្គប្រកបព្រមដោយ កំឡាំង (ទីឥញាណ) ទីឥសេចក្តីព្យាយាម អ្នកចូរដល់នូវ ព្រះមានព្រះភាគ ជាព្រះសុគតអង្គនោះ ដើម្បីជាសរណៈចុះ

ឥតវាឥតមនេញ្ជមសោកំ
ឆម្មសន្ថតមប្បដិកូលំ
មជ្ឈមិមំ បតុលាំ សុវិភត្តំ
ឆម្មមិមំ សរណាគ្គមុបេហិ
យត្ថ ច និន្នមហប្ផលមាហុ
ចត្វសុ សុចីសុ បុរិសយុគេសុ
អដ្ឋ ច បុគ្គលឆម្មដ្ឋសា តេ
សង្ឃមិមំ សរណាគ្គមុបេហិតំ ។
ន តថា តបតំ ឧកស្មឹ សុរិយោ
ចន្ទោ ន ភាសតំ ន ជុសេ្ប
យថាគុលមិទំ មហាប្បភាសំ
កោ ឧត្តំ តិទិវមហិមុចាតមិ
និន្នតំ ច រំសិ បភាករស្ស[1]
សាធិកវីសតិយោជនានិ អាភា
វត្តិម្ប ច យថា ទិវំ ករោតំ
បរិសុទ្ធិ វិមលំ សុភំ វិមានំ
ពហ្ហបទុមវិចិត្របុណ្ឌរីកំ

---

๑ ឱ. បភំករស្ស ។ ម. បភង្ករស្ស ។

អ្នកចូរដល់នូវធម៌ ដែលប្រាសចាកភាគៈ(អរិយមគ្គ) មិនរំកើប មិនមានសោក (អរិយផល) ជាសភាវធម៌ដែលបច្ចុយប្រជុំតាក់តែង មិនបាន ជាធម៌មិនគួរខ្ពើម ជាធម៌ដ៏ពីរោះដ៏ល្អិត ដែលលោកចែកត្រឹមត្រូវហើយ ដើម្បីជាសរណៈចុះ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ បានពោលនូវទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ ចំពោះគូបុរសដ៏ស្អាត ៤ គូណា ឋាជាទានមានផលច្រើន គូនៃបុរសនោះចាត់ជាបុគ្គល ៨ ពួក ជាអ្នកឃើញនូវធម៌ អ្នកចូរដល់នូវព្រះសង្ឃនេះជាសរណៈចុះ ។

(ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា) វិមានរបស់អ្នកនេះ មានពន្លឺភ្លាំងរកអ្វីប្រៀបគ្មាន យ៉ាងណា ព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទនឹងផ្កាយផុស្សៈ(ផ្កាយប្រចាំខែបុស្យ) ឰដ៏អាកាស ក៏មិនរុងរឿងមិនភ្លឺត្រឹមស្មើយ៉ាងនោះ អ្នកជាអ្វី មកអំពីទេវលោកមកកាន់ផែនដីមួយទៀតស្មើ(វិមានរបស់អ្នកផ្សាយទៅ) អស់ ២៥យោជន៍ គ្របសង្កត់ស្មើព្រះអាទិត្យ ធ្វើពន្លឺឲ្យដូចជាវេលាថ្ងៃ វិមានដ៏ល្អស្អាត មានមន្ទិល មានផ្កាឈូកក្រហមជាច្រើនបៃបន់ឆ មានផ្កាឈូកស

วิมานวัตถุสฺมึ ปญฺจมสฺส มหาวคฺคสฺส ตติยํ ฉตฺตมาณวกวิมานํ

เวเกฬฺหิ กุสุเมหิ เนกวณฺเณหิ
อาจิวาจิเตหิ มาลาคุเณหิ
อาการเสหิ ตหิตหิ ยถาวิธิ สุวิเยหิ
รตฺตกมฺพลปฏิวาสสาหิ[๑]
อกฺกลมฺพิยมฺปิ กาจนฺทุสฺสาหิ
กาญฺจนกุสุมปฏิกตฺถตาหิ
ปริมุขวรกณฺฐิ ตาราหิ
ชาลาวิเยหิ ปหุเตหิ เนกวณฺเณหิ
กุสุมวิกฺกิรณตาการเณหิ สุมนา
อลงฺกตปฏิยตฺตา ปวรา[๒] สุรภิ
ตหิหิเยจิตฺตา สุวณฺณจิตฺตา
กิสฺส กมฺมสฺส อยํ วิปาโกติ
เกนาสิ กมฺมเนวมลงฺกตปฏิยตฺตา
ยถา ปเน เต อจิรตหิหิ วิมานํ
ตนฺทุปิ อาหาสิ[๓] ปุจฺฉิตา ๆ
ยหิจ ปเน สเมจฺจ มาณวเน
สตฺถุสาสเน อนุกมฺปมาโน

---

๑ ฉ. ม. รตฺตมฺพลปฏิวาสสาหิ ฯ ๒ ม. ปวรายตฺถิ ฯ ๓ ม. ตทนุปทิ อาจิกฺขิ ฯ

មានពណ៌ដ៏វិចិត្រលាយឡំដោយផ្កាផ្សែងៗ វិចិត្រដោយក្តីវល្លិ
ទឹងក្តីផ្កាជាច្រើនយ៉ាង ជាវិមានមិនមានធូលី គាំងបិទបាំងដោយ
បណ្តាញមាស ច្រាសចាកធូលី រុងរឿងត្រដែត ឰដ៏អាកាស
ដូចព្រះអាទិត្យ ដ៏ពាសពេញ ដោយពួកទេវធីតា (ស្មៀក
ដណ្តប់) សំពត់កម្ពលក្រហម ទឹងសំពត់លឿង មានខ្លួនប្រស់
ព្រំ ប្រដាប់ដោយគ្រឿងក្រឹស្នា ផ្កាបិយង្គុនឹងគ្រឿងចន្ទន៍ មាន
ស្បែកដ៏ស្តើងក្តីថ្លា ដូចមាស ដូចជាអាកាសដែលពេញពាស
ដោយពួកផ្កាយ ក្នុងវិមានទុះ មាននរៈនារី ជាច្រើន មាន
វណ្ណៈថ្លែកៗ គ្នា មានគ្រឿងអម្ពរ ស្អិតស្អាងដោយផ្កា មាន
ចិត្តរីករាយក្នុងវិមានទុះ លុះត្រូវខ្យល់បក់ជាត់មកផ្សព្វផ្សាយ
ភ្ញៀនក្រអូប មានគ្រឿងបិទបាំង ជាវិការៈនៃមាស ដ៏វិចិត្រ
ដោយបវិត្តារដ៏រុងរឿង នេះជាផលនៃបុញ្ញកម្មដូចម្តេច អ្នក
បានមកកើតក្នុងវិមាននេះ តើដោយផលបុញ្ញកម្ម ដូចម្តេច
មួយទៀត អ្នកបានន្ទូវិមាននេះ ដោយអំពើ យ៉ាងណា
អ្នក សាលបើតថាគតសួរហើយ សូមអ្នកប្រាប់ នូវហេតុ
តាមសមគួរដល់អំពើនោះ យ៉ាងនោះ ។

ព្រះសាស្តា ទ្រង់អនុគ្រោះ ឲ្យបានដូច ទឹងឆត្ត-
មាណពនោះ ក្នុងផ្លូវនេះ ហើយព្រះអង្គទ្រង់ប្រៀនប្រដៅ

តវ វតនវរស្ស ឆម្ចំ សុត្វា
កាវិស្សាមីតិ ច ឥតិ ព្រវិត្ថ ឆត្តោ
ជិនបវរំ ឧបេមិ សរណំ
ធម្មញ្ចាបិ តថេវ កិក្ខុសង្ឃំ
នោតិ បឋមំ អភេថាហំ ភន្តេ
បច្ចា តេ វចនំ តថេវ្ហាសិ
មា ច ទាណាវធំ វិជមាតរស្ស[1]
អសុចិំ ន ហិ ទាណោសុ
អសញ្ញតំ អវណ្ណយិំសុ[2] សប្បញ្ញា
នោតិ បឋមំ អភេថាហំ ភន្តេ
បច្ចា តេ វចនំ តថេវ្ហាសិ[3]
មា ច បរជនស្ស វក្ខិតាយោ
បរកវិយាយោ អតមា អនរិយមេតំ
នោតិ បឋមំ អភេថាហំ ភន្តេ
បច្ចា តេ វចនំ តថេវ្ហាសិ

---

๑ ម. វិរិធបវរស្ស ។ ๒ ម. អវណ្ណយិ ។ ๓ ឧ. ឥទំបទំ : មា ច បរជនស្ស វក្ខិតម្ហិ អាទាតព្ពំ អសញ្ញិតោ អវិតុំ ភោតិ បឋមំ អភេថាហំ ភន្តេ បច្ចា តេ វចនំ តថេវ្ហាសិត្ថ ជាហ ទិស្សត្ថ ។

ចំណែកឆត្តមាណព បានស្តាប់ធម៌ របស់ព្រះអង្គ ជា
រតនៈដ៏ប្រសើរហើយ ក៏ក្រាបទូលថា ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងធ្វើតាម
ខ្ញុំព្រះអង្គ សូមដល់ព្រះជិនបវរ ព្រមទាំងព្រះធម៌នឹងព្រះសង្ឃ
ជាសរណៈ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានក្រាបទូល
ជាដំបូងថា ខ្ញុំព្រះអង្គមិនដឹងនូវសរណគមន៍ទេ ដល់មកខាង
ក្រោយ ខ្ញុំព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យត្រឹមត្រូវ តាមព្រះពុទ្ធដីកា របស់
ព្រះអង្គហើយ (ព្រះអង្គបានទូន្មានខ្ញុំព្រះអង្គថា) អ្នកកុំប្រព្រឹត្ត
នូវការសម្លាប់សត្វ ជាអំពើមិនស្អាត មានប្រការផ្សេង ។
ព្រោះថា ពួកជនប្រតបដោយប្រាជ្ញា មិនសរសើរនូវការ
មិនសង្រួមក្នុងពួកសត្វទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបាន
ក្រាបទូលជាដំបូងថា ខ្ញុំព្រះអង្គមិន(ដឹងទេ)ដល់មកខាងក្រោយ
ខ្ញុំព្រះអង្គបានធ្វើត្រឹមត្រូវ តាមព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះអង្គហើយ
(ព្រះអង្គបានទូន្មានខ្ញុំព្រះអង្គថា) អ្នកកុំកាន់យកទ្រព្យ ដែល
ជនដទៃរក្សា កុំគប់រកភរិយា របស់ជនដទៃ ជ្រុតអំពើនេះ
មិនប្រសើរទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានក្រាបទូល
ជាដំបូងថា ខ្ញុំព្រះអង្គមិន (ដឹងទេ) ដល់មកខាងក្រោយ ខ្ញុំព្រះ
អង្គ បានធ្វើឲ្យត្រឹមត្រូវ តាមព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះអង្គហើយ

วิมานวตฺถุสฺมึ ปญฺจมสฺส มหาวิวาหสฺส ตติยํ ฉตฺตมาณวกวิมานํ

มา ๓ วิตฺถี อญฺญา อกณฺหา
๓ ยา มุสาวาทึ อาลฺลปิสฺสุ สปฺปญฺญา
๓ โสตฺถิ ปมฺหา อาเวฐา ภนฺเต
ปจฺฉา เต วจนํ ตเถวกาสึ
๓ น ปุริสสฺส อเปตา สญฺญา
๓ วฏฺฏึ(๑) ปริวชฺชยสฺสุ สพฺพึ
๓ โสตฺถิ ปมฺหา อาเวฐา ภนฺเต
ปจฺฉา เต วจนํ ตเถวกาสึ
สฺวาหํ ๔ น ปญฺจสิกฺขา กรณีเย
ปฏิปชฺชิตฺวา ตถาคตสฺส ธมฺเม
๒ ปมชฺฌคมาสึ โสตาปตฺตึ
๓ ตฺวมฺปิ ๓ ตตฺถ ๓ ฉินฺทสฺสุ โทสมูลึ
๓ ปิตฺวา ปมชฺชนียา ๓ ปมาทฏฺฐานา
๓ ปาปกมฺมนฺเต อนุสฺสวมฺหิ กุสลา
๓ ตโต ปรํ น เม ภวิตพฺพนฺติ อญฺญึ

๑ ฉ. ม. ปฏฺฐึ ฯ

ព្រះអង្គ ឲ្យទានខ្ញុំព្រះអង្គថា អ្នកកុំនិយាយឲ្យឃ្លាតចាក
សេចក្តីពិត ដោយហេតុដទៃឡើយ ព្រោះថាពួកជនដែល
ប្រកបដោយច្រើជ្ញា មិនសរសើរពាក្យកុហកទេ បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានក្រាបទូលដាំបូងថា ខ្ញុំព្រះអង្គ
មិន(ដឹង)ដល់មកខាងក្រោយ ខ្ញុំព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យត្រឹមត្រូវ
តាមព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះអង្គហើយ (ព្រះអង្គបានឲ្យទាន
ខ្ញុំព្រះអង្គថា)សញ្ញារបស់បុរសរមែងច្រាសទៅ ព្រោះគ្រឿង
ស្រវឹងណា អ្នកចូរលះ ចូរវៀរ នូវគ្រឿងស្រវឹងទាំងអស់
នោះចេញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានក្រាបទូល ដា
ដំបូងថា ខ្ញុំព្រះអង្គមិន (ដឹង)ដល់មកខាងក្រោយ ខ្ញុំព្រះអង្គ
បានធ្វើឲ្យត្រឹមត្រូវ តាមព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះអង្គហើយ
ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ បានទទួលយកសិក្ខាបទ ៥ ហើយប្រតិបត្តិ
តាមធម៌របស់ព្រះតថាគត ហើយដើរទៅកាន់ផ្លូវ ត្រង់បន្ទោះ
ព្រំប្រទល់ស្រុកពីរ ក្នុងចំណោមពួកចោរ ពួកចោរទាំងនោះ
បានសម្លាប់ខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងទីនោះ ព្រោះហេតុតែកោតសម្បត្តិ
ខ្ញុំព្រះអង្គ តែងរលឹកនូវកុសល មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះនេះ
កុសលដទៃ ក្រៅអំពីនោះ របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ មនមានឡើយ

សុត្តន្តបិដកពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

តេន សុពរិតេន កម្មុនាហំ

ឧបបន្នោ តាវតិំសេសុ កាមកាមី[1]

យស្ស ខណាមុហុត្តសញ្ញមស្ស

អនុធម្មប្បដិបត្តិយា វិបាកំ

ជលមិវ យសសា បភាសមានា

តហុកា បិមាយដ្ឋិ ហីនធម្មា[2]

បស្ស តាតិបយាយ ទេសនាយ

សុតតិញ្ហមិ តតោ សុខញ្ហ បត្តោ

យេ ច តេ សតតញ្ហ សុណន្តិ ធម្មំ

មញ្ញេ តេ អមតំ ផុសន្តិ ខេមំ

អប្បកម្បិ តកតំ មហាវិបាកំ

វិបុលំ ហោតិ[3] តថាតតស្ស ធម្មេ

---

១ ម. ឧច្ចន្តិ សុវណ្ណឆន្នា ។ ពេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។ វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ សោ ខោបុត្តោ អត្តមនោ មោគ្គល្លានេន ប៊ុច្ចិតោ បញ្ហំ បុដ្ឋោ វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ ។ ទិព្ពំ មមំ វិស្សសហស្សមាយុ វាចាភិតីតំ មនសា បវត្តិតំ ឯតារគា បស្សតិ បុញ្ញកម្មោ ទិព្ពេហិ កាមេហិ សកាមកាមីតិ ឥមេ ជាតិ ទិស្សន្តិ ។ ២ ម. ហីនកាមា ។ ៣ ម. វិបុលំ ផលំ ។

ខ្ញុំព្រះអង្គបានទៅកើត ក្នុងទេវលោក ជាអ្នកបានទទួល
កាម តាមសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយសារអំពើសុចរិតនោះ
សូមព្រះអង្គទ្រង់ខតទូវផល នៃការសង្រ្គមក្នុងណា:
មួយវារពេច ទំនឹការប្រតិបត្តិធម៌ដ៏សមគួរចុះ ពួកជន
ជាច្រើន ដែលមានធម៌ថោកទាប (ជាងខ្ញុំ) កាល
បានឃើញខ្ញុំព្រះអង្គ កំពុងតែរុងរឿង ដោយយស
ក៏រមែងស្រឡាញ់ សូមព្រះអង្គទ្រង់ខត ខ្ញុំព្រះអង្គ
បានដល់នូវសុគតិផង ដល់នូវសេចក្តីសុខផងដោយ
សារធម្មទេសនាតិចទេ ចំណែកពួកជនណា ស្តាប់
ធម៌របស់ព្រះអង្គរឿយៗ ពួកជននោះ ទំនងជាបាន
ទូវគមតទិព្វានផង៏ក្សេមមិនខាន បុញ្ញកម្ម សូម្បីមាន
ប្រមាណតិចដែលបុគ្គលធ្វើហើយ ក្នុងសាសនធម៌
របស់ព្រះតថាគត រមែងមានផលច្រើន ធំទូលាយ

វិមៈវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហោរត្តស្ស តតិយំ ធម្មមាណវកវិមានំ

បស្ស កតបុញ្ញតាយេ ឆន្តោ
ឯកាសេតំ[1] បភវំ យថាបិ សុរិយោ
តាមិទ្ធិ កុសលំ តាមាចរេម
ឥច្ចេតេ[2] ហិ សមេក្ខ មច្ចយន្តំ
តេមយំ បុន ទេវ លទ្ធា មានុស្សត្តំ
បដិបជ្ជា វិចារេមុ[3] សីលវន្តោ
ពហុការោ អនុកម្បកោ ច មេ សត្ថា
ឥតិ មេ សតិ អកមា ទិវាទិវស្ស
ស្វាហំ ឧបគតោម្ហិ សក្ខាមិ
អនុកម្បស្សុ បុនបិ សុណោមិ[4] ធម្មំ
យេន បជហាន្តិ តាមភាគំ
ភវាភាគានុស្សយេញ្ច បហាយ អោហិំ
ន ច តេ ឧបេន្តិ[5] តព្ភសេយ្យំ
បរិនិព្ពាន្តតា ហិ សីតិភូតាតិ[6] ។

ធម្មមាណវកវិមានំ តតិយំ ។

---

๑ ម. ឯភាសតិ ។ ๒ ម. ឥច្ចេតេ ។ ๓ ម. វិហរេមុ ។ ๔ ម. សុណោមុ ។
๕ ម. ន តេ បុន មុបេន្តិ ។ ๖ ម. សន្តិភូតាតិ ។

សូមព្រះអង្គទ្រង់ទតចុះ ឆត្តមាណពញ៉ាំងវិផនដី
ឲ្យរុងរឿង ដូចព្រះអាទិត្យ ព្រោះបានធ្វើបុណ្យ
ទុកហើយ ជនមួយពួកប្រជុំប្រឹក្សាគ្នាថា កុសលនេះ
ដូចម្តេច យើងត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើកុសលដូចម្តេច
ពួកយើងនោះ លុះបានទូវអត្តភាពជាមនុស្សវិញ
ហើយ គួរជាអ្នកមានសីល ប្រព្រឹត្ត ប្រតិបត្តិ
ឯព្រះសាស្តា មានឧបការៈច្រើន ទ្រង់អនុគ្រោះ
ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះហេតុនោះ កាលខ្ញុំព្រះអង្គនៅរស់
ព្រះអង្គក៏ស្តេចមកចាំងថ្ងៃ ខ្ញុំព្រះអង្គនោះក៏បានចូល
ទៅគាល់ព្រះអង្គ មានព្រះនាមជាសច្ចបុគ្គល សូម
ព្រះអង្គអនុគ្រោះឲ្យទាន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមស្តាប់ធម៌ម្ហឹង
ទៀត ជនពួកណាក្នុងសាសនានេះ លះបង់តាមភគ
ផង លះបង់ភវតាទុស្សយ៍ផង លះបង់មោហៈផង
ជនពួកនោះ មិនចូលទៅកាន់ដំណេកក្នុងគភ៌ទៀយ
ព្រោះបានដល់ទូវព្រះនិព្វាន ជាធម៌ត្រជាក់ ។

ចប់ ឆត្តមាណវកវិមាន ទី ៣ ។

បត្តុត្តំ កក្កដិរសទាយកវិមានំ

(៥៤) ឧច្ចមិទំ មណិថូណំ វិមានំ

សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ

ភូជាតារ សត្តសតា ឧឡារ

វេឧប្បិយត្តម្ហា វុចិវត្តតា សុភា

តត្តច្ឆសិ បិវសិ ទានសិ ច

និញ្ហា ច វីណា បវាទន្តិ វក្ខូ

និញ្ហា វសា ភោគសុណោត្តបញ្ច

ឆាវិយោ ច នច្ចន្តិ សុវណ្ណឆន្នា

តេន តេ តានិសោ វណ្ណោ តេន តេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ តេចិ មនសោ បិយា

បុច្ឆាមិ តំ ឥវ មហានុភាវ

មនុស្សភូតោ តិមភាសិ បុញ្ញំ

តេនាសិ ឯវញ្ឆលិតានុភាវោ

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

សោ ឥវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្កល្លានេន បុដ្ឋតោ

បញ្ហំ បុដ្ឋោ វិយាភាសិ យស្ស ភម្មសរិំ ឥលំ

កក្កដិរសទាយកវិមាន ទី៤

(៥៤) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មាន
សសរធ្វើអំពីកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១៦ យោជន៍
មានផ្ទះកំពូល ៧០០ ដំលើសលាប់ ដែលមានសសរជា
វិការៈនៃកែវពិទូរ្យ ក្រាលកម្រាលដ៏ល្អ (ក្តារមាស)
ជាផ្ទះកំពូលដ៏ល្អ ខ្លួនអ្នកតែងនៅក្រែបផឹកទាំងទំពាស៊ី
ក្នុងវិមាននោះ ពិណទិព្វ មានសំឡេងពីរោះ រមែង
លាន់ឮ កាមគុណ ៥ មានរសជាទិព្វ ទាំងពួកនារី ស្អិត
ស្អាងកាយ ដោយគ្រឿងមាស តែងកំនៅក្នុងវិមាននុ៎ះ
សម្បុរបស់អ្នកប្រាកដជាដូច្នោះ តើដោយបុញ្ញកម្មដូចម្តេច ទិព្វសម្បត្តិ
សម្រេចដល់អ្នកតែងីនេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ ជាទីពេញ
ចិត្ត កោគៈទាំងនោះក៏តើតឡើងដល់អ្នកផង តើដោយបុញ្ញកម្មដូចម្តេច
ម្នាលទេវតា អ្នកមានអានុភាពច្រើន អាត្មាសូមសួរអ្នក
អ្នកកាលដែលកើតជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យដូចម្តេច
អ្នកមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់
អ្នកក៏ភ្លឺឆ្អាស់សព្វទិស តើដោយបុញ្ញកម្មដូចម្តេច ។

ទេវបុត្រនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ធ្វើឲ្យច្បាស់នូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហារថវគ្គស្ស បញ្ចមំ ទ្វារបាលកវិមានំ

សតិសម្ពុប្ផានកកេ ទ្វារេ កកុដ្ឋកោ[1] ឋិតោ
ឯដ្ឋិតោ ជាតរូបស្ស សោភតិ ឧសភានកោ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ
ឧប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ តេចិ មនសោ បិយា
តេនម្ហិ ឱវញ្ញលិតានុភាវេ
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

កកុដ្ឋិវសេទាយវិមានំ បឋមំ ។

ឥតរំ បញ្ចវិមានំ យថា កកុដ្ឋវិមានំ តថា វិត្ថារេតព្ពំ ។

បញ្ចមំ ទ្វារបាលកវិមានំ

(៧៥) ឧច្ចមិទំ មណិថូណំ វិមានំ
សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ
។ បេ ។
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។
សោ នេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតោ
។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
និព្ពុំ មម វស្សសហស្សមាយុ
ឯថាកិតីតិ មនសា បវត្តិតំ

---

๑ ឥធ កកុដ្ឋិកសទ្ទោ កកុដ្ឋិសទិសោយេវ ។

វិមានវត្ថុ មហាវគ្គ ទី ៥ ទ្វារបាលកវិមាន ទី ៥

រូបក្តាមមានជើង ១០ ស្ថិតនៅប្រហទ្វារ សម្រាប់ជាស្មារតី
ដែលសម្រេចដោយមាស រុងរឿងល្អ វណ្ណៈរបស់ខ្ញុំ ដែល
ប្រាកដដូច្នោះ ដោយហេតុបុញ្ញកម្មនោះ ទើបសម្បត្តិសម្រេច
ដល់ខ្ញុំក្នុងទីនេះផង កោតៈទាំងឡាយណាមួយ ជាទីពេញចិត្ត
កោតៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំផង ដោយសារបុញ្ញកម្មនោះ
ខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុររបស់ខ្ញុំ
ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ដោយបុញ្ញកម្មនោះឯង ។

ចប់ កក្កដវិសទាយកវិមាន ទី ៤ ។

វិមាន៥ ក្រៅពីនេះ បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារដូចកក្កដវិមានផងចុះ ។

ទ្វារបាលកវិមាន ទី ៥

(៥៥) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មាន
សសរធ្វើអំពីកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១២ យោជន៍
។ បេ ។ សម្បុររបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។ បេ ។ ទូវផ្តែលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំមានអាយុមួយពាន់ឆ្នាំទិព្វ (ក្រោះ) ពាក្យដែល
ខ្ញុំពោលដោយវាចា (ដោយសេចក្តីគោរព)
ដែលខ្ញុំ ធ្វើប្រព្រឹត្តទៅ ហើយ ដោយចិត្ត

ឯត្តាវតា ឋស្សតិ បុញ្ញកម្មោ
ឥត្ថិហំ តាមេហំ សមង្គិភូតោ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ឥត្ថិវិមានំ បញ្ចមំ ។

ឆដ្ឋំ កណ្ហាយវិមានំ

[៥៦] ឧច្ចម្ហិ ទិដ្ឋំ មណិថូណំ វិមានំ
សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ
។បេ។
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។
សោ នេវប្បត្តោ អត្តមនោ មោក្ខណ្ហានេន បុច្ឆិតោ
។បេ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
កាណ្ហាយានិ បុញ្ញានិ បណ្ឌិតេន វិជានតា
សមក្ខាតោសុ ពុទ្ធេសុ យត្ថ ទិន្នំ មហប្ផលំ
អត្តាយ វាតេ មេ ពុទ្ធា អវញ្ញា តាមមាគតោ
តត្ថ ចិត្តំ បសាទេត្វា តាវត្តិំសូបគោ អហំ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

កាណ្ហាយវិមានំ ឆដ្ឋំ ។

បុគ្គលមានបុញ្ញកម្ម ដោយហេតុត្រឹមតែការពោលទទឹងការជ្រះថ្លា ប៉ុណ្ណោះ រមែងបរិបូណ៌ដោយកាមជាទិព្វ ស្ថិតនៅ(អស់កាលយូរ) សម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រាកដដូច្នោះ ដោយបុញ្ញកម្មនោះ ។បេ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ទ្វារថាលកវិមាន ទី ៥ ។

ការណីយវិមាន ទី ៦

(៥៦) (ព្រះមោគ្គល្លានស្ទួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរធ្វើអំពីកែវមណី មានទំហំជុំវិញ ១២ យោជន៍ ។បេ។ ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានស្ទួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ទូលដល់នៃបុញ្ញកម្មនេះថា

បណ្ឌិតអ្នកស្គាល់ច្បាស់ (នូវអំពើឥតប្រយោជន៍ មានប្រយោជន៍) គួរតែធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ មានដែលគេថ្វាយ ចំពោះព្រះពុទ្ធទាំងឡាយព្រះអង្គប្រតិបត្តិល្អ រមែងមានផលច្រើន ព្រះពុទ្ធទ្រង់ស្តេចចេញអំពីព្រៃមកកាន់ស្រុក ដើម្បីសេចក្តីចំរើនដល់ខ្ញុំជាច្រាកដ ខ្ញុំក៏បានញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះព្រះអង្គនោះ ហើយបានទៅកើតក្នុងតាវត្តឹង្សទេវលោក សម្បុរបស់ខ្ញុំច្រាកដដូច្នោះ ដោយបុញ្ញកម្មនោះ ។បេ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ការណីយវិមាន ទី ៦ ។

សត្តមំ ទុតិយការណីយវិមានំ

(៥៧) ឧក្កមិតិ មណិថូណំ វិមានំ

សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ

។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេរុបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ការណីយានិ បុញ្ញានិ បណ្ដិតេន វិជានតា

សមក្ខាតេសុ តិក្ខត្តុំ យត្ថ ទិន្នំ មហប្ផលំ

អត្តាយ វត មេ តិក្ខត្តុំ អរញ្ញា តាមមាគតា

តត្ថ ចិត្តំ បសាទេត្វា តាវត្តឹសូបគោ អហំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ទុតិយការណីយវិមានំ សត្តមំ ។

អដ្ឋមំ សូចិវិមានំ

(៥៨) ឧក្កមិតិ មណិថូណំ វិមានំ

សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ

។ បេ ។

ទុតិយការណីយវិមាន ទី ៧

(៥៧) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មាន
សសរធ្វើអំពីកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១២ យោជន៍
។បេ។ ពាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។បេ។ នូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា
បណ្ដិតអ្នកស្គាល់ច្បាស់ (នូវអំពើមានប្រយោជន៍ ឥតប្រយោជន៍)
គួរធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ទានដែលគេថ្វាយ ចំពោះភិក្ខុជាអ្នក
ប្រតិបត្តិល្អ រមែងមានផលច្រើន ពួកភិក្ខុចេញអំពីព្រៃមកកាន់
ស្រុក ដើម្បីសេចក្ដីចំរើនដល់ខ្ញុំជាច្រើនដ ខ្ញុំឃ្លានញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា
ចំពោះពួកភិក្ខុនោះ ហើយបានទៅកើត ក្នុងតាវត្តឹង្សទេវលោក
សម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រើនដូច្នោះ ដោយបុញ្ញកម្មនោះ ។ បេ ។
ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ទុតិយការណីយវិមាន ទី ៧ ។

សូចិវិមាន ទី ៨

(៥៨) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរ
ធ្វើអំពីកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១២ យោជន៍ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

យំ ឧភាតំ ន តំ ហោតំ

យញ្ហេវ ឧដ្ឋា តញ្ហេវ សេយ្យោ

ស្វកំ ទិដ្ឋា ស្វចមេវ សេយ្យោ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សុបិវិមានំ អដ្ឋមំ ។

ឥវិមំ ទុតិយសុបិវិមានំ

(៤៩) ឧច្ចមិទំ មណិថូលាំ វិមានំ

សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ

។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ

បុរិមាយ ជាតិយា មនុស្សលោកេ

ចាំដ៏សម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ខេវប្បុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។ បេ ។ ន្ទូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

បុគ្គលឲ្យន្ទូវខេយ្យធម៌ណា ផលនៃខេយ្យធម៌នោះ
មិនមែនសម្រេចត្រឹមប៉ុណ្ណោះទេ្លយ គឺបុគ្គលឲ្យន្ទូវ
ខេយ្យធម៌ណា ការឲ្យន្ទូវខេយ្យធម៌នោះ ប្រសើរបំផុត
ខ្ញុំបានឲ្យម្លុ ម្លុនោះឯង ប្រសើរបំផុត
សម្បុរបស់ខ្ញុំប្លែកជាងគេ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។ បេ ។
ចាំដ៏សម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ សូចិវិមាន ទី៨ ។

ទុតិយសូចិវិមាន ទី ៩

(៥៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរ
ធ្វើអំពីកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១២ យោជន៍ ។ បេ ។
ចាំដ៏សម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ខេវប្បុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។ បេ ។ ន្ទូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

កាលពីជាតិមុន ខ្ញុំបានកើត ជាមនុស្ស
ក្នុងពួកមនុស្ស នាមនុស្សលោក

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហារថវគ្គស្ស ទសមំ ឆាតវិមានំ

អច្ឆសិំ វិរជំ កិក្កិំ វិប្បសន្នមនាវិលំ
តស្ស អធាសិហំ សូចឹ បសន្នា សគ្គេហិ ចាណិហិ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ទុតិយស្សូចិវិមានំ ទសមំ ។

ទសមំ ឆាតវិមានំ

(៦០) សុសុក្កទន្តំ អភិរុយ្ហ ឆាតំ
អកាចិនំ ឧន្តិឝលឹ មហាជវំ
អារុយ្ហ តជំ បវរំ សុកប្បិតឹ
ឝជាកមា វេហាសយមន្តលិក្ខេ(1)
ឆាតស្ស ឧន្តេសុ ទុវេសុ ឆិទ្ទិតា
អច្ឆោទកា បទុមិនិយោ សុផុល្លា
បទុមេសុ ច តុរិយកណា បវជ្ជរេ
ឝមា ច ឆទ្ធន្តិ មនោហរាយោ
ទេវិទ្ធិបត្តោសិ មហានុភាវោ
មនុស្សភូតោ កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវញ្ញលិតានុភាវោ
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

---

១ ម. វេហាយសមន្តលិក្ខេ ។

បានឃើញកិត្តុដែលជ្រាសចាកជួលីតីកិលេស មានឥន្ទ្រិយដ៏ជ្រះថ្លា
មិនល្អក់ ខ្ញុំក៏ជ្រះថ្លា បានប្រគេនម្ហូលដល់កិត្តុនោះ ដោយដៃរបស់ខ្ញុំ
សម្បុរបស់ខ្ញុំ ក្រោកដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។ បេ ។
ពាំនសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ពុតិយសូចិវិមាន ទី ៩ ។

នាគវិមាន ទី ១០

(១០) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) អ្នកឡើងដំរីដ៏ធំ ដែលមាន
ក-ស-ល្អ ឥតសៅម៉ង់ មានក្អួក មានកំឡាំង មានសន្ទុះ
ខ្លាំង គួរឡើងដំរី ជាដំរីដ៏ប្រសើរ ដែលបុញ្ញបុគ្គលតាក់តែង
ហើយដោយប្រពៃ រីកាយក្នុងអាកាស មកកន្លងនេះ គួម
ឈូកពាំងល្អាយស្តុតទៅកន្លងកំភូវ មានផ្ការីកសុះស្គាយល្អ
ដែលបុញ្ញបុគ្គលនិម្មិតហើយ លើក្អួកពាំងពីរនៃដំរី ពាំងពួក
តូរ្យតន្ត្រីប្រគំ នៅលើផ្ការីឈូកពាំងល្អាយ ឯពួកទេពអប្សរ
ពាំងនេះ គួរីកាយចិត្ត កំ(នៅលើផ្ការីឈូក) អ្នកបានសម្រេច
ទេវឫទ្ធិ មានអានុភាពច្រើន កាលអ្នកកើតជាមនុស្សតើបាន
ធ្វើបុណ្យដូចម្តេច អ្នកមានអានុភាពដ៏រុងរឿងយ៉ាងនេះ ពាំង
សម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយបុញ្ញកម្មដូចម្តេចៗ

សោ នេរាបុត្តោ អគ្គមនោ មោក្ខល្លានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អជ្ជេវ មុដ្ឋិបុច្ឆានំ[1] តាសញ្ច បស្ស ភគវា[2]

ថូបស្មឹ អភិរោបយឹ[3] បសន្នោ សត្ថុ សាសនេ ចាណាមិ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

នាគវិមានំ ទសមំ ។

ឯកាទសមំ ទុតិយនាគវិមានំ

(៦៧) មហន្តំ នាគំ អភិរុយ្ហ សព្ពសេតំ កប្បដ្ឋមំ

វជា វជំ អនុបរិយាសិ នារីគណា[4] បុរក្ខិតោ

ឌិកាសេន្តោ ទិសា សព្ពា ឌិសតី វិយ តារកា

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេរាបុត្តោ អគ្គមនោ[5] មោក្ខល្លានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស កេម្មស្សិទំ ផលំ

---

១ ឱ. ម. មុត្តបុច្ឆានំ ។ ២ ឱ. មរោសិវេ ។ ៣ ឱ. អ. អភិរោបេសឹ ។ ៤ ម. នារីគណបុរក្ខិតោ ។ ៥ អដ្ឋកថាយំ វត្ថុំសេនតំ បាឋោ ។

ខេរបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ នូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានបូជានូវផ្កាច្រាំបីក្តាប់ ឰដ៏ព្រះសុបុរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្រះនាមកស្សប ដោយដៃរបស់ខ្ញុំនេះ សម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រាកដដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ នាគវិមាន ទី ១០ ។

ទុតិយនាគវិមាន ទី ១១

(๖๑) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) អ្នកបាននឿយឆ្ងាំដ៏ធំ សប្បុរសជាដំរីខ្ពង់ បេញ្ញាអំពីព្រៃ ទៅកាន់ព្រៃ មានពួកនារីចោមរោម ញុំាងទិសទាំងពួងឲ្យភ្លឺបាន ដូចផ្កាយព្រឹក សម្បុរបស់អ្នក ច្រាកដដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មដូចម្តេច ។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ខេរបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ នូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហាវគ្គស្ស ទ្វាទសមំ តតិយតារវិមានំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ
ឧបាសកោ ចក្ខុមតោ អហោសឹ
ចាណាតិបាតា វិរតោ អហោសឹ
លោកេ អទិន្នំ បរិវជ្ជយិស្សំ
អមជ្ជបោ នោ ច មុសា អភាណឹ
សកេន ទារេន ច តុដ្ឋោ អហោសឹ
អន្ធញ្ច បានញ្ច បសន្នចិត្តោ
សក្កច្ច ទានំ វិបុលំ អទាសឹ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ទុតិយតារវិមានំ ឯការសមំ ។

ទ្វាទសមំ តតិយតារវិមានំ

(៦២)កោ នុ ទិន្នេន យានេន សព្ពសេតេន ហត្ថិនា
តុរិយានុតិនាទេន សោ អគ្គលិត្តេ មហាយសោ
នេវតា នុសិ តន្នាមោ អាទុ សក្កោ បុរិន្ទទោ
អជានន្តា តំ បុច្ឆាម កថំ ជានេមុ តំ មយន្តិ ។
ឥមិ នេវ ច តន្នាមោ ជាតិ[1] សក្កោ បុរិន្ទទោ
សុចិណ្ណា ជាម យេ នេវ តេសំ អញ្ញតរោ អហន្តិ ។

---

១ ម. ឥមិ ។

ខ្ញុំបានកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស ជាឧបាសក
របស់ព្រះពុទ្ធព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ ខ្ញុំព្រះអង្គ បានវៀរ
ចាកបាណាតិបាត វៀរទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ក្នុង
លោក ជាអ្នកមិនផឹកទឹកស្រវឹង មិននិយាយពាក្យកុហក
ជាអ្នកត្រេកអរចំពោះតែប្រពន្ធរបស់ខ្លួន មានចិត្តជ្រះថ្លា
បានឲ្យបាយ ទឹងទឹក ជំរៅន ជាទាន ដោយគោរព
សម្បុរបស់ខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។ បេ ។
ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ តតិយនាគវិមាន ទី ១១ ។

តតិយនាគវិមាន ទី ១២

(៦៤) (បណ្ឌិតបុរសម្នាក់ បានសួរថា) អ្នកណា ហ្ន៎ មានដំរីទិព្វ
ដ៏សុទ្ធ ជាយាន មានសំឡេងគឹកកងដោយតូរ្យតន្ត្រី ដែលគេ
ប្រគំថ្វាយ ដែលពួកបរិវារបូជាក្នុងអាកាស អ្នកជាទេវតា ឬគន្ធព្វ
ឬមួយជាព្រះឥន្ទ្រអ្នកឲ្យទាន ក្នុងកាលមុន យើងមិនស្គាល់ ទើប
សួរអ្នក យើងស្គាល់អ្នក ដោយប្រការដូចម្តេចបាន ។

(ទេវតាឆ្លើយថា) ខ្ញុំមិនមែនជាទេវតា មិនមែនជាគន្ធព្វ មិនមែន
ជាព្រះឥន្ទ្រអ្នកឲ្យទាន ក្នុងកាលមុនទេ ពួកទេវតាណា មាន
ឈ្មោះថាសុធម្មៈ ខ្ញុំកើតជាទេវតាមួយ ក្នុងពួកទេវតានោះដែរ ។

បុប្ផាមេ នេវ សុធម្មា បុប្ផិ កត្វាន អញ្ជលិំ
កតំ កត្វា មានុសេ កម្មំ សុធម្មំ ឧបបជ្ជសីតិ ។
ឧច្ចាតារំ តិណាតារំ វត្ថាតារញ្ច យោ ទទេ
តិណ្ណោ មញ្ញតរំ ទត្វា សុធម្មំ ឧបបជ្ជតីតិ ។

គតិយតាវិមានំ ទុតិយំ ។

តេរសមំ ឆត្តវរវិមានំ

(៦៣) ទទ្បិ ធម្មនិសារស្ស ឆត្តំ ឯលុឡ្ហ តិដ្ឋសិ
ទ្វត្តិយោ ឧសិ ភដញ្ញោ អាទ្ធ លុទ្ធោ វាភតវេតនំ ។
អស្សត្ថកាធិបតិស្សាហំ[1] អន្ត បុត្តោ វនេ ចរោ
ជាមំ មេ កិក្ខុ តេ ត្រូមិ សុជាតោ ឥតិ មំ វិទ្ធ
មិតេ តវេសមានោហំ ឯតាមាឡ្ហោ ព្រហាវនំ
មិតំ តន្ត្វា ជាទ្ធក្តឹ តញ្ច ទិស្វា អហំ មិតោ(ឥតិ)។
ស្វាគតន្តេ មហាបុញ្ញ អថោ តេ អទ្ធកតំ
ឥតោ[2] ឧទកមាឡាយ ចានេ បក្ខាលយស្សុ តេ

---

๑ ម. អស្សេ កាធិបតិស្សាសុ ។ ๒ ទ. ម. ឯឡ្ហោ ។

(បណ្ឌិតបុរសសួរថា) បពិត្រទេវតា ឈ្មោះសុធម្មៈ យើងសូមធ្វើនូវអញ្ជលីដ៏ច្រើន ហើយសួរ (លោក) ចុះលោកបានធ្វើអំពើដូចម្តេច ក្នុងមនុស្សលោក ទើបបានទៅកើតជាទេវតា ឈ្មោះសុធម្មៈ ។

(ទេវតាឆ្លើយថា) បុគ្គលណា ឲ្យផ្ទះដែលធ្វើដោយដើមអំពៅក្តី ផ្ទះដែលធ្វើដោយស្មៅក្តី ផ្ទះដែលធ្វើដោយសំពត់ក្តី បុគ្គលនោះលុះឲ្យផ្ទះគាំង ៣ ណាទីមួយហើយ រមែងទៅកើតជាទេវតា ឈ្មោះសុធម្មៈ ។

ចប់ តតិយនាគវិមាន ទី ១២ ។

ឆ្លុះបើវិមាន ទី ១៣

(៦៣) (ព្រះមហាកច្ចាយនៈសួរថា) អ្នកឈរច្រត់ធ្នូ ដែលធ្វើអំពីឈើខ្មៅយ៉ាងមាំ អ្នកជាខត្តិយរាជកុមារ ឬជាព្រាហ្មន៍ថ្មើរជើង ។

(ព្រះរាជកុមារតបថា) បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាកូនរបស់ស្តេចជាធំក្នុងដែនរេសុក្រៈ ជាអ្នកប៉ីរជើង បពិត្រកិក្ខុ ខ្ញុំសូមប្រាប់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ ដល់លោក ពួកជនអ្នកចេះដឹង ស្គាល់ខ្ញុំថា សុជាតៈ កាលខ្ញុំស្វែងរកម្រឹគ ចូលទៅកាន់ព្រៃធំ ទៅតាមហើយ តែមិនឃើញម្រឹគ ខ្ញុំក៏បានជួបប្រទះនឹងលោកហើយ ឋិតនៅ ។

(ព្រះកច្ចាយនៈពោលថា) បពិត្រព្រះអង្គមានបុណ្យច្រើន ព្រះអង្គស្តេចមកស្រួលហើយឬ មួយទៀត ព្រះអង្គស្តេចមកអំពីទីមិនឆ្ងាយទេឬ សូមព្រះអង្គជ័ន្ធកំណាំនេះ លាងព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គចុះ

วิหารวตฺถุสฺมึ ปญฺจมสฺส มหาวชิรพุทฺธสฺส เถรสฺส ภูมิวชิรวิหาเร

๙ ธิปิ ชาเนยฺย สีตึ อาคตึ ตีรเตฺถ ภวึ
ภวปุตฺต ตโต ปิตฺวา สนฺตสฺมึ ชาตวีสาติ ฯ
กลฺยาณีวตเต ภาติ สวเนยฺยา มหามุนิ
เณลา[๑] อตฺตวตี วกฺกู มตฺตา อตฺตญฺ กาสสิ
กา เต รตึ วเน วิหารโต[๒]
๙สิ นิสกา วเนหิ ปุเช
ตวา[๓] วจนปถึ นิสามยิตฺวา
อตฺตมฺปิ สมาจเรมเสตึ ฯ
อหึสา สพฺพปาณีนึ กุมารกา วุตฺถึ
เวยฺยา จ อตีตา จ มชฺฌตฺตา จ อารตึ
อารตึ สมจริยา จ พาหุสจฺจึ ตถาคตา
ธิเช ชมฺเม ปสึสา ชมฺมา ปเร ปสึสิยาติ
สนฺติเก มรณึ ตุยฺหึ ขิปึ มาเสหิ ปญฺหิ
ภวปุตฺต วิชานาหิ อตฺตานึ ปริโมจยาติ ฯ

---

๑ ฉ เณยฺยา ฯ ๒ ม. เก ตุ ตุ วเน วิหารสิ ฯ ๓ ม. ตวิตึ ฉ ฯ

នេះជាទឹកសម្រាប់ផឹក ដ៏ត្រជាក់ ដែលជនយកមក អំពីជ្រោះភ្នំ បពិត្រព្រះពាជបុត្ត សូមព្រះអង្គទទួលយកទឹក អំពីនោះមកសោយ ហើយចូរគង់លើកម្រាលដែលក្រាលចុះ ។

(ព្រះពាជកុមារពោលថា) បពិត្រព្រះមហាមុនី ពាក្យរបស់លោកពីរោះ ណាស់ គួរស្តាប់ ជាពាក្យឥតទោស មានប្រយោជន៍ ជាពាក្យត្រឹមត្រូវ តាំងលោកម្ចាស់ ក៏ពោលពាក្យទាំមកទូវប្រយោជន៍ ដោយទុក្ខយនៃប្រាជ្ញា

បពិត្រឥសីនិសភៈ សេចក្តីត្រេកអរ ដូចម្តេច របស់លោក កាលនៅក្នុងព្រៃ ខ្ញុំសួរហើយ សូមលោកប្រាប់ ខ្ញុំ ទីឆ្ងល់ស្តាប់ គន្ធងពាក្យរបស់លោក ហើយប្រតិបត្តិ តាមទូវចំណែកធម៌ ដែលនាំមកទូវប្រយោជន៍ ។

(ព្រះកច្ចាយនៈពោលថា) បពិត្រព្រះពាជកុមារ ការមិនបៀតបៀន ពួកសត្វតាំងពួង រមែងពេញចិត្តដល់យើង ការវៀរចាកកិរិយាលួចក្តី ចាកការប្រព្រឹត្តិកាមក្តី ចាកការផឹកទឹកស្រវឹងក្តី ការមិនត្រេកអរ (ក្នុងអកុសល) ក្តី ការប្រព្រឹត្តិស្មើក្តី ភាពជាអ្នកចេះដឹងច្រើនក្តី ភាពជាអ្នកដឹងឧបការៈ ដែលគេធ្វើហើយក្តី ធម៌តាំងនុ៎ះ ជាធម៌ គួរប្រាថ្នា ជាធម៌គួរសរសើរ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បពិត្រព្រះពាជបុត្ត សេចក្តីស្ងាប់ របស់ព្រះអង្គ មានក្នុងទីជិត ខាងអាយុអំពី ៥ ខែ សូមព្រះអង្គទ្រង់ស្រាប សូមព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើនូវខ្លួន (ចាកអបាយទុក្ខ) ។

កតមំ ស្វាហំ ជនបទំ គច្ឆា តាំ កម្មំ តេញ្ច តោរសំ
តាយ វា បន វិជ្ជាយ ភវេយ្យំ អជ្ឈមភេតិ ។
ន វិជ្ជតេ សោ បនេសោ កម្មំ វិជ្ជា ច តោរសំ
យត្ថ តត្ថា ភវេ មេវ្ហោ ភជបុត្តាជ្ឈមភោ
មហាទ្ធនា មហាភោគា រដ្ឋវន្តោបិ ខត្តិយា
បហូតធន ធញ្ញាសេ ន តេបិ អជ្ឈមភ

យនិតេ សុតា អន្ធកវេណ្ហាបុត្តា[1]
ស្វាក រីវ វិក្កន្តម្បហារិនោ
តេបិ អាយុក្ខយំ បត្តា
វិន្ទស្ថា សស្សតី សមា

ខត្តិយា ព្រាហ្មណា វេស្សា សុទ្ធា ចណ្ឌាលបុក្កុសា
ឯតេ ចញ្ញេ ច ជាតិយា តេបិ ន អជ្ឈមភ
យេ មន្តំ បរិវត្តន្តិ ឆឌ្ឍន្តិ ព្រហ្មចិន្តិតំ
ឯតេ ចញ្ញេ ច វិជ្ជាយ[2] តេបិ ន អជ្ឈមភ

---

១ ឱ. អន្ធកវេណ្ហាបុត្តា ។ ២ ឱ. វិជ្ជាច ។

(ព្រះពាជកុមារសួរថា) ខ្ញុំនោះនឹងទៅកាន់ជនបទណា ធ្វើអំពើដូចម្តេច កិច្ចការដូចម្តេច ជាកិច្ចរបស់បុរស មួយទៀត ខ្ញុំត្រូវប្រកបដោយវិជ្ជាដូចម្តេច ទើបជាអ្នកមិនចាស់ មិនស្លាប់ ។

(ព្រះកច្ចាយនៈឆ្លើយថា) បពិត្រព្រះពាជបុត្ត សត្វដែលមិនចាស់ មិនស្លាប់ ទៅកន្លងប្រទេសណា ប្រទេសនឹងកិច្ចការ វិជ្ជា ជាកិច្ចរបស់បុរសនោះ មិនមានទេ ទោះបីពួកក្សត្រដែលមានដែន មានទ្រព្យច្រើន មានកោគៈច្រើន មានទ្រព្យនឹងធញ្ញាហារ ដ៏គ្រប់គ្រាន់ ពួកក្សត្រទាំងនោះ នឹងថា លែងចាស់ លែងស្លាប់ក៏ទេ

ទោះបីព្រះអង្គក៏ធ្លាប់ឮដែរហើយ ពួកអន្ធកវេណ្ហបុត្ត ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា ខ្លឹឃ្មុត ជាអ្នកគាចប្រហារ ខ្ចប់សត្រូវបាន ពួកអន្ធកវេណ្ហបុត្តទាំងនោះ ស្ទើរដោយសស្ត្រាវុធ[1] គង់ដល់ខ្ចប់ការអស់ទៅនៃអាយុ វិនាសអស់ហើយ(គង់នៅតែវង្សត្រកូល) ។ ពួកជនទាំងនោះគឺក្សត្រ ព្រាហ្មណ៍ វេស្សៈ សុទ្ទៈ ចណ្ឌាល នឹងបុក្កុសៈក្តី ពួកជនឯទៀតដែលមានជាតិក្រៅពីនេះក្តី ពួកជនទាំងនោះមិនមែនជា មិនចាស់ មិនស្លាប់ ពួកជនណា ភាយមន្តប្រកបដោយអង្គ ៦ ដែលពួកព្រាហ្មបានគិតឃើញហើយក្តី ពួកជនឯទៀតដែលមានវិជ្ជាក្តី ជនទាំងនោះ ក៏មិនមែនជាមិនចាស់ មិនស្លាប់ឡើយ

---

១ វត្ថុដែលទៀងទាត់ ។

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហារបិវគ្គស្ស តេរសមំ ភូមិប្បរិវិមានំ

ឥសយោ ចាបិ យេ សន្តា សញ្ញតត្តា តបស្សិនោ

សរីរំ តេបិ កាលេន វិជហន្តិ តបស្សិនោ

ការំតត្តាបិ អរហន្តោ កតកិច្ចា អនាសវា

ឯកូនិបន្តិ ឥមំ ឧទបាំ បុញ្ញថាបបរិក្ខយា (ឥតិ)។

សុភាសិតា អត្ថវតី តាថាយោ តេ មហាមុនិ

ឯជ្ឈគ្គោមិ សុភដ្ឋេន ភូញ្ញ មេ សរណំ ភវតិ ។

មាមំ ភូំ សរណំ គច្ច តមេវ សរណំ វជ

សក្យបុត្តំ មហារីរំ យមហំ សរណំ គតោតិ ។

កតរស្មឹ សោ ជនបទេ សត្ថា តុម្ហាក មារិស

អមាមប្បិ ឧដ្ឋំ គច្ឆិស្សំ ជិនំ អប្បដិបុគ្គលន្តិ ។

បុរត្ថិមស្មឹ ជនបទេ ជិក្ខាកកុលសម្ភវោ

សត្ថាបិ បុរិសាជញ្ញោ សោ ច ខោ បរិនិព្វុតោតិ ។

ទោះជាពួកឥសីណា ជាអ្នកសូបវម្ភប់ ជាអ្នកសង្រួមចិត្ត មានព្យាយាមដុតបំផ្លាញកិលេស ឥសីទាំងនោះ ក៏លះចោលនូវសរីរៈតាមកាលគួរ ពួកព្រះអរហន្ត មានចិត្តអប់រំហើយ ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃបុណ្យទើបធ្លាប ក៏តែងដាក់បង់នូវកាយនេះដែរ ។

(ព្រះពជកុមារពោលថា) បពិត្រព្រះមហាមុនី គាថាទាំងឡាយរបស់លោក ជាសុភាសិតមានប្រយោជន៍ ខ្ញុំកាលបើលោកពន្យល់ដោយសេចក្តីល្អហើយ សូមលោកជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំ ។

(ព្រះថេរៈពោលថា) សូមព្រះអង្គកុំដល់នូវអាត្មាជាសរណៈឡើយ អាត្មាបានដល់ នូវព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ដែលមានព្យាយាមធំណា ជាសរណៈ សូមព្រះអង្គទ្រង់ដល់ នូវព្រះពុទ្ធនោះជាសរណៈចុះ ។

(ព្រះពជកុមារសួរថា) បពិត្រលោកនិព្វិទ្ធ ព្រះជាគ្រូរបស់លោកនោះ (គឺទៅ) កន្លងបទណា ខ្ញុំនឹងទៅកាន់ផ្លូវបទនោះ ដើម្បីឃើញព្រះអង្គទ្រង់ឈ្នះមារ មិនមានបុគ្គលប្រៀបបាន ។

(ព្រះកច្ចាយនៈធ្វើយថា) ព្រះសាស្តា ជាបុរសឥតជាទីបទ្រង់សម្លាប ក្នុងត្រកូលនៃព្រះបាទឧក្កាកពជ កន្លងបទទាំងអតីតព្រះសាស្តាអង្គនោះ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ ។

សចេ ហិ ពុទ្ធោ តំដ្ឋេយ្យ សត្ថា តុម្ហាកេ មាវិស
យោជនានិ សមាសញ្ញានិ តត្ថេ[1] បយិរុទាសិតុំ
យតោ ច ខោ បរិនិព្ពុតោ សត្ថា តុម្ហាកេ មាវិស
បរិនិព្ពុតំ មហារីរំ តច្ឆាមិ សរណំ អហំ
ធុបេមិ សរណំ ពុទ្ធំ ធម្មញ្ចាបិ អនុត្តរំ
សង្ឃញ្ច នរនេវសុ តច្ឆាមិ សរណំ អហំ

ចាណាតិចាតា វិរមាមិ ខិប្បំ
លោកេ អទិន្នំ បរិវជ្ជយាមិ
អមជ្ជបោ នោ ច មុសា កណាមិ
សកេន ទារេន ច ហោមិ តុដ្ឋោ ។
សមាសញ្ញាសីវ យថា មហប្បភោ
និសំ យថា ភាតិ នភេ អនុក្កមំ
តថប្បការោ តវាយំ មហារថោ
សមន្តតោ យោជនសតំ អាយតោ
សុវណ្ណបដ្ដេហិ សមន្តមោនទ្ធោ[2]
ខុរស្ស មុត្តាហិ មណីហិ ចិត្តតោ
លេខា សុវណ្ណស្ស ច រូបិយស្ស ច
សោភន្តិ វេឡុរិយមយា សុនិម្មិតា

---

๑ ម. តត្ថេយ្យុំ ។ ๒ អ. សមន្តមោត្ថដោ ។

(ព្រះពជកុមារពោលថា) បពិត្រលោកនិពុទ្ធ បើព្រះពុទ្ធជាសាស្តា
របស់លោកទ្រង់បិតនៅ ខ្ញុំគប្បីទៅអស់ទីមួយពាន់យោជន៍ ដើម្បី
ចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ បពិត្រលោកនិពុទ្ធ គាលបើព្រះពុទ្ធ ជាគ្រូ
របស់លោក បរិនិព្វានហើយ ខ្ញុំក៏សូមដល់នូវព្រះពុទ្ធ ជាមហា-
វីរបុរស ដែលបរិនិព្វានហើយ ជាសរណៈ ខ្ញុំសូមដល់ នូវព្រះពុទ្ធ
ជាសរណៈផង នូវព្រះធម៌ ជាសរណៈផង សូមដល់ នូវព្រះសង្ឃ
ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់មនុស្សនិងទេវតា ជាសរណៈផង
ខ្ញុំសូមវៀរចោកបាណាតិបាតយ៉ាងធាប់ផង វៀរចោកអទិន្នា-
ទានក្នុងលោកផង មិនផឹកទឹកស្រវឹងផង មិនពោលពាក្យ
កុហកផង ជាអ្នកត្រេកអរ ចំពោះតែប្រពន្ធរបស់ខ្លួនផង ។

(ព្រះថេរៈសួរថា) ព្រះអាទិត្យមានរស្មីច្រើន មានពន្លឺធំ បែប
ណា បានទៅក្នុងអាកាសរមែងបំភ្លឺនូវទិសបានយ៉ាងណា រថធំ
របស់អ្នកនេះ មានប្រការបែបនោះដែរ រថដ៏រុងរឿង
បានណែនាំមួយរយយោជន៍ ស្រោបដ៏រុងរឿង ដោយផែនមាស
គល់បន្ទាល រិចត្រដោយកែវមុក្តានិងកែវមណី ក្បាច់ជាកែវៈ
នៃកែវពិទូរ្យ រំលេចដោយផែនមាសនិងប្រាក់ ញាំាងរថឲ្យរុងរឿង

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហារថិវគ្គស្ស តេរសមំ ចូឡរថវិមានំ

សីសេ ពុទ្ធស្ស វន្ទិត្វា ធម្មំ
យុគេ ពុទ្ធំ លោកតិកាយ ចក្ខុំ
យុត្តា សុវណ្ណស្ស ច រូបិយស្ស ច
សោភន្តិ អស្សាបិ ចិមេ មនោជវា
សោ តិដ្ឋសិ ហេមរថេ អធិដ្ឋិតោ
ឆេកេន មិច្ឆាវ សមាសុ្សភាហនោ
ប្បច្ឆាមិ តាហំ យសវន្តកោវិទំ
កថំ តយា លទ្ធោ អយំ ឧទ្ធរោតិ ។

សុជាតោ ជាមហំ ភន្តេ ភវបុត្តោ បុរេ អហុំ
តញ្ចេ មំ អនុកម្បាយ សញ្ញមស្មឹ ឯវេសយិ
ឥណាយុកញ្ចេ មំ ញត្វា សរីរំ ចាជាសិ សត្ថុនោ(៧តិ)។
៧មំ សុជាត បូជេហិ តន្តេ អត្ថាយ ហោមីតិ[1]
តាហំ កន្ទេហិ មាលេហិ បូជយិត្វា សមុយ្យុតោ[2]
បហាយ មានុសំ ទេហំ ឧបបន្នោម្ហិ នន្ទនេ
នន្ទនេ បវរេ[3] រម្មេ ជាជាទិ៧តឝាយុតេ
រមាមិ នច្ចគីតេហិ អច្ឆរាហិ បុរក្ខតោតិ ។

ចូឡរថវិមានំ តេរសមំ ។

---

១ វិ. ម. ហេហិតិ ។ ២ វិ. សមុយ្យុតោ ។ ៣ វិ. បវរេ ។ ប. បវរេ ។

បុនចន្ទាលរបស់ថេសម្រេចដោយកែវពិទូរ្យ ទឹមវិចិត្រដោយ
កែវខៃទឹម ពាន់ខ្សែក៏ប្រជាប់ដោយមាស ទឹងប្រាក់ សេះពាន់នេះ
មានសន្ទុះពាន់ចិត្ត រមែងញាំងរថឲ្យរុងរឿង ព្រះអង្គក៏ចុះឡើង
ត្រដែតលើរថមាស មានពាហនៈទឹមដោយសេះ ដ៏ច្រើនដូច
ព្រះឥន្ទ្រ បពិត្រអ្នកមានយស តាត្មាសូមសួរអ្នកជាបុគ្គលឈ្វេសឈ្វៃ
តើយសដ៏ប្រសើរលើសលុបនេះ អ្នកបានដោយគុណអ្វី ។

(ខេវបុត្តតបថា) បពិត្រលោកដ៏ចំរើន កាលមុន ខ្ញុំនឹងខ្ញុំជា
ព្រះរាជបុត្ត ឈ្មោះសុជាតៈ លោកម្ចាស់បានអនុគ្រោះ ដល់ខ្ញុំនោះ
បានញាំងខ្ញុំឲ្យតាំងនៅក្នុងសេចក្តីសង្រ្គម លោកម្ចាស់បានដឹងនូវ
ខ្ញុំថាអស់អាយុ ហើយបានប្រទានសរីរធាតុព្រះសាស្តា ដល់ខ្ញុំ ។
លោកម្ចាស់បានប្រាប់ថា ម្នាលសុជាតរាជកុមារ ព្រះអង្គចូរបូជា
នូវព្រះសរីរធាតុនេះចុះ ការបូជានោះ នឹងបានជាប្រយោជន៍ដល់
ព្រះអង្គ ខ្ញុំក៏បានប្រឹងប្រែងបូជានូវព្រះសរីរធាតុនោះ ដោយគ្រឿង
ក្រអូបទឹងកម្រងផ្កាគំនរឡាយ លុះលះបង់នូវកាយ ជារបស់
មនុស្ស ក៏បានមកកើត ក្នុងទីមនោរមដ៏ប្រសើរ គួរត្រេកត្រអាល
ពាន់ពេក ប្រកបដោយពួកទេវតាផ្សេង ។ ជារដ៏ម ខ្ញុំក៏ត្រេកអរ
ដោយការកំទឹងប្រឹង ដែលពួកទេពអប្សរចោមរោមត្រៀបត្រា ។

ឆ្នុសមំ មហារថវិមានំ

(๖๔) សហស្សយុត្តំ ហយភាមានំ សុភំ
អារុយ្ហិមំ សន្ទនមេកចិត្តំ
ឧយ្យានភូមិំ អភិនោ អនុក្កមំ
បុរិន្ទទោ ភូតបតីវ ទាសភេ
សោវណ្ណមយា តេវថកុព្ភរា ឧភោ
ជលេហិ អំសេហិ អតីវ សង្គតា
សុជាតកុម្ភា ឆរីរធិដ្ឋិតា
វិភេទតំ បណ្ឌរសេវ ចន្ទោ
សុវណ្ណាជាលាវិតតោ រថោ អយំ
តវេហិ ឆាឆារតនេហិ ចិត្តតោ
សុឆន្ទយោសោ ច សុភសារថោ ច
វិភេទតំ ចាមរហត្ថរាជវុតិ
ឥមា ច ជាក្បា មរសភាហិ ចិន្ថិតា
វថសុ អាធន្តរមជ្ឈសិតា
ឥមា ច ជាក្បា សតរាលិចិត្តិតា
សតោរិតា វិដ្ឋិរវប្បភាសរេ

មហារថវិមាន ទី១៤

(៦៨) (ព្រះមហាមោគ្គល្លានស្ថេរថា) អ្នកបានឡើងជិះរថដ៏ល្អ ជាពាហនៈសេះ ដែលទឹមដោយសេះដ៏ច្រើន មានគ្រឿងវិចិត្រ ដ៏ល្អច្រើនយ៉ាង ហើយទៅជិតទីឱឡាន ដូចព្រះឥន្ទ្រ ជាម្ចាស់នៃទេវតា អ្នកបានឲ្យទាន ក្នុងកាលមុន ត្រពន់រថទាំងពីររបស់អ្នក ជាវិការៈនៃមាស ដែលបញ្ចុះដ៏ល្អក្រៃពេក ដោយផែនក្តារនឹងកំណល់ មេចម្រឹង (ខាងក្រៅ) មានសសរចម្រឹងជាំហើយដោយល្អ ដែលជនអ្នកមានព្យាយាមឲ្យសម្រេចហើយ រថ (របស់អ្នក) នេះ បិទបាំងដោយបណ្តាញមាស រុងរឿងដូចព្រះចន្ទ ក្នុងថ្ងៃ១៥កើត ជារថដែលវិចិត្រហើយដោយរតនៈផ្សេងៗជាច្រើនយ៉ាង មានសូរគឹកកង ជាទីត្រេកអរ ទាំងមានសំឡេងដ៏ពីរោះ រុងរឿងដោយបង្កាន់ដៃ ជាវិការៈនៃផ្ទឹតទាំងឡាយ ទាំងដុំនៃរថនេះ ហាក់ដូចជានិម្មិតបានតាមចិត្ត មានខ្នងកង់ទឹងកាំប្រដាប់ហើយដោយល្អ មួយទៀត ដុំនៃរថនេះ វិចិត្រដោយក្បាច់ក្បូរជាច្រើន ក្បឿផ្ទុកដោយពណ៌ច្រើនយ៉ាង ដូចជាផ្ទុកបន្ទោរ

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហារថវគ្គស្ស ឆដ្ឋសមំ មហារថវិមានំ

អនេកចិត្តាវិតតោ រជោ អយំ
បុច្ឆ ច នេមិ ច សហស្សរំសិយោ[1]
នែសំ សកេ សុយ្យតិ វគ្គុវគ្គោ
បញ្ចដ្ឋិកំ តុរិយមិវប្បវាទិតំ
សិរស្មឹ ចិត្តំ មណិសន្ថកប្បិតំ[2]
សនា វិសុទ្ធិ រុចិរំ បភស្សរំ
សុវណ្ណភដីហិ[3] អតីវ សង្គតំ
វេឌុរិយភដីហិ[4] អតីវ សោភតិ
ឯមេ ច ឯកទ្ធិ[5] មណិសន្ថកប្បិតា
អាភេមាភគ្ឃ សុជាតា ព្រហ្មុបមា
ព្រហា មហាឆ្ឆ ឥលិនោ មហាជវោ
មនោ តវញ្ញាយ តថេវ សីសវេ[6]
ឯមេ ច សង្ខេ សហិតា ចតុក្កមា
មនោ តវញ្ញាយ តថេវ សីសវេ[7]
សមំ វហន្តិ មុទុកា អនុទ្ធតា
អាមោទមានា[8] តុរគា មនុត្តមា

---

๑ ម. សហស្សរំសិកោ ។ ๒ ម. មណិចន្ទកប្បិតំ ។ ๓ ម. សុវណ្ណភដីយិ ។ ๔ ម. វេឌុរិយភដីវ ។ ๕ ឧ. ពលិ ។ ๖-๗ ម. សព្ទវេ ។ ๘ ម. អាមោទនា ។

វថនេះ ជាសញ្ញាសដោយគំនូរប្រើនយ៉ាង មានខ្នងកង់ក្រាស់ តាំងមានស្មើប្រើនពណ៌ សូរសៀវនៃខ្នងកង់តាំងនោះ គេឮពីពេះ ដូចជាតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ ដែលប្រគំហើយ ក្សាលចន្ទោលវថនេះ ក៏រំចិត្តសម្រេចល្អដោយកែវមណី ដូចមណ្ឌលព្រះចន្ទ ជាចន្ទោលចរិស្ទុះ រុងរឿង ភ្លឺផ្លេកត្រប់កាល ប្រដាប់ដោយក្បាច់ក្បូរ ជាវិការៈនៃមាស យ៉ាងលើសលុប រុងរឿងដោយក្បាច់ក្បូរ ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ យ៉ាងក្រៃពេក ពួកសេះតាំងនេះ សម្រេចដោយរូបព្រះចន្ទ ជាវិការៈ នៃកែវមណី ជាសេះមានកំពស់ធំធំ(សមមេរ្យ)មានសន្ទុះលឿនល្អ ឧបមាដូចព្រហ្ម ជាសេះមានអាយុវៈប្រសើរ ថ្លៃថ្លា មានអានុភាពច្រើន មានកំឡាំង មានសន្ទុះខ្លាំង ដឹងចិត្តរបស់អ្នកយ៉ាងជាក់ច្បាស់ ហើយប្រព្រឹត្ត ទៅដូចចិត្ត មួយទៀត សេះតាំងអស់នេះ ជាសត្វទៅដោយជើងបួន មានដំណើរព្រមគ្នា ស្គាល់ចិត្តអ្នកយ៉ាងជាក់ច្បាស់ ហើយប្រព្រឹត្តទៅដូចចិត្ត ជាសេះខន់ភ្ងន់ មិនរឹងត្អឹង តែងអូសវថទៅស្មើគ្នា ញាំងជនឲ្យរីករាយ ជាសេះខ្ពង់ខ្ពស់ ជាងសេះតាំងឡាយ

ឆ្ងនន្តិ វត្តន្តិ បវត្តន្តិ អម្ពវេ
អភុម្ហនន្តា សុភគេ បិលន្ធនេ
តេសំ សកេ សុយ្យតំ វក្កុរ្ហោ[1]
រញ្ញំដ្ឋិកាំ តុរិយមិវប្បភិនំ
វជសរ្ហ ឃោសោ អបិលន្ធនាន ច
ខុរសរ្ហ ជានី អភិសំសនាយ ច
ឃោសោ សុវក្ខ សមិតរ្ហ សុយ្យតំ
តន្ធព្វតុរិយានំ វិចិត្រសវនេ
វជេ បិតា តា មិតមន្ធលោចនា[2]
អាឆ្ឆរបម្ហា ហាសិតា បិយំវទា
វេឆ្ឆរិយជាលា វិនតា តនុច្ឆវិ
សនេវ តន្ធព្វសុវក្កមូដិតា
វត្តា វត្តមរបីតភាសសា
វិសាលនេត្តា អភិវត្តលោចនា
ភាលេសុ ជាតា សុតន្ធ សុវិម្ហិតា
វជេ បិតា បញ្ចលិកា ឧបដ្ឋិតា

---

១ ម. វក្កុរ្ហបេ ។ ២ ម. មិតមន្ធលោចនា ។

រមែងរលោស់ (គុម្ពកទុំយនឹងសក់) ស្តុះទៅមុខ លោតទៅ
ឰដ៏អាកាស ស្តុយឡើងទូវគ្រឿងប្រដាប់តាំងល្អាយ ដែល
បុញ្ញឫទ្ធិតាក់តែងដោយល្អ សំឡេងនៃគ្រឿងប្រដាប់តាំងនោះ
លាន់ឮដ៏ពីរោះ ដូចតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ ដែល
ប្រគំហើយ សំឡេងគឹកកងនៃគ្រឿងប្រដាប់តាំងល្អាយ នៃ
រថក្តី សូរលាន់ឮ នៃកំរិយាស្តុះទៅមុខ នៃក្រចកសេះក្តី
សំឡេងគឹកកងរបស់ចិញ្ចៀ ដែលគួរគេកាយក្តី ឮសូរពីរោះក្រៃ-
លែង ដូចសូរតូរ្យតន្ត្រី នៃគន្ធព្វទេវតា កន្លងបង់ជាទីស្តាប់ដ៏វិចិត្រ
ពួកស្រីទេពអប្សរតាំងនោះ ឋិតនៅ លើរថ មានដួងនេត្រា
ថ្លាយង់ ដូចកែកកូនម្រឹគ មានពេមក្នែក-ង មានមុខស្រស់
ប្រឹមប្រិយ មានសំដីគួរគេញាប់ចិត្ត មានសរីរកាយ ប៉ិនចុំង
ដោយបណ្តាញកែវពិទូរ្យ មានខ្លួនល្អន់ល្អាស មានស្បែក
សម្បុរថ្លៃ ដ៏មដ្ឋ បានបូជាជាមួយនឹងគន្ធព្វ តាំងទេវតា
ដ៏ប្រសើរ មានគ្រឿងអម្ពរ ក្រហមសុទ្ធ នឹងគ្រឿងស្បែក
ជណ្តប់ពណ៌លឿង មានវង់នេត្រា ដ៏គេញាលេញា មាន
នេត្រាក្រហមស្រស់ កើតក្នុងទេវគ្រកូល មានសរីរៈល្អ មាន
ជំណើរល្អ គួរស្ញើប ឋិតនៅលើរថ ផ្គងអញ្ជលីតាល់ចំរើ

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហារថវគ្គស្ស ចុទ្ទសមំ មហារថវិមានំ

តាតកម្តកា យុវធក សុវាសសា

សុមជ្ឈិមា ឧរុថនោបមជ្ឈា

វដ្ដង្គុលិយោ សុមុខា[(១)] សុនសុឆ្ឆា

វរេ បិតា បញ្ចលិកា ឧបដ្ឋិតា

អញ្ញា សុវេណី សុសុមិសុឆ្ឆកេសិយោ

សមំ វិកត្តាមិ បភស្សរាមិ ច

អនុបុព្ពា តា តវ មានសេ រតា

វរេ បិតា បញ្ចលិកា ឧបដ្ឋិតា

អាវេឡិនិយោ បនុមុបុល្លលច្ឆនា

អលង្កតា ចន្ទនសារលេបិតា[(២)]

អនុបុព្ពា តា តវ មានសេ រតា

វរេ បិតា បញ្ចលិកា ឧបដ្ឋិតា

តា មាលិនិយោ បនុមុបុល្លលច្ឆនា

អលង្កតា ចន្ទនសារលេបិតា

អនុបុព្ពា តា តវ មានសេ រតា

វរេ បិតា បញ្ចលិកា ឧបដ្ឋិតា

---

១ ឱ. សុខុមុខា ។ ២ ម. ចន្ទនសារលេបិតា ។

ពួកស្រីទេពអប្សរទាំងនោះ ទ្រទ្រង់នូវសង្វារមាសស្វែកពាក់
សម្ផស្ស លូនល្អាសយ៉ាងល្អម មានភ្លៅនឹងដៅរតេញលេញ
មានម្រាមដៃមូល មានមុខល្អ គួរមៀនមើល ដ៏ក្រៃលែន
បិតនៅលើវេទ ផ្គងអញ្ជលីគាល់ចំពោះ ស្រីទេពអប្សរឯទៀត
មានភ្នែកសក់ល្អ នៅក្មេងៗ មានចំណងសក់ លាយដោយ
(កម្រងកែវផ្កាដើម) មានពន្លឺស្មើដែលបុញ្ញកម្មចាត់ចែងហើយ
ដ៏ស្មើ ពួកស្រីទេពអប្សរទាំងនោះ សុទ្ធតែមានកិរិយាប្រព្រឹត្តិ
តាម ត្រេកអរហើយ ក្នុងចិត្តរបស់អ្នក បិតនៅលើវេទ
ផ្គងអញ្ជលី គាល់ចំពោះ មានគ្រឿងប្រដាប់ក្បាល ដ៏ស្រោម
ដោយផ្កាឈូកនឹងផ្កាទប្បុល ប្រដាប់ប្រស់ព្រំដោយខ្នឹមចន្ទន៍
ពួកស្រីទេពអប្សរទាំងនោះ មានកិរិយាប្រព្រឹត្តិតាម ត្រេកអរ
ហើយ ក្នុងចិត្តរបស់អ្នក បិតនៅលើវេទ ផ្គងអញ្ជលី
គាល់ចំពោះ ពួកស្រីទេពអប្សរទាំងនោះ មានគ្រឿងប្រដាប់
ដោយកម្រងផ្កា បិទស្រោមដោយផ្កាឈូក នឹងផ្កាទប្បុល
(ស្រីទេពអប្សរពួកខ្លះ) ប្រដាប់ប្រស់ព្រំ ដោយខ្នឹមចន្ទន៍
ពួកស្រីទេពអប្សរទាំងនោះ មានកិរិយាប្រព្រឹត្តិតាម ត្រេកអរ
ហើយ ក្នុងចិត្តរបស់អ្នក បិតនៅលើវេទ ផ្គងអញ្ជលីគាល់ចំពោះ

តា មាលិនិយោ បឋមុប្បត្តិយោ
អលង្កតា ចន្ទនសារលិត្តា
អឋបុព្ពតា តា តវ មានសេ រតា
រថេ ឋិតា បញ្ចលិកា ឧបដ្ឋិតា
កណ្ឌសុ(១) តេ យោនិបិលន្ធនានិ ច
ហត្ថេសុ ចាទេសុ តថេវ សីសេ
ឱភាសយន្តិ ទស សព្ពតោ ទិសា
អព្ភុទ្ធយំ សារទិកោវ ភាណុមា
ឯតស្ស វាក្យេន ច សម្បកម្បិតា
ភុជេសុ មាលា អបិលន្ធនានិ ច
មុញ្ចន្តិ យោសំ វុច្ចំ សុចិំ សុភំ
សព្ពេហិ កិញ្ចេហិ សុសត្តរូបិំ
ឧយ្យានភូមិ្យា ច ឋិតដ្ឋិតោ ឋិតា
រថា ច នាគា តុរិយោនិ ឯ សវេ
តមេវ ទេវិន្ទ បមោទយន្តិ
វីណា យថា ទោក្ករបត្តពាហិរា(២)

---

๑ ម កណ្ឌសុ ។ ๒ ម. ទោក្ករពាហុរំ ។

ពួកស្រីទេពអប្សរ ទាំងនោះ ប្រដាប់ដោយកម្រងផ្កា ចិទ
ស្រោចដោយផ្កាឈូក ទឹងផ្កាឧប្បល ប្រដាប់ប្រស់ព្រំ
ដោយខ្នឹមចន្ទន៍ ពួកស្រីទេពអប្សរ ទាំងនោះ មានកិរិយា
ប្រព្រឹត្តតាម គ្រែកអរហើយ ក្នុងចិត្តរបស់អ្នក បិតនៅលើរថ
ផ្កាដ៏អញ្ចលីតាល់បំរើ បណ្តាគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ស្អិតស្អាង
គ្រឿងប្រដាប់ទាំងឡាយណា ត្រង់ដៃទាំងឡាយ ត្រង់ជើង
ទាំងឡាយ ទឹងត្រង់ក្បាលរបស់អ្នក គ្រឿងប្រដាប់ទាំងនោះ
ញុំាងទិសទាំង ១០ ឲ្យភ្លឺសព្វ ដូចព្រះអាទិត្យរះឡើង ក្នុង
សរទកាល(រដូវលំហើយ)កម្រងផ្កាទឹងគ្រឿងប្រដាប់ទាំងឡាយ
ត្រង់ដើមដៃទាំងឡាយរបស់អ្នក កាលបើត្រូវកំឡាំងនៃខ្យល់
បក់មក ក៏ញាប់ញ័រ រមែងបញ្ចេញក្លិនសួរ ដ៏រំពីរពេះល្អ
មានសភាពគួរឲ្យអ្នកផង ជាអ្នកបេះដឹង ចង់ស្តាប់ ពួកស្រី
ទេពអប្សរ បិតនៅក្នុងទីឧទ្យាន ជាដួរទាំងសងខាង សូរសព្ទ
សំឡេង (កំភើតឡើងព្រោះអាស្រ័យ) រថផង ដំរីផង
តូរ្យតន្ត្រីផង ម្នាលអ្នក ជាធំជាងទេវតា ពួកស្រីទេពអប្សរ
តែងញុំាងអ្នកឲ្យត្រេកអរកែកយ ដូចពិណមានសុកនិងសន្ធុះដ៏ល្អ

ឥមាសុ វីណាសុ ពហូសុ វក្កុសុ
មនុញ្ញរូបាសុ មានុយេវតមប្បិ តំ
បវជ្ជមានាសុ អតីវ អច្ឆរា
កមន្តិ កញ្ញា បន្តុមេសុ សិក្ខិតា
យថា ច តីតានំ ច អនាគតានំ ច
ឯតរហិ ច មានំ សមេន្តិ ឯកតោ
អថេត្ត ឯច្ចន្តិ អថេត្ត អច្ឆរា
ឱកាសយន្តិ ឧភតោ វ រត្តិយា
សោ មោទសិ តុរិយគណប្បពោធនោ
មហីយមានោ វនិតាសហស្សិវ
ឥមាសុ វីណាសុ ពហូសុ វក្កុសុ
មនុញ្ញរូបាសុ មានុយេវតមប្បិ តំ
កឹ តុំ បុរេ កម្មមកាសិ អត្តនា
មនុស្សភូតោ បុរិមាយ ជាតិយា
ឧទាសថ កឹ វ តុវំ[1] ឧទាវសិ
កឹ ឆម្មចរិយំ វតមាភិរោចសិ
ឯយិទំ អប្បស្សតសស្ស[2] កម្មុនោ
បុព្ពេ សុចិណ្ណស្ស ឧទាសថ ឥស្ស ភ

---

๑ ម. ឧទាសថិកំ ច តុវំ ។ ๒ ម. សារេហិទំ អប្បកតស្ស ។

និមិត្តសំឡេងនោះប្រព្រឹត្តទៅក្នុងហ្វូងយ៉ ចំពោះពាណជាច្រើន
នេះ មានសំឡេងពីរោះ ដែលមានសភាពគួរចាប់ចិត្ត គួរអ្នក
ផងសរសើរ ពួកស្រីទេពអប្សរ ជាច្រើនមហិមា រមែងដើរ
ក្រឡឹងជុំវិញ ទេពកញ្ញាដែលបានហាត់ហើយ តំបិតនៅលើ
ផ្ការីក ចំរៀងពាំងឡាយ ប្រគំពាំងឡាយ ទំនរពាំងឡាយ
តន្ត្រីពាំងនេះ រមែងឮស្ទើតែមួយ ពួកស្រីទេពអប្សរខ្លះកាំលើ
រថនៃអ្នកនេះ ពួកស្រីទេពអប្សរខ្លះ (ឈរមើលរថាំ) ភ្លឺព្រោង
ព្រាតពាំងសងខាង ក្នុងពាក្រ ក្នុងប្រទេសនេះ ខ្លួនអ្នកមានពួក
តូរ្យតន្ត្រី សំពាប់ជាស់តឿន ទោះទៅតា ឬជាដូចជាវដ្តកវុធ
(នៃព្រះឥន្ទ្រ) រីកពាយ (ជានិច្ច) និមិត្តសំឡេងនោះប្រព្រឹត្ត
ទៅក្នុងហ្វូងយ៉ ចំពោះពាណជាច្រើននេះ មានសំឡេងពីរោះ
ដែលមានសភាព គួរពេញចិត្ត ក្នុងកាលមុន អ្នកតើតជាមនុស្ស
ក្នុងជាតិមុនបានធ្វើនូវអំពើដូចម្តេច ដោយខ្លួនឯង អ្នកបាន
រក្សា ទោសថ ឬអ្នកគាប់ចិត្តបំពេញនូវធម្មចរិយាតែ ដូចម្តេច
ផលនេះ មិនមែនជាផលនៃកម្ម ដែលអ្នកធ្វើចន្ទិចបន្តិចទេ
(គឺជាផល) នៃទោសថ ដែលអ្នកបានសន្សំ

ឥទ្ធានុភាវេ វិបុលោ អយំ តវ
យំ នេវសទ្ធំ អកិរោចសេ ភុសំ
ឆានស្ស តេ ឥទំ ផលំ អថោ សីលស្ស ចាបន
អថោ អញ្ញលិកម្មស្ស តម្មេ អក្ខាហិ បុច្ឆតោ(ឥតិ)។
សោ នេវប្បត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្វានេន បុច្ឆតោ
បញ្ចាំ បុដ្ឋោ វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

ជិតន្ទ្រិយំ ពុទ្ធមនោមនិក្កមំ
នរុត្តមំ កស្សបមក្ខបុក្ខលំ
អថាបរន្តំ អមតស្ស ទ្វារំ
នេកាតនេវំ សតបុញ្ញលក្ខណំ
តមទ្ទសំ ភុញ្ជរមោឃតិណ្ណំ
សុវណ្ណសិង្គិនឧតម្ពសាទិសំ
និស្ទាន តំ ទិប្បមហំ សុចិមនោ
តមេវ និស្ទាន សុភាសិតទ្ធជំ
តមទ្ទក្ខាន អថ ភតិ ចិរំ
សុចិ បណីតំ រសសា ឧបេតំ
បុច្ឆាភិកាលេ ឈាមិ សកេ និកេសនេ
បតិដ្ឋបេសឹ ស អសង្ខមានសោ

ដោយល្អ កន្លងកាលមុន ឥដ្ឋានុភាពរបស់អ្នកនេះ
ក៏ធំទូលាយ អ្នកប្រឹងប្រែងលើសលុបគ្រប់ពួកទេវតា
ផលនេះ ជាផលនៃទានរបស់អ្នកឬ ឬថាជាផលនៃសីល ពុំនោះជាផល
នៃអញ្ជលីកម្ម អាត្មាសួរអ្នកហើយ អ្នកចូរប្រាប់សេចក្តីនោះដល់អាត្មា ។
ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសាកសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ធ្វើឲ្យប្រាប់ផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា
ខ្ញុំបានឃើញព្រះពុទ្ធកស្សប ទ្រង់ឈ្នះនូវឥន្ទ្រិយ ទ្រង់មាន
ព្យាយាមពេញលេញ ជាអគ្គបុគ្គល ប្រសើរជាងជនទ្រង់បើក
នូវទ្វារនៃអមតៈ ជាទេវតាលើសលុបជាងទេវតា មានបុញ្ញ-
លក្ខណៈច្រើន ជាបុគ្គលប្រសើរ ដូចកុញ្ជរ ធ្វើចាកអន្ទង់គឺ
សង្សារ មានសម្បុរដូចពុម្ពមាសសិង្គិនឹងមាសជម្ពូនទ លុះខ្ញុំបាន
ឃើញព្រះមានព្រះភាគនោះហើយ ក៏មានចិត្តស្អាតមួយរំពេច
មួយទៀត លុះខ្ញុំបានឃើញព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានសុភាសិត
ជាទន់ដំយនោះហើយ ក៏ជ្រះថ្លាយន្តូវថ្កាយ ទឹងទឹក ប្រកប
ដោយរស ព្រមទាំងចីវរដ៏ស្អាតប្រសើរ កន្លំនៅរបស់ខ្លួន
ដ៏ជាសពាសដោយកម្រងផ្កា ខ្ញុំឥតមានជាប់ជំពាក់(នឹងអ្វី)ឡើយ

វិមានវត្ថុស្មឹ បញ្ចមស្ស មហារថិវគ្គស្ស ចុទ្ទសមំ មហារថិវិមានំ

តមត្ថចារេន ច ចីវរេន ច
ទន្តេន ភោគ្គេន ច សាយនេន ច
សន្តប្បយិត្វា ឥមជានមុត្តមំ
សោ សក្កសោ ទេវបុរេ រមាមហំ
ឃតេនុចាយេន ឥមំ ឯរក្កលំ
យញ្ញំ យជិត្វា តិវិធំ វិសុទ្ធិំ
បហាយហំ មានុសកំ សមុស្សយំ
ឥន្ទូសមោ ទេវបុរេ រមាមហំ
អាយុញ្ច វណ្ណញ្ច សុខំ ពលញ្ច
បណីតរូបំ អភិកង្ខតា មុនិ
អន្នញ្ច ជានញ្ច ពហុំ សុសង្ខតំ
បតិដ្ឋបេតព្ភមសង្កមានសោ[1]
ឥមស្មឹ លោកេ បរស្មឹ ឯ បន
ពុទ្ធេន សេដ្ឋោ ច សមោ ន វិជ្ជតិ
អាហុនេយ្យានំ បរមាហុតំ[2] តតោ
បុញ្ញត្ថិកានំ វិបុលប្ផលេសិនន្តិ ។

មហារថិវិមានំ ចុទ្ទសមំ ។

---

១ ម. ឥតិដ្ឋបេតព្ភមសង្កមានសោ ។ ២ ម. យមាហុនេយ្យានំ បរមោហុតិំ ។

បានចាត់ចែងនិមន្តព្រះពុទ្ធអង្គនោះ អ្នកទត្តមជាឯសត្វដើរតាម
ឲ្យគ្រប់គ្រាន់ដោយចាយ ទឹក ចីវរ ភាទនីយភោជនីយាហារ
ទិដ្ឋទីជេត ទីអគ្គិយ ខ្ញុំនោះរីករាយក្នុងទេវបុរី មានអារម្មណ៍
ជាប្រសើរល្អ ខ្ញុំបានបូជាគ្រឿងយញ្ញមហាទានឈ្មោះនិរគ្គឡៈ
(មិនមានចំណងពាក់ព័ន្ធសូម) ជាទានបរិសុទ្ធ ៣ ប្រការគឺ ធ្វើ
ដោយខ្លួនឯង១ ប្រើគេឲ្យធ្វើ១ រលឹកឃើញរឿយៗដោយ
ចាយនេះ១ លុះលះបង់រាងកាយជាវេទមនុស្ស ជាបុគ្គល
ស្មើនឹងព្រះឥន្ទ្រ ក្នុងទេវបុរី បពិត្រព្រះមុនី បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នា
នូវ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ ដែលមានសភាព ដ៏ថ្លៃថ្លា
គួរតែតម្កល់ចាយទឹកដោះច្រើន ដែលខ្លួនបានតាក់តែងយ៉ាងល្អ
(ចំពោះព្រះពុទ្ធ) ដោយចិត្តមិនជាប់ចំពាក់ ក្នុងលោកនេះក្តី
លោកខាងមុខក្តី មិនមានបុគ្គលណាមួយ ប្រសើរជាង ឬស្មើ
នឹងព្រះពុទ្ធឡើយ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ដល់នូវភាពជាអាហុនេយ្យបុគ្គល
ដ៏ប្រសើរ ជាឯអាហុនេយ្យបុគ្គលគាំងឡាយ របស់ពួកជន
អ្នកត្រូវការបុណ្យដែលជាអ្នកស្វែងរកផលយ៉ាងធំទូលាយ ។

ទុតិយំ

មណ្ឌាកោ វេវណ្ណេ ឆត្តោ
តក្កាជកោ ទ្វារបាលកោ
ទ្វេ ភរណ្ឌិយា ទ្វេ សូចី
តយោ ឆាតា ច ទ្វេ រថា
ឃរំសានំ បញ្ចមោ វាត្តោតិ
បឋមោ វគ្គោ បវុច្ចតីតិ ។

ភាណវារំ តតិយំ ។

ខុទ្ទាន (នៃមហាបិដ្ឋគ្គនោះ) គឺ

និយាយអំពី មណ្ឌូកទេវបុត្តវិមាន ១

វេតវិមាន ១ ឆត្តមាណវកវិមាន ១

កក្កដវសទាយកវិមាន ១ ទ្វារបាលកវិមាន ១

ករណីយវិមាន ២ សូចិវិមាន ២ នាគវិមាន ៣

រថវិមាន ២ (វគ្គនេះ) ជាវគ្គ ទី ៥

តែជាវគ្គ ទី ១ ប៉ែកខាងបុរស ៦

ចប់ ភាណវារៈ ទី ៣ ។

ធម្មបទ បាយាសិកវគ្គ

បឋមំ អគារិយវិមានំ

(๖๕) យថា វនំ ឆិន្ទថ មា រុក្ខំ
វនតោ ភយំ ជាយតិ ឆិន្ទថេតំ
រុក្ខញ្ច ឆេត្វាន វនញ្ច ហន្ត្វា
និព្ពនា ហោថ ហិ ភិក្ខវោ ស្ថ ។
យាវ ហិ វនថម្ភោ ន ឆិជ្ជតិ
មនុសុភេទោបិ តាវ នត្ថិ
គោណា ច ចតុប្បទា ច ហរន្តិ
ចិត្តំ ហិ ទុព្ពិនិពន្ធិយំ ។
ឆេត្វា វនញ្ច វនថម្ភញ្ច
ភិក្ខវោ ស្ថ និព្ពនា ។
តេ ពុទ្ធេន វុត្តា ភិក្ខូ
ឆេត្វា វនញ្ច វនថម្ភញ្ច
តតោ និព្ពនា អហេសុំ ។

ឥមម្បិ ធម្មទេសនំ សត្ថា ជេតវនេ វិហរន្តោ
អនាថបិណ្ឌិកស្ស ភាគិនេយ្យេ ទ្វេ ភិក្ខូ អារព្ភ កថេសិ ។
តេ កិរ ទ្វេ ភិក្ខូ ឯកតោ ឧបជ្ឈាយេ ឧបដ្ឋហន្តា
ឯកតោ ឧបសម្បន្នា ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិតុកាមា
ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិត្វា ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហន្តា
ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហិត្វា ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេន្តា
ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេត្វា ឯកតោ អរហត្តំ បាបុណិំសុ ។
តេ ឯកទិវសំ ភគវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា
ភន្តេ មយំ ឯកតោ ជាតា ឯកតោ វឌ្ឍិតា ឯកតោ បព្ពជិតា
ឯកតោ ឧបសម្បន្នា ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិតុកាមា
ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិត្វា ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហន្តា
ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហិត្វា ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេន្តា
ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេត្វា ឯកតោ អរហត្តំ បាបុណិម្ហ
ឥច្ចេវំ ភគវតោ អារោចេសុំ ។
តេសំ ភគវា ឯវមាហ
ភិក្ខវេ តុម្ហេ ឯកតោ ជាតា ឯកតោ វឌ្ឍិតា ឯកតោ បព្ពជិតា
ឯកតោ ឧបសម្បន្នា ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិតុកាមា
ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិត្វា ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហន្តា
ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហិត្វា ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេន្តា
ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេត្វា ឯកតោ អរហត្តំ បាបុណិត្ថ
ឯវមេតំ ភិក្ខវេ ឯវមេតំ ភិក្ខវេ
តុម្ហេ ឯកតោ ជាតា ឯកតោ វឌ្ឍិតា ឯកតោ បព្ពជិតា
ឯកតោ ឧបសម្បន្នា ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិតុកាមា
ឯកតោ ឧបសម្បជ្ជិត្វា ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហន្តា
ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហិត្វា ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេន្តា
ឯកតោ កម្មដ្ឋានំ ភាវេត្វា ឯកតោ អរហត្តំ បាបុណិត្ថ ។

អគារិយវិមានំ បឋមំ ។

បាយាសិកវគ្គ ទី ៦

អគារិយវិមាន ទី ១

(៦៥) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ចិត្តលតាវ័ន ជាឧទ្យាន ប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ របស់តាវត្តឹង្សទេវតាពាន់ឆ្នាំយ ភ្លឺរុងរឿង យ៉ាងណា វិមានរបស់អ្នកនេះ ឋិតនៅកណ្តាលអាកាសក៏ភ្លឺព្រោងព្រាយយ៉ាងនោះដែរ អ្នកបានសម្រេចនូវទេវឫទ្ធិ ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន កាលអ្នកកើត ជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យដូចម្តេច អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺបង្ហាស់សព្វទិស តើដោយបុញ្ញកម្មដូចម្តេច ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ឆ្លើយប្រាប់នូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំខ្ញុំទីឥតរៀបរបស់ខ្ញុំ (កាលដែលនៅ) ក្នុងមនុស្សលោក បាននៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជាអ្នកមានចិត្តជ្រះថ្លា មានសទ្ធាដូចជាអណ្តូងទឹក បានឲ្យបាយទឹកទឹក ជាទានដ៏ច្រើនដោយគោរព សម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺបង្ហាស់ សព្វទិស ។

ចប់ អគារិយវិមាន ទី ១ ។

ទុតិយំ អគារិយវិមានំ

(៦៦) យថា វនំ ចិត្តលតំ បភាសតិ
ឧយ្យានសេដ្ឋំ តិទសានមុត្តមំ
តថូបមំ តុយ្ហមិទំ វិមានំ
ទិភាសយំ តិដ្ឋតិ អន្តលិក្ខេ
នេរិន្ទិបត្តោសិ មហានុភាវេ
មនុស្សភូតោ កិមកាសិ បុញ្ញំ
តេនាសិ ឯវញ្ញលិតានុភាវេ
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតិ ។

សោ នេរិបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតោ ។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
អហាសិ ភរិយា ច មនុស្សលោកេ
ទិទានភូតា ឃរមាវសិម្ហា
អន្នញ្ច បានញ្ច បសន្នចិត្តា
សក្កច្ច ទានំ វិបុលំ អទម្ហ
តេនម្ហិ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតិ ។

អគារិយវិមានំ ទុតិយំ ។

អគារិយវិមាន ទី ២

(៦៦) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ចិត្តលតាវ័ន ជាឧទ្យានប្រសើរ ខ្ពង់ខ្ពស់របស់តាវត្តឹង្សទេវតាទាំងឡាយ ក្តីរុងរឿងយ៉ាងណា វិមានរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺព្រោងព្រាយ បីតនៅក្នុងអាកាស យ៉ាងនោះដែរ អ្នកបានសម្រេចទៅកើតជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន កាលអ្នកកើត ជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យដូចម្តេច អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់អ្នកទៀត ក៏ភ្លឺបស់ សព្វទិស តើដោយបុញ្ញកម្មដូចម្តេច ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ ន្តូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំនឹងកាលៈ (កាលនៅ) ក្នុងមនុស្សលោក បាននៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជាអ្នកមានចិត្តជ្រះថ្លា មានសភាពដូចជាអណ្តូងទឹក បានឲ្យបាយ ទឹងទឹក ជាទានដ៏ច្រើន ដោយគោរពសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រាកដដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺបស់ សព្វទិស ។

ចប់ អគារិយវិមាន ទី ២ ។

តតិយំ ផលទាយកវិមានំ

(៦៧) ឧច្ចមិទំ មណិថូណំ វិមានំ
សមន្តតោ ទ្វាទស[1] យោជនានិ
ភូជាតាភ សត្តសតា ឧឡ្ហាភ
វេឧប្បិយត្តម្ភា រុចិរត្តតា សុភា
តត្តច្ឆសិ បិវសិ ខាទសិ ច
និច្ចា ច រីណា បវនដ្ឋិ វក្កូ
អដ្ឋដ្ឋភា សិក្ខិតា សាធុរូបា
និច្ចា ច ភញ្ញា តិនសចភ[2] ឧឡ្ហាភ
នច្ចន្តិ គាយន្តិ បមោទយន្តិ
នេវិន្ទិបត្តោសិ មហានុភាវោ
មនុស្សភូតោ កិមភាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវញ្ឆលិតានុភាវោ

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេវប្បុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតោ
បញ្ហំ បុដ្ឋោ វិយាភាសិ យស្ស ភគ្គំ សរ្ជនំ ផលំ

---

๑ ម. សោឡស ។ ๒ ម. តិទសាវិវ ។

ផលទាយកវិមាន ទី៣

(៦៧) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរ
ធ្វើដោយកែវមណី មានទំហំជុំវិញ ១២ យោជន៍ មានកំពូល
៧០០ ដ៏ទទ្បាកែ ដែលមានសសរជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ គ្រាល
ដោយគម្រាល ដ៏រុងរឿង ជាផ្ទះដ៏ល្អ ខ្ជូនអ្នកតែងអាស្រ័យ
នៅ ក្រែបងឹកទំពាស៊ីកងវិមាននោះ ពិណាទិព្វ កំលាន់ព្វ
ពីរោះ មានស្រីទិព្វកញ្ញាចំនួន ៨ នាក់ ៨ ដង (៦៤ នាក់) មាន
រូបល្អលើសលុប ចានហាត់ហើយ ត្រាច់ចរក្នុងឋានត្រៃត្រឹង្ស
កំ ប្រឡែង សប្បាយរីករាយ អ្នកបានសំរេចនូវខេរប្បទ្ធិ ជា
បុគ្គលមានអានុភាពច្រើន កាលអ្នកកើត ជាមនុស្ស តើបាន
ធ្វើបុញ្ញកម្មដូចម្តេច អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំង
សម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយបុញ្ញកម្មដូចម្តេច ។
ខេរប្បត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះ
ព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ក៏ធ្វើយប្រាប់នូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ផលធាយី ផលំ វិបុលំ លភតិ
ទទមុជុតតេសុ បសន្នមានសោ[1]
សោ ហំ មោទតិ សគ្គបត្តោ តិទិវេ
អនុភោតិ ច បុញ្ញផលំ វិបុលំ
តថេវាហំ មហាមុនិ អធាសឹ ចតុរោ ផលេ
តស្មា ហំ ផលំ អលមេវ ឯតំ
និច្ចំ មនុស្សេន សុខត្ថិកេន
និញ្ញនិ ឯ បត្តយតា សុខានិ
មនុស្សសោភាក្យតមិច្ឆតា ឯ តំ ។
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ឥលធាយកវិមានំ តតិយំ ។

បត្តុត្តំ ឧបស្សយទាយកវិមានំ

(៦៨) ចន្ទោ យថា វិគតវលាហកេ ឧតេ
ទិភាសយំ តិដ្ឋតិ[2] អន្តលិក្ខេ
តថូបមំ តុយ្ហមិទំ វិមានំ
ទិភាសយំ តិដ្ឋតិ អន្តលិក្ខេ

---

១ ម. បសន្នមនោ ។ ២ ម. ម. តប្បតិ ។

បុគ្គលអ្នកឲ្យផ្លែឈើ (មានផ្លែស្វាយជាដើម) រមែង
ឋានផលច្រើន ព្រោះថា បុគ្គលនោះមានចិត្តជ្រះថ្លា ឲ្យទាន
បំពោះបុគ្គលអ្នកមានចិត្តត្រង់ទាំងឡាយ រមែងដល់នូវឋាន
សួគ៌ រីករាយ ក្នុងទេវលោក សោយនូវផលបុណ្យដ៏ច្រើន
បពិត្រមហាមុនី ខ្ញុំបានឲ្យនូវផលតាំផ្លែស្វាយ ៤ យ៉ាងនេះដែរ
ព្រោះហេតុនោះ មនុស្សអ្នកត្រូវការសេចក្តីសុខជានិច្ច ត្រូវថ្វាយ
នូវសេចក្តីសុខទាំងឡាយជាទីពឹង ឬក៏ ត្រូវថ្វាយនូវភោគជាអ្នក
មានជោគល្អ ក្នុងមនុស្ស គួរឲ្យផ្លែឈើ ។
សម្បុរបស់ខ្ញុំ ត្រាកដដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។បេ។
ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ផលទាយកវិមាន ទី ៣ ។

ឧបស្សយទាយកវិមាន ទី ៤

(៦៨) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ព្រះចន្ទរុងរឿង បិតនៅ
ក្នុងអាកាស ត្រាសចាកពពកយ៉ាងណា វិមានរបស់
អ្នកនេះ ក៏ភ្លឺរុងរឿង បិតនៅក្នុងអាកាស យ៉ាងនោះដែរ

วิมานวัตถุสฺมึ ฉฏฺฐิสฺสา ฆายสีหวคฺคสฺส ปญฺจมํ ทุติยอุปสฺสยทายกวิมานํ

เอวนฺทิปเตสิ มหานุภาเว
มนุสฺสภูเตา กามกามสิ ปุญฺ
เกตาสิ ฆายญลิตานุภาเว
วณฺณา จ เต สพฺพทิสา ปกาสตีติ ฯ

โส เอวปุตฺโต อตฺตมโน โมกฺกลฺยาเยน ปุจฺฉโต
ฯ เป ฯ ยสฺส กมฺมสฺสิทํ ผลํ
อหาสิ ภริยา จ มนุสฺสโลเก
อุปสฺสยึ อหาเต อทมฺหา
อนฺนญฺ ปานญฺ ปสนฺนจิตฺตา
สกฺกจฺจ ทานํ วิปุลํ อทมฺหา
เตน เม ตาทิสา วณฺณา ฯ เป ฯ
วณฺณา จ เม สพฺพทิสา ปกาสตีติ ฯ

อุปสฺสยทายกวิมานํ ฉฏฺฐํ ฯ

ปญฺจมํ ทุติยอุปสฺสยทายกวิมานํ

[๖๙] สุริโย ยถา วิตตวลาหเก ฉเก
ฯ เป ฯ
(ยถา โหติ วิมานํ ตถา วิตฺถาเรตพฺพํ)
วณฺณา จ เม สพฺพทิสา ปกาสตีติ ฯ

ทุติยอุปสฺสยทายกวิมานํ ปญฺจมํ ฯ

វិមានវត្ថុ ចាយាសិកវគ្គ ទី ៦ ទុតិយឧបស្សយទាយកវិមាន ទី ៥

អ្នកបានសម្រេចនូវខេរប្បទ្ធិ ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន កាល
អ្នកកើត ជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុញ្ញកម្មដូចម្តេច អ្នកមាន
អានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ពាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺបា្រស់
សព្វទិស តើដោយបុញ្ញកម្ម ដូចម្តេច ។

ខេរប្បត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។បេ។ ទូរវែលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំធំឆកវិយា (កាលនៅ) ក្នុងមនុស្សលោក បានប្រគេន
ទឹសំណាក់ ចំពោះព្រះអរហន្ត ជាអ្នកមានចិត្តជ្រះថ្លា
បានប្រគេនចុយទឹឆ៍ទឹក ជាទានដ៏ច្រើន ដោយគោរព
សម្បុរបស់ខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះ ព្រោះបុញ្ញកម្មនោះឯង ។បេ។
ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺបា្រស់ សព្វទិស ។

ចប់ ឧបស្សយទាយកវិមាន ទី ៤ ។

ទុតិយឧបស្សយទាយកវិមាន ទី៥

(៦៩) ព្រះអាទិត្យ ក្តីរុងរឿង ឮដ៏អាកាស
ដែលប្រាសចាកតពក យ៉ាងណា ។បេ។

(វិមានខាងក្រោយយ៉ាងណា ឯទុតិយឧបស្សយទាយកវិមានបណ្ឌិត
គប្បីឱ្យពិស្តារ យ៉ាងនោះចុះ)

ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺបា្រស់ សព្វទិស ។

ចប់ ទុតិយឧបស្សយទាយកវិមាន ទី ៥ ។

ឆដ្ឋំ ភិក្ខាទាយកវិមានំ

(๗๐) ឧច្ចម្ហិ ទេ មណិថូណំ វិមានំ
សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ
ភុជា តាភ សត្តសតា[๑] ឧឡ្ឆភ
វេឡុរិយត្ថម្ភា រុចិរត្តតា[๒] សុភា
នេរិន្ទិបត្តេសិ មហានុភាវេ

។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។
សោ នេវមុត្តោ អត្តមនោ មោក្កល្យានេន បុដ្ឋោ
។ បេ ។ យស្ស តេ កម្មស្សិទំ ផលំ
អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ
ទិស្វាន តិក្ខុំ តសិតំ តាលដ្ឋំ
ឯតាហំ តិក្ខុំ បដិបាទយិស្សុំ
សមង្គីភត្តេន តទា អតាសិំ[๓]
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។
វណ្ណោ ច មេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

ភិក្ខាទាយកវិមានំ ឆដ្ឋំ ។

---

๑ ឱ. សត្តរសោ ។ ๒ ឱ. រុចិកត្តតា ។ ๓ ឱ. អទាសិំ ។

ភិក្ខាទាយកវិមាន ទី ៦

(៧០) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរ
ធ្វើដោយកែវមណី មានទំហំជុំវិញ ១២ យោជន៍ មានផ្ទះកំពូល
៧០០ ដ៏ទន្លាវែក មានសសរកែវពិទូរ្យ ក្រាលដោយ
កម្រាល ដ៏រុងរឿង ជាផ្ទះកំពូលដ៏ល្អ អ្នកបានដល់នូវឫទ្ធិនៃ
ទេវតា ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន ។ បេ ។
ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺប្រាស់ សព្វទិស ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។ បេ ។ ទូរវាផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស បានឃើញភិក្ខុ
ស្រេកឃ្លាន លំបាក ខ្ញុំបានប្រគេនបង្គាន់ ១ ចំណែក បានធ្វើ
(ទាន) ដោយសមគ្គីភាព(ភាពនៃបុគ្គលអ្នកមូលមិត្តគ្នា) ក្នុងកាល
នោះ ហេតុនោះបានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ភ្លឺរុងដូច្នោះ ។ បេ ។
ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺប្រាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ភិក្ខាទាយកវិមាន ទី ៦ ។

សត្តមំ យវបាលកវិមានំ

(៧១) ឧច្ចមិទំ មណិថូណំ វិមានំ

។ បេ ។

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

សោ ឧបវុត្ថោ អត្តមនោ មោក្ខល្លានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ

អហោសឹ យវបាលកោ

អឌ្ឍសំ វិវដំ កិត្តិំ វិប្បសន្នមនាវិលំ

តស្ស អឌ្ឍាសហំ កាតំ[1] បសន្នោ សត្ថុហិ ចាណិហិ

កុម្មាសបិណ្ឌំ ឧត្តាន មោឌាមិ ឆន្ទនេ វនេ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្វទិសា បភាសតីតិ ។

យវបាលកវិមានំ សត្តមំ ។

អដ្ឋមំ កុណ្ឌលីវិមានំ

(៧២) អលង្កតោ មាលធរោ សុវត្ថោ

សុកុណ្ឌលី កេយូរតេសមស្សុ

---

๑ អដ្ឋកថាយម្បេ កុម្មាសឌ្ឍបិ ឯវេ ទិស្សតិ ។

យវបាលកវិមាន ទី៧

(៧១) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរ
ធ្វើដោយកែវមណី ។បេ។
ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។
ទើបបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។បេ។ ទូវផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស
ជាអ្នកថែរក្សាទូវស្រែ នៃស្រែវាំណើប

ខ្ញុំបានឃើញកិកុដែលមានធូលីតិចលេស ៗ ក្រាស់ហើយ មានហ្មូងយ
ថ្លាមិនល្អក់ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនទំមួយចំណែក ដល់កិកុនោះ
ដោយដៃរបស់ខ្លួន លុះប្រគេនដុំទំរួចហើយ ក៏តែកាយក្នុងព្រៃនឹង:
ហេតុនោះបានជា សម្បុរបស់ខ្ញុំ ប្រាកដដូច្នោះ ។បេ។
ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ យវបាលកវិមាន ទី ៧ ។

កុណ្ឌលីវិមាន ទី៨

(៧២) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) អ្នកមានខ្លួនប្រដាប់
ហើយ ត្រដែងដោយកម្រងផ្កា ស្លៀកដណ្តប់ល្អ មាន
ប្រដាប់ត្រចៀកល្អ មានសក់ ទឹងពុកចង្កា កាត់តោរះហើយ

អាមុត្តហារ្តាភរណោ យសស្សី
ឧភេ វិមានម្ហិ យថាបិ ចន្ទិមា
ឥទ្ធា ច ផីតា ច បហូតភក្ខា
អច្ឆរាសង្ឃបរិវារិតា សាធុរូបា
ឥទ្ធា ច កញ្ញា តនុមជ្ឈិមា ច ពិម្ពោដ្ឋិនី
ឧត្តមង្គី តាយតក្ខី បមោទយន្តី
នេរិន្ទិបត្តោសិ មហានុភាវោ
មន្ទុស្សក្ខោ តាមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ វាតញ្ជលិតានុភាវោ
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេរិបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស តេ កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ
ឥស្សរេ សមណេ សីលវន្តេ
សម្បន្នវិជ្ជាចរណេ យសស្សី
ពហុស្សុតេ តណ្ហាក្ខយូបបន្នេ
អន្នញ្ច បានញ្ច បសន្នចិត្តោ
សក្កច្ច ឆាទំ វិបុលំ អកាសិំ

មានអាតវណៈសម្រាប់ដៃពាក់ហើយ ជាអ្នកមានយស
រុងរឿងក្នុងទីពួកមាន ដូចបន្ទេរបុត្ត ពណ៌ទីពួក កំលាន់ឮ
ពីរោះ ពួកទីពួកកញ្ញា ៨ នាក់ ៨ ជន (៦៤) ជាអ្នកហាត់ហើយ
មានរូបល្អ ត្រាច់ចរទៅ ក្នុងឋានតាវត្តឹង្ស យ៉ាងនេះឯង
កំ ច្រៀង រីករាយសប្បាយ អ្នកបានជាស់នូវរឹទ្ធិ នៃទេវតា
ជាបុគ្គល មានអានុភាពច្រើន អ្នកកាលកើត ជាមនុស្ស
តើបានធ្វើបុណ្យអ្វី អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ពាំង
សម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយបុណ្យអ្វី ។
ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ
។បេ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើតជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស បានឃើញពួកសមណៈ
អ្នកមានសីល ចរបួណ៌ដោយវិជ្ជានឹងចរណៈ ជាអ្នកមានយស
ជាពហុស្សូត ជាន់នូវការអស់ទៅនៃតណ្ហា ក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា
បានប្រគេនបាយទឹកឥតប្រមាណ ជាទាន ដ៏ធំជូលាយ ដោយគោរព

វិមានវត្ថុស្មឹ ធម្មិស្សរ ជាយោសិកវត្តស្សរ នវរមំ ទុតិយកុណ្ឌលីវិមានំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

កុណ្ឌលីវិមានំ អដ្ឋមំ ។

នវរមំ ទុតិយកុណ្ឌលីវិមានំ

(៧៣) អលង្កតោ មាល្យធរោ សុវត្ថោ

សុកុណ្ឌលី កប្បិតកេសមស្សុ

អាមុត្តហារាភរណោ យសស្សី

ទិព្ពេ វិមានម្ហិ យថាបិ ចន្ទិមា

ទិព្ភា ច វីណា បវទន្តិ វគ្គុ

អច្ឆរាសង្ឃបុរក្ខតោ ច

ទិព្ភា ច កញ្ញា តិទសេហុបេតា

ឧច្ចាវចា កាយធិ បមោទយន្តិ

ទេវិន្ទិបត្តោសិ មហានុភាវោ

មនុស្សភូតោ តវមេវ កាសិ បុញ្ញំ

តេនាសិ ឯវម្ពលវា នុភាវោ

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ ទេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខណ្ហានេន បុច្ឆតោ

។ បេ ។ យស្ស តេ ម្ហសរិំ ឥលំ

វិមានវត្ថុ ឆយាសំវគ្គ ទី ៦ ទុតិយកុណ្ឌលីវិមាន ទី ៨

ហេតុនោះបានជា សម្បុរបស់ខ្ញុំ ក្រាកដូច្នោះ ។ បេ ។

ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ កុណ្ឌលីវិមាន ទី ៨ ។

ទុតិយកុណ្ឌលីវិមានទី ៨

(៧៣) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) អ្នកមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ ទ្រទ្រង់កម្រងផ្កា ស្បែកដណ្តប់ល្អ មានគ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀកល្អ មានសក់ធំពុកចង្កា គាត់គោរហើយ មានអាករណៈសម្រាប់ដៃពាក់ហើយ ជាអ្នកមានយស រុងរឿងក្នុងទិព្វវិមាន ដូចជាចន្ទទេវបុត្ត ពាលទិព្វ កំលាន់ឮពីពេះពួកទិព្វកញ្ញា ៨នាក់ ៨ជង (៦៤) ជាអ្នកហាត់ហើយ មានរូបល្អ ត្រាច់ចរទៅក្នុងឋានតាវត្តឹង្ស យ៉ាងនេះ ឱរកាតំ ប្រឿនរីកពាយសប្បាយ អ្នកបានដល់នូវឫទ្ធិនៃទេវតា ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន អ្នកកាលកើតជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យអ្វី អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយបុណ្យអ្វី ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ ផលនៃកម្មនេះថា

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ
និស្ថាន សមណោ សាធុរូបេ
សម្បន្នវិជ្ជាចរណោ យសស្សី
ពហុស្សុតេ សីលវន្តេ បសន្នេ
អន្ធញ្ច ទានញ្ច បសន្នចិត្តោ
សក្កច្ច ទានំ វិបុលំ អទាសឹ
តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។
វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ទុតិយកុណ្ឌលីវិមានំ នវមំ ។

ទសមំ ខុទ្ទវិមានំ

(៧៤) យា ទេវរាជស្ស សភា សុធម្មា
យត្ថច្ឆរេ ទេវសង្ឃា សមេក្ខា
តត្ថូបបន្នំ តុយ្ហមិទំ វិមានំ
ឱភាសយំ តិដ្ឋតិ អន្តលិក្ខេ
ទេវិទ្ធិបត្តោសិ មហានុភាវោ
មនុស្សភូតោ កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវញ្ញលិតានុភាវោ
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស បានឃើញ សមណៈទាំងឡាយ មានសភាពរម្យទម បរិបូណ៌ដោយ វិជ្ជាទិដ្ឋិចរណៈ ជាអ្នកមានយស ជាពហុស្សូត អ្នក មានសីលដ៏ស្អាត ក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេន ទូវបុយទឹកដោះ ជាទានដ៏ធំទូលាយ ដោយគោរព ហេតុនោះបានជា សម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រាកដដូច្នោះ ។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ទុតិយកុណ្ឌលីវិមាន ទី ៩ ។

ឧត្តរវិមាន ទី ១០

(៧៤) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) សាលាជាទីប្រជុំឈ្មោះ សុធម្មាណា របស់ទេវតា ពួកទេវតាអង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងសាលា ជាទីប្រជុំណា វិមានរបស់អ្នកនេះ កំរុងរឿង បីតរៅឮដ៏ អាកាស មានឧបមេយ្យដូចទេវសភានោះ អ្នកដល់នូវឫទ្ធិនៃ ទេវតា ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន អ្នកកាលកើតជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យអ្វី អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំង សម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយបុណ្យអ្វី ។

វិមានវត្ថុស្មឹ ឆដ្ឋិស្ស ជាយោសំការគ្គស្ស ឧត្តរំ

សោ ទេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្លានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្ស វិបាកំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ

រញ្ញោ កាយាសំស្ស អហោសិំ មាណវោ

លទ្ធា ឆដ្ឋំ សំវិភាគំ អភាសឹ

បិយោ ច មេ សីលវន្តោ អហោសុំ

អន្នញ្ច បានញ្ច បសន្នចិត្តោ

សក្កច្ច ទានំ វិបុលំ អទាសឹ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ឧត្តរវិមានំ ទុតិយំ ។

ទុទ្ទាឋំ

ទ្វេ អាតារវោ ផលទាយី ទ្វេ ឧបស្សយទាយី

តិក្ខាយទាយី យវទាសោ ទេវ ទ្វេ កុណ្ឌលិនោ ទាយោ បីតិ ។

វត្ថោ ឆដ្ឋោ ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ ផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស ជាមាណព របស់ព្រះចាតុចាយាសិ ខ្ញុំបានទ្រព្យហើយ ធ្វើទ្វារចែករំលែកផង ពួកអ្នកមានសីល ក៏ជាទីស្រឡាញ់នៃខ្ញុំផង ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនទ្វារចាយនឹងទឹក ជាទានដ៏ធំទូលាយ ដោយគោរព ហេតុនោះបានជា សម្បុររបស់ខ្ញុំ ច្រកជជួញ្ជោះ ។ បេ ។ ពាំងសម្បុររបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ឧត្តរវិមាន ទី ១០ ។

ឧទ្ទាន (នៃចាយាសិកវគ្គនោះ) គឺ

និយាយអំពីអគារិយវិមាន ២ លើក ផលទាយកវិមាន ១ ឧបស្សយទាយកវិមាន ២ លើក កិក្ខាទាយកវិមាន ១ យវចូលកវិមាន ១ កុណ្ឌលីវិមាន ២ លើក (ឧត្តរវិមាន) រឿងឧត្តរមាណព អ្នកបម្រើរបស់ព្រះចាតុចាយាសិ ១ ។

ចប់ ចាយាសិកវគ្គ ទី ៦ ។

สตฺตเม สุทินกิตฺติวิเคฺค
ปฐมํ ปิตุลตาวิมานํ

(๗๙) ยถา ยานิ จิตฺตลตํ ปกาสติ
ฉยฺยาเนสฏฺฐิ ตาทิสานมุตฺตมํ
ตชฺชปมิ ตุยฺหมิทานิ วิมานิ
ฉิกาสยิ ตาทิสติ อนฺตลิกฺเข
เทวิทฺธิปตฺตาสิ มหานุภาเว
มนุสฺสภูเตา กามกามาสิ ปุญฺเ
เกนาสิ ฬาญลิตานุภาเว
วณฺเณ จ เต สพฺพทิสา ปกาสตีติ ฯ

เสา เทวปุตฺโต อตฺตมโน โมกฺขาเนน ปุจฺฉิโต
ฯ เปฯ ยสฺส กมฺมสฺสิทิ ผลํ
อหิ มนุเสฺสสุ มนุสฺสภูเตา
ทลิทฺโท อนาเถ กปเณ กมฺมกเร อเหสึ
ฉิณฺเณ จ มาตาปิตเร อหุ
ปิยา จ เม สีลวนฺโต อเหสุ
อนฺนญฺ ปานญฺ ปสนฺนจิตฺโต
สกฺกจฺจ ทานิ วิปุลิ อทาสึ

สุนิกฺขิตฺตวคฺค ที่ ๗

ปิตฺตลตาวิมาน ที่ ๑

(๗๙) (พระมหาโมคคัลลานเถระกล่าวว่า) ไรๆ จิตตลดา ดาดาษ ด้วยดอกไม้ชั้นประเสริฐสุด ของหมู่เทวดา รุ่งเรืองอยู่ มีอุปมาฉันใด วิมานของท่านนี้ ก็รุ่งเรืองอยู่ ตั้งอยู่ในอากาศ มีอุปมาฉันนั้นเหมือนกัน ท่านผู้มีฤทธิ์ของเทวดา ผู้บุคคลมีอานุภาพมาก ท่านกาลเกิดแล้ว เป็นมนุษย์ ได้ทำบุญอะไรไว้ ท่านมีอานุภาพรุ่งเรืองอย่างนี้ ทั้งสมบัติของท่าน ก็รุ่งโรจน์ ส่องทิศทั้งปวง ได้เพราะบุญอะไร ฯ

เทวปุตตนั้น ได้ฟังพระมหาโมคคัลลานเถระแล้ว มีจิตยินดี ฯลฯ ได้กล่าวผลแห่งกรรมนี้ว่า

ข้าพเจ้ากาลเกิดแล้ว เป็นมนุษย์ ในตระกูลมนุษย์ เป็นผู้ทำกรรม (ผู้ทำการงาน) ได้บำรุงมารดาบิดา ผู้ถึงความเป็นผู้เฒ่าแก่ ผู้ล่วงกาลนานมาแล้ว ผู้มีศีลอันงาม ข้าพเจ้าก็เป็นผู้มีความเอ็นดูในข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีจิตยินดีว่า ได้ให้น้ำดื่ม และน้ำล้างเท้า ได้ให้ข้าวและน้ำ ด้วยเคารพ

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុទ្ធិកំ្តវគ្គស្ស ទុតិយំ ឆត្តទាយិមានំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ចិត្តលតាវិមានំ បឋមំ ។

ទុតិយំ ឆត្តទាយិមានំ

(៧៦) យថា វណ្ណំ[1] ចិត្តលតំ បភាសតិ

ឧយ្យានសេដ្ឋំ តិទសានមុត្តមំ

តថូបមំ តុយ្ហមិទំ វិមានំ

ទិភាសយំ តិដ្ឋតិ អន្តលិក្ខេ

នេវិន្ទ្រិយត្តោសិ មហានុភាវោ

មនុស្សភូតោ តវមេតមាសិ បុញ្ញំ

តោ តាសិ ឱវញ្ញលិតានុភាវោ

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ

ឆលិន្ទោ អតាណោ តាបណោ តម្ហកវោ អហោសឹ

ជិណ្ណោ ច មាតាបិតរោ អភរឹ

---

๑ ម. ឯត្តកេ ឆត្តទត្តិ អត្ថិ ។

វិមានវត្ថុ សុទ្ធិកុត្តរវគ្គ ទី ៧ ទន្ទរវិមាន ទី ២

ហេតុនោះ ចានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រាកដដូច្នោះ ។បេ។

ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ចិត្តលតាវិមាន ទី ១ ។

ឆដ្ឋទ្ធវិមាន ទី ២

(៧៦) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ច្រើន ជាទីរាយនដ៏ប្រសើរខ្ពស់ បស់ពួកទេវតាជាន់តាវត្តឹង្ស រុងរឿង មានឧបមា យ៉ាងណា វិមានរបស់អ្នកនេះ ក៏រុងរឿង បិតនៅនាអាកាស ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ អ្នកដល់នូវឫទ្ធិនៃទេវតា ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន អ្នកកាលកើត ជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យអ្វី អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស តើដោយបុណ្យអ្វី ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ដល់នៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស ជាមនុស្ស កំសត់ ឥតទីពឹង កំព្រា ជាកម្មករ (អ្នកធ្វើការឈ្នួល) បានចិញ្ចឹមមាតាបិតា ដែលចាស់ជរាផង

បិយា ច មេ សីលវន្តោ អមោសុំ

អន្ធញ្ច ជានញ្ច បសន្នចិត្តោ

សក្កច្ច ទានំ វិបុលំ អទាសិំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ឧត្តរវិមានំ ទុតិយំ ។

តតិយំ មណិថូណវិមានំ

(៧៧) ឧច្ចម្ហិ ឋានេ មណិថូណម្ហិ វិមានេ

សមន្តតោ ជ្ជលិតេ យសវន្តេ

ឥត្ថាគារេ សត្តសតា ឧឡារេ

វេឡុរិយត្ថម្ភេ រុចិរត្តតា សុភា

តត្ថច្ឆសិ បិវសិ ខាទសិ ច

ទិព្ពា ច វីណា បវទន្តិ វគ្គុ

ទិព្ពា រសា កាមគុណោត្ថ បញ្ច

ជាវិយោ ច នច្ចន្តិ សុវណ្ណឆទ្ទា

តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

ពួកអ្នកមានសីល ជាទីស្រឡាញ់នៃខ្ញុំផង
ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានឲ្យទូវិបាយ នឹងទឹក
ដែលជាទាន ធំទូលាយ ដោយគោរព
ហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រាកដដូច្នោះ ។បេ។
ពាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់ ឧត្តរវិមាន ទី ២ ។

មណិប្លុណវិមាន ទី ៣

(៧៧) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ
មានសសរកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១២ យោជន៍ មាន
ផ្ទះកំពូល ៧០០ដ៏ទៃក្បែរកែ មានសសរកែវពិទូរ្យ ដែល
ក្រាលកម្រាលដ៏រុងរឿង ជាផ្ទះកំពូលដ៏ល្អ អ្នកបរិតនៅ
ផឹក ស៊ី ក្នុងវិមាននោះ ពិណជាទិព្វ លាន់ឮពីពេះ
កាមគុណ ៥ មានរសជាទិព្វ មានក្នុងវិមាននេះផង
ពួកនារីដែលប្រសព្រំដោយគ្រឿងមាស ក៏ក្នុងវិមាននេះផង
សម្បុរបស់អ្នក ច្រាកដដូច្នោះ តើសម្រេចដោយបុណ្យអ្វី ។បេ។
ពាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុនិក្ខិត្តវគ្គស្ស ចតុត្ថំ សុវណ្ណវិមានំ

សោ ឧបវិបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខណ្ហានេន បុច្ឆតោ

។បេ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ

វិវនេ បវេ ចង្កមំ អកាសឹ

អាភមុក្ខានិ ច ភេបយិស្សំ

បិយា ច មេ សីលវន្តោ អហេសុំ

អន្នញ្ច បានញ្ច បសន្នចិត្តោ

សក្កច្ច ទានំ វិបុលំ អទាសឹ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ ។បេ។

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

មណិថូណវិមានំ តតិយំ ។

បត្តុត្តំ សុវណ្ណវិមានំ

(៧៨) សោវណ្ណមយេ បព្ពតស្មឹ វិមានំ សព្ពតោ បភំ

ហេមជាលបដិច្ឆន្នំ កឹកិណិកជាលកម្មវតំ

អដ្ឋសា សុកតា ទម្មា សព្ពេ វេឌូរិយាមយា

ឯតមេតាយ អំសិយា រតនា សត្ត ដិម្ពិតា

ខេរបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។ បេ ។ ផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស បានកសាងទីបង្គ្រមត្រង់ផ្លូវក្នុងព្រៃផង ជាំដើមឈើ ជាសួនច្បារផង ពួកអ្នកមានសីលជាទីស្រឡាញ់នៃខ្ញុំផង ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានឲ្យទូវច្បាយទឹកផង ដែលជាទានដ៏ធំក្រៃលែង ដោយគោរព ហេតុនោះ បានជាសម្បុរបស់ខ្ញុំ ច្រាកដូច្នេះ ។ បេ ។ ទាំងសម្បុរបស់ខ្ញុំ កំភូចស្រស់ សព្វទិស ។

ចប់ មណីថូណវិមាន ទី ៣ ។

សុវណ្ណវិមាន ទី ៤

(៧៨) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានលើកំទាស ភ្លឺសព្វទិស ស្រោចដោយបណ្តាញមាស សម្រេចដោយរំយោល នៃកណ្តឹងសុសរទាំងឡាយ មានជ្រុង ៨ ដែលបុញ្ញកម្មធ្វើល្អហើយ ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យទាំងអស់ កែវ ៧ ប្រការ ដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ

វេឌូរិយស្សុវណ្ណស្ស ផលិកាភូមិយស្ស ច
មសារគល្លបុប្ផាហិ លោហិតង្គមណីហិ ច
ចិត្រា មារធារមាភូមិ ឧ តត្ថុទ្ធំសតេ រជោ
គោថាណាសេ[1] តណា ឋិតា កេឈំ ជាវង្គំ និម្មិតា
សោថាណានិ ច ចត្តារិ និម្មិតា ចតុកេ និសា
ជាជារតនកញ្ចេហិ អានិដ្ឋោវ វិកេចតិ
វេនិកា ចតស្សោ តត្ថ វិកត្តា ភាគសោ មិតា
ឧទ្ធស្មាជា អាកេន្តេ[2] សមត្តា ចតុកេ និសា
តស្មិំ វិមានេ បវរេ ទេវបុត្តោ មហប្បភោ[3]
អតិរេចសិ វណ្ណេន ឧទយន្តោវ ភាណុមា
ទានស្ស តេ ឥទំ ផលំ អថោ សីលស្ស ភ បន
អថោ អញ្ញលិកម្មស្ស តំមេ អក្ខាហិ បុច្ឆតោ តិ។
សោ ទេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្កល្លានេន បុច្ឆតោ
បញ្ហំ បុដ្ឋោ វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ
អហំ អន្ធកវិន្ទស្មិំ ពុទ្ធស្ស និច្ចពន្ធុនោ
វិហារំ សត្ថុនោ កាវេសិំ បសន្នោ សគេហោ ថាណាហិ

---

๑ ម. គោឋាណស៊ ។ ๒ វិ. ម. ឧទ្ធស្មាជា អាភន្តិ ។ ๓ វិ. ម. ទេវបុត្តោ មហប្បភោ ។

ត្រង់ជ្រុងមួយ។ មានជាន់ដ៏វិចិត្រ ដោយកែវពិទូរ្យទឹងមាសផង ដោយកែវផលិកទឹងច្រាក់ផង ដោយកែវពុទ្ធទឹងកែវមុក្តាផង ដោយកែវទេមទឹងកែវមណីផង ជាទីតម្រេកនៃចិត្ត ឆួលមិនហុយឡើងក្នុងវិមាននោះទេ ទាំងបង្អួចដ៏មានសម្បុរល្អឿង ដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ កំទ្រេទ្រង់នូវកំពូល ជណ្តើរទាំង ៤ ក្នុងទិស ៤ ទៀតសោត ក៏បុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយដែរ វិមាននោះ រុងរឿងដោយបន្ទប់ទាំងឡាយ ជាវិការៈនៃកែវផ្សេង ។ ដូចព្រះអាទិត្យបង្អាន់ដៃទាំង ៤ ក្នុងទិសទាំង ៤ នោះ បុញ្ញកម្មបាត់ឆៃងហើយ ដោយប្រមាណស្មើ ។ គ្នា ក៏រុងរឿង ញ៉ាំងទិសទាំង ៤ ឲ្យភ្លឺដោយជុំវិញ ពួកទេវបុត្ត អ្នកនៅក្នុងវិមានដ៏ប្រសើរនោះ ជាអ្នកមានឫទ្ធិច្រើន អ្នករុងរឿង កន្ទុងដោយសម្បុរ ដូចព្រះអាទិត្យដែលទើបនឹងរះឡើង នេះជាផលនៃទាន នៃសីល ឬនៃអញ្ញលីកម្មរបស់អ្នក អាត្មាសួរហើយ អ្នកចូរប្រាប់នូវហេតុនោះ ។ ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នាហើយ ទើបដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានធ្វើវិហារដើម្បីព្រះសាស្តា ជាព្រះពុទ្ធអាទិច្ចពន្ធុ ក្នុងស្រុកអន្ធកវិន្ទៈ ដោយដៃរបស់ខ្លួន

តត្ត កញ្ចនា មាលញ្ច បញ្ចយញ្ច វិលេបនំ
វិមានំ សត្តុនោ ឆាសិ វិម្ហសន្តេន ចេតសា
តេន មយ្ហំ អយំ លទ្ធិ វសំ វត្តេមិ ឥទ្ធិយា
ឥទ្ធិយា បវរេ[1] រម្មេ ឆាឆាធិច្ចកណាយុតេ
រមាមិ ឥច្ចកីតេហិ អច្ឆរាហិ បុរក្ខតោតិ ។

សុវណ្ណវិមានំ ចតុត្ថំ ។

បញ្ចមំ អម្ពវិមានំ

(៧៩) ឧច្ចមិទំ មណិថូណំ វិមានំ
សមន្តតោ ទ្វាទស យោជនានិ
ភូជាតារា សត្តសតា ឧឡ្ឆរា
វេឡុរិយត្ថម្ភា រុចិរត្តតា សុភា
តត្ថច្ឆសិ បិវសិ ខាទសិ ច
ឥញ្ជ ច វិណា បវទន្តិ វគ្គុ
ឥញ្ជ រសា តាមកុឡោត្ត បញ្ច
អាវិយោ ច ឥច្ចដ្ឋ សុវណ្ណឆន្នា
តេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ ។ បេ ។
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

---

๑ ម. បវរេ ។

(មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះសោត) ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានប្រគេនគ្រឿងក្រអូបផង កម្រងផ្កាផង បច្ចយផង គ្រឿងលាបផង វិហារផង ជល់ព្រះសាស្តា ក្នុងស្រុកអន្ធកវិន្ទនោះ ឃានជាខ្ញុំបានទូវផលនៃបុណ្យនេះ ទើបខ្ញុំញុំាងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងត្រៃទន្ទនៈ ខ្ញុំរមែងត្រេកអរក្នុងត្រៃទន្ទនៈ ជាទីត្រេកអរដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយហ្វូងបក្សីផ្សេងៗ មានចាំងពួកស្រីអប្សរ អ្នកពាំត្រៀងហែហម ។

ចប់ សុវណ្ណវិមាន ទី ៤ ។

អម្ពវិមាន ទី ៥

(៧៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១២ យោជន៍ មានផ្ទះកំពូល ៧០០ ដ៏ទន្លាក់ មានសសរ ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ ដែលក្រាលដោយកម្រាលដ៏រុងរឿង ជាផ្ទះកំពូលល្អ អ្នកបរិតទៅ ផឹក ស៊ី ក្នុងវិមាននោះផង ពិណជាទិព្វ លាន់ឮពីកោះផង តាមគុណតាំង ៥ មានរសជាទិព្វ ក្នុងវិមាននេះផង ពួកនារីប្រសប់ព្រំ ដោយគ្រឿងមាស កាំ (ក្នុងវិមាននេះផង) សម្បុរបស់អ្នកប្រាកដដូច្នោះ តើសម្រេចដោយបុណ្យអ្វី។បេ។ តាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់ សព្វទិស ។

សោ ទេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្លានេន បុដ្ឋោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

តំម្ហាទំ បដ្ឋមេ មាសេ បតាបវេ ទិវង្គរេ

បវេសំ ភគវតោ ទោសោ អម្ហាភមំ អសិញ្ចហំ[1]

អថ តេជាគមា តិក្ខុ សារីបុត្តោតិ វិស្សុតោ

តិលន្តរេ តោ តាយេន អតិលន្តេបិ ទេតសោ

តញ្ច ទិស្វាន អាយន្តំ អវោច អម្ហសិញ្ចតោ

សាធុតំ ភន្តេ ឆ្លាបេយ្យុំ យំ មមស្ស សុខាវហំ

តស្ស មេ អនុកម្បាយ ទិក្ខិបិ បត្តចីវរំ

ទិសីទិ រុក្ខមូលស្មិំ ជាយាយ ឯតចីវរេ

តញ្ច អច្ឆេន ភរិនា បសន្នមានសោ ទេវំ[2]

ឧហាបយិំ[3] រុក្ខមូលស្មិំ ជាយាយ ឯតចីវរំ

អម្ពោ ច សិតោ សមណោ ឧហាបិតោ

មយា ច បុញ្ញំ បសុតំ អនប្បកំ

ឥតិ សោ បីតិយា កាយំ សព្វំ ជវតិ អត្តនោ

តនេវ ឯត្តកំ កម្មំ អកាសិ តាយ ជាតិយា

បហោយ មានុសំ ទេហំ ឧបបន្នោម្ហិ នន្ទនំ

---

១ ម អម្ហាភមសិញ្ចតិ ។ ២ ម. ទេវេ ។ ៣ ម. ឆ្លាបយិ ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ ។បេ។ ផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

ខ្ញុំជាបុរសអ្នកស៊ីឈ្នួលរបស់ពួកជនជាតិ កំពុងតែស្រោចសួនស្វាយ ក្នុងវេលាថ្ងៃដែលកំពុងក្តៅនាខែជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ (ខែអាសាឍ:) គ្រានោះ មានកិកូព្រាកជនាមថាព្រះសារីបុត្ត និមន្តមកតាមសួននោះ មានកាយលំបាក តែចិត្តមិនលំបាកទេ ឯខ្ញុំអ្នកស្រោចសួនស្វាយ បានឃើញព្រះសារីបុត្តនោះកំពុងនិមន្តមក ក៏បានទូលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន មានច្រាសទឹកណាដែលនាំមកនូវសេចក្តីសុខដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមនិមន្តលោកម្ចាស់ស្រង់ទឹកនោះ (ព្រះថេរៈ) ជាក់ជាត្រង់ធំចើរបុះ ហើយមានចើរតែមួយ គង់ត្រង់មូលជិតគល់ឈើ ដោយសេចក្តីអនុគ្រោះដល់ខ្ញុំនោះ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា និមន្តព្រះថេរៈនោះ អ្នកមានចើរតែមួយ (ឲ្យស្រង់ដោយទឹកដ៏ថ្លា) ត្រង់មូលជិតគល់ឈើ បុរសនោះមានចិត្តផ្សាយទៅសព្វកាយរបស់ខ្លួនថា

សួនស្វាយ អាត្មាអញ បានស្រោចហើយ សមណៈក៏អាត្មាអញ បានឲ្យស្រង់ហើយ បុណ្យដែលអាត្មាអញ បានខ្ជល់ខ្ជាយហើយ មិនមែនជាបុណ្យតិចតួចឡើយ

ខ្ញុំបានធ្វើនូវកម្មនោះឯង មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ក្នុងជាតិនោះ លុះខ្ញុំលះពងកាយជារបស់នៃមនុស្សហើយ ក៏ចូលទៅកាន់ព្រៃនន្ទនៈ

วิมานวตฺถุสฺมึ สตฺตมสฺส สุทินฺนตฺถวคฺคสฺส ฉฏฺฐํ เภาตลวิมานํ

ฉฏฺฐเน ปวเร วมฺเค ชาตา ทินฺนผลา ยุเต
รมามิ นกฺขตฺเตหิ อจฺฉราหิ ปุรกฺขโต ฯ

อมฺพวิมานํ ปญฺจมํ ฯ

ฉฏฺฐ เภาตลวิมานํ

(๘๐) ทิสฺวาน เนรุ ปฏิปุจฺฉิ กิกฺกุ
ขุเต วิมานมฺหิ ติรฏฺฐิตเก
อามุตฺตหาโรภิรณา ยสสฺสินี
ทิเว วิมานมฺหิ ยถาปิ จนฺทิมา
ทิฆา จ วีณา[๑] ปวทนฺติ วคฺคุ
อจฺฉฏฺฐกา สิกฺขิตา สาธุวาทา
ทิฆา จ กญฺญา ตนุสชฺฌกา ขุทฺทกา
ฉนฺทา ตายนฺติ ปโมทยนฺติ
เนรุทฺธโต สิขี มหาขุกาเว
มญฺชุสฺสเรหิ กมิตาสิ ปุญฺเญ
เกนาสิ ฌายิ ตนุกาเว
วณฺณา จ เต สพฺพทิสา ปกาสตีติ ฯ

---

๑ ฐ. ม. ฉ. ฌ. ญ. ฏ. ฐ. ณ. ตา. ถ. ทา. ธ. น. ผ. พ. ภ. ม. ย. ร. ล. ว. สา. ห. อ. สงฺคีติ สุวณฺณา สุกุณฺฑลี กญฺญา-ปเวสมสฺมึ ทิเว วิมานมฺหิ ยถาปิ จนฺทิมาติ อตฺถิ ฯ

ខ្ញុំត្រេកអរក្នុងព្រៃនន្ទនៈ ជាទីរីករាយដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយ
ហ្វូងបក្សីផ្សេងៗ មានពួកស្រីអប្សរ អ្នករាំរាំកំហែហម ។

ចប់ អម្ពវិមាន ទី ៥ ។

គោបាលវិមាន ទី ៦

(៨០) (ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា) ព្រះមោគ្គល្លាន បាន
ឃើញគោបាលទេវបុត្ត ក្នុងវិមានដ៏ខ្ពស់ តាំងនៅអស់កាល
យូរ ទើបសួរថា អ្នកមានគ្រឿងអាភរណៈសម្រាប់ដៃពាក់
ហើយ ជាអ្នកមានយសរុងរឿងក្នុងទិព្វវិមាន ដូចបន្ទុទេវបុត្ត
ពិណជាទិព្វលាន់ឮពីពេះ មានទិព្វកញ្ញា ៨ នាក់ ៨ ដង (៦៤)
បានហាត់ហើយ មានរូបល្អ ត្រាច់ចរទៅក្នុងឋានត្រៃត្រឹង្ស
ដ៏ទន្លាតែ កំប្រឹង រីករាយសប្បាយ អ្នកដល់នូវឫទ្ធិនៃ
ទេវតា ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន អ្នកគាលកើត ជា
មនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យអ្វី អ្នកមានអានុភាពរុងរឿយ៉ាងនេះ
គាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺប្លាស់សព្វទិស តើដោយបុណ្យអ្វី ។

សោ នេវបុត្តោអត្តមនោ មោក្ខល្លានេន បុច្ឆិតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

អហំ មនុស្សេសុ មនុស្សភូតោ

សង្កប្ប រក្ខិស្សំ បវេសំ នេនុយោ

តតោ ច អាគា សមណោ មម សន្តិកេ[1]

តាវេ ច មាសេ អតមំសុ ខាទិតុំ

ទ្វយង្គកិច្ចំ ឧភយញ្ច តាវសិ[2]

ឥទ្ធេវហំ ភន្តេ តថា វិចិន្តយិំ[3]

តតោ ច សញ្ញំ បដិលច្ឆយោនិសោ

តថាបំ ភន្តេ ទិបឹ អនន្តកំ

សោ មាសទ្ធេតំ តុវំតោ អាសរឹ

បុរាយំ កញ្ញតំ យស្សិទំ ផលំ

តតោ ច តាណ្ណោ ឧរតោ មហាវិសោ

អទ្ធិសំ ចាទេ តុវំតស្ស មេ សតោ

ស្វាហំ អជ្ជេមិ ទុក្ខេន បីឡិតោ

---

១ ឱ ម. សមណោ មមន្តិកេ ។ ២ ឱ. ម. តាវេ ។ ៣ ឱ. ម. វិចិន្តយិំ ។

ទៅបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានស្ងួរហើយ មានចិត្តរីករាយ ។បេ។ ដល់នៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំកាលកើត ជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស បានប្រមូលមេគោ តាំងឡាយ របស់ជនដទៃ ឃ្វាល លំដាប់នោះ សមណៈ (១ អង្គ) មកកាន់សំណាក់ខ្ញុំ ពួកគោសោត ក៏បានស្ទុះទៅ ប្រុងនឹងស៊ីសណ្តែកចាយ (របស់ជនដទៃ) បពិត្រលោកម្ចាស់ ដ៏ចំរើន ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំគិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ធ្វើនូវកិច្ចតាំងពីរ ៤ ដង ក្នុងថ្ងៃនេះ បពិត្រលោកម្ចាស់ ដ៏ចំរើន លំដាប់នោះ ខ្ញុំបាននូវធម្មសញ្ញា ដោយទុច្ចាយ ច្រាជ្រាហើយ ក៏ច្រោះនូវទំសណ្តែក ក្នុងកាលនោះទៀត ខ្ញុំ នោះក៏ស្ទុះទៅកាន់ចំការសណ្តែក ដោយរួសរាន់ ឯពួកគោ ក៏ជាន់កាប់បំផ្លាញចំការសណ្តែកចាស់ ដែលជាទ្រព្យម្ចាស់ គេនោះ ក៏កន្ធំចំការចាស់នោះសោត មានពស់វែកមានពិស កាច ស្ទុះមកចឹកដើងរបស់ខ្ញុំ ដែលកំពុងដើររួសរាន់ នៅមាន ស្មារតីចាំបាន ខ្ញុំនោះជាអ្នកត្រូវទុក្ខបៀតបៀនដោយរឿងក្តី

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុទ្ធិកត្តវត្តស្ស ឆដ្ឋំ ពោឍាលវិមានំ

កិត្តកំ ច តំ មុញ្ចិត្វា អនន្តកំ[1]

អនាសិ កម្មាសិ មមាទុកម្បាយ

តតោ ចុតោ កាលមកតោម្ហិ នេវតា

តនេវ កម្មំ កុសលំ កតំ មយា

សុខញ្ច កម្មំ អនុភោមិ អត្តនា

តយា ហិ កន្ត អនុកម្បតោ កុសំ

កតញ្ញុតាយ អភិវាទយាមិ តំ

សនេវកេ លោកេ សមារកេ ច

អញ្ញោ មុនិ នត្ថិ តយានុកម្បកោ

តយា ហិ កន្ត អនុកម្បតោ កុសំ

កតញ្ញុតាយ អភិវាទយាមិ តំ

ឥមស្មឹ លោកេ បរស្មឹ វា បន[2]

អញ្ញោ មុនិ នត្ថិ តយានុកម្បកោ

តយា ហិ កន្ត អនុកម្បតោ កុសំ

កតញ្ញុតាយ អភិវាទយាមិ តន្តិ ។

ពោឍាលវិមានំ ឆដ្ឋំ ។

---

๑ ឧ. កិត្តកំ ច តំ សាមំ ភុញ្ជិ ចនន្តកំ ។ ម. កិត្តកំ ច តំ យាមំ មុញ្ចិត្វា អនន្តកំ ។ ๒ ម. ឥមស្មិម្ហិ លោកេ បរម្ហិ វា បន ។

កិក្ខុបានស្រាយនំដែលថ្មោងនោះ ហើយប្រទានទំឲ្យ ដោយ
សេចក្តីអនុគ្រោះដល់ខ្ញុំ លំដាប់នោះ ខ្ញុំក៏ធ្វើមរណកាល
ច្យុតចាកមនុស្ស មកកើតជាទេវតា (ក្នុងទេវលោកនេះ) ខ្ញុំបាន
ធ្វើអំពើជាកុសលនោះឯង ទើបខ្ញុំបានទទួលនូវកម្មជាសុខ
ដោយខ្លួនឯង បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់អនុគ្រោះ
ហើយក្រៃពេក ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំ ចំពោះលោកម្ចាស់ ដោយ
កតញ្ញូតាព អ្នកច្រោជ្ជដទៃ ក្នុងលោក ព្រមទាំងទេវលោក
មារលោក ជាអ្នកមានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដូចលោកម្ចាស់
មិនមានឡើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់អនុគ្រោះ
ក្រៃពេក ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំ ចំពោះលោកម្ចាស់ ដោយ
កតញ្ញូតាព អ្នកច្រោជ្ជដទៃក្នុងលោកនេះ ឬក្នុងលោកខាងមុខ
ជាអ្នកមានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដូចលោកម្ចាស់ មិនមាន
ឡើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់អនុគ្រោះក្រៃពេក
ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំ ចំពោះលោកម្ចាស់ ដោយកតញ្ញូតាព ។

សត្តមំ កណ្ឌកវិមានំ

[៨១] បុណ្ណាមាយេ យថា ចន្ទោ នក្ខត្តបរិវារិតោ

សមន្តា អនុបរិយោតិ តារកាធិបតិ សសី
តថូបមំ ឥធំ ឥត្ថិំ ឯកំ្ហ នេរុម្ហិ ច
អតិរោចតិ វណ្ណេន ឧទយន្តោវ រំសិមា
វេឌ្ឍរិយសុវណ្ណស្ស ជលិកាវូបិយស្ស ច
មសារក្កល្ហមុត្តមា លោហិតន្តមណីមា ច
ចិត្រា មនោរមា ភូមិ វេឌ្ឍរិយស្ស សន្តតា
ក្កូជាតាភ សុភា រម្មា ថាសានោ តេ សុមាបិតោ
រម្មា ច តេ ទោក្ករណី បុថុលា មច្ឆសេវិតា[1]
អច្ឆោទកា វិមលសន្ថា សោវណ្ណាលុកា សន្តតា
ជាតាបទុមសញ្ឆន្នា បុណ្ឌរីកសមោកតា[2]
សុភគិ សម្បវាយន្តិ មន្ទញ្ច មាលុតេរិតា
តស្សា តេ ឧភតោ បស្សេ វនកុម្ភា សុមាបិតា
ឯបេតា បុប្ផវុក្ខាហិ ផលវុក្ខាហិ ចូភយំ

---

* ម. បុថុលោមអសេវិតា ។ ២ ម. បុណ្ឌរីកសមោហតា ។

កណ្ហកវិមានទី ៧

(៨១) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) ព្រះបន្ទូ ក្នុងវិមានទេវបុត្តមានឈ្មោះកណ្ហកៈ ដែលមានពន្លឺរុងរឿងដូចជាភ្លើងដែលឆេះល្អ ដូចជាភ្លើងដែលឆេះល្អក្នុងវេលាយប់ ដូចជាភ្លើងដែលឆេះល្អក្នុងវេលាថ្ងៃ ដូចជាភ្លើងដែលឆេះល្អក្នុងវេលាយប់ និងថ្ងៃ ដូចជាភ្លើងដែលឆេះល្អក្នុងវេលាយប់ និងថ្ងៃ ដូចជាភ្លើងដែលឆេះល្អក្នុងវេលាយប់ និងថ្ងៃ និងកណ្តាលវេលា ដូចជាភ្លើងដែលឆេះល្អក្នុងវេលាយប់ និងថ្ងៃ និងកណ្តាលវេលា និងចុង

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុទ្ធិកវត្ថុស្ស សត្តមំ កណ្ហកវិមានំ

សោវណ្ណាភាយេ បល្លង្កេ មុទុកេ តោណសន្ថតេ
ឯសិន្នំ យេវកាជិរេ ឧបតិដ្ឋន្តំ អច្ឆរា
សព្ភាកវណាសញ្ឆន្នា ជាតាមាលាវិភូសិតា
រមេន្តិ តំ មហិទ្ធិកំ វសវត្តីវ មោទសិ
កេវិសន្តំមុនិន្ទាហិ វីណាហិ បណវេហិ ច
រមសិ(1) រតិសម្បន្នោ ឧច្ចាវីតេ សុភទិតេ
ទិព្ភា តេ វីជា វុចា ទិព្ភា សង្ខា អថោ រសា
កញ្ញា ច តេ អធិប្បេតា ជោដ្ឋញ្ញា ច មនោរមា
តស្មឹ វិមានេ បវរេ យេវបុត្តា មហាប្បភា
អភិភោតិ វណ្ណេន ឧទយព្ភេវ ភាណុមា
ជាតរូប តេ តនំ ជលំ អថោ សីលស្ស កំ បន
អថោ អញ្ញេហិ កម្មេហិ តំ មេ អក្ខាហិ បុច្ឆិតោតិ ។
សោ យេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យាយេន បុច្ឆិតោ
។ បេ ។ យស្ស កម្មេហិ តនំ ជលំ

---

(1) ម. អនុសំ ។

ឯពួកស្រីអប្សរ ប្រដាប់ដោយអាភរណៈគាំងពួន ស្អិតស្អាងដោយ
កម្រងផ្កាផ្សែង ។ បម្រើអ្នក ដែលអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្ក មានជើង
ជាវិការៈនៃមាស ក្រាលដោយកម្រាល ឈ្មោះ.គាណកៈ[1]
មានសម្ផស្សដ៏ខ្ពង់ ដូចសក្កទេវរាជ ញុំាងអ្នកមានបុណ្យច្រើន ឲ្យ
ត្រេកអរ អ្នកតែងរីករាយ ដោយស្តុក ស័ង្ខ ទន្ទឹងសង្ខោភគាំងឮៗ
ផង ដោយពិណគាំងឮៗផង ដោយវរោតគាំងឮៗផង ដូច
ទេវរាជ វសវត្តី អ្នកបរិបូណ៌ដោយតម្រេក រមែងត្រេកអរ ក្នុងការកំ
ទិងការច្រៀង ដែលស្រីអប្សរប្រគំពីរោះហើយផង រួចារម្មណ៍មាន
ប្រការផ្សែង ។ ដ៏ជាទិព្វ(គួរជាទីត្រេកដល់អ្នក) គាំងសព្វារម្មណ៍
ថ្នាសារម្មណ៍ ដ៏ជាទិព្វក្តី គន្ធារម្មណ៍ក្តី ផោដ្ឋព្វារម្មណ៍ក្តី
ដែលយើងអធិប្បាយហើយ (អារម្មណ៍គាំងនោះ) គួរជាទីរីករាយ
នៃចិត្តរបស់អ្នក ទេវបុត្តគាំងឮៗ មានពន្លឺច្រើន ក្នុងវិមាន
ដ៏ប្រសើរនោះ តែងរុងរឿងក្រៃពេកដោយស្មី ដូចព្រះអាទិត្យ
ដែលទើបនឹងរះឡើង នេះជាផលនៃទានឬសីល ឬអញ្ជលិកម្ម
របស់អ្នក អាត្មាសួរហើយ ចូរអ្នកប្រាប់នូវហេតុនោះ ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តរីករាយ
។ បេ ។ ផលនៃកម្មនេះថា

១- ព្រំដែលមានរោមវែងជាង ៤ ដង្កាប់ ។ វិនយបិដកភាគ ៧ ទំព័រ ១៨៦ ។

អហំ តេ បិលវត្ថុស្មិំ សាកិយានំ បុរុត្តមេ
សុទ្ធោទនស្ស បុត្តស្ស កណ្ហកោ សហជោ អហុំ
យទា សោ អង្គីរត្តាយំ សម្ពោធាយ[1] អភិនិក្ខមិ
សោមំ[2] មុខវរំ ទាឋាហំ ជាលិតម្ពនខេហិ ច[3]
សជ្ជុំ អាកោដយិត្វាន វរា សម្មាតិ មព្រវុំ[4]
អហំ លោកំ តារយិស្សំ បត្តោ សម្ពោធិមុត្តមំ
តំ មេ តិវំ សុណន្តស្ស ហាសោ[5] មេ វិបុលោ អហុ
ខុទ្ទកត្តំ តោ សុមនោ អភិសីសិំ តទា អហំ
អភិភូយ្ហ មំ ញត្វា សាក្យបុត្តំ មហាយសំ
ខុទ្ទកត្តំ តោ មុនិនោ ភវាភិស្សំ បុរិសុត្តមំ
បវេសិំ វិជិតំ តត្ថ ខុត្តសិំ និវន្តរេ[6]
មមំ ឆន្នញ្ច ខិបាយ អនាបេក្ខោ[7] អបក្កមិ
តស្ស តម្ពនខេ ទាឋេ ជិញ្ញយ បរិលេហិសំ[8]
តច្ឆន្នញ្ច មហារហំ ពុទ្ធមានោ ខុទិក្ខិស្សំ[9]
អនុស្សរេនហំ តស្ស សាក្យបុត្តស្ស សិរីមតោ

---

១ ឧ. ម. ពោធាយ ។ ២ ម. សោហំ ។ ៣ ម. មំ ។ ៤ ម. បព្រវុំ ។ ៥ ម. យោសោ ។
៦ ឧ ខត្តសិំ វិវាករេ ។ ម. ខត្តរសិំ ទីបង្ករេ ។ ៧ ម. ឯត្តន្តរេ សោតិ អត្ថំ ។
៨ ឧ. បរិលេហេសិំ ។ ម បរិលេហិសមំ ។ ៩ ឧ. ខិក្ខស្សំ ។ ម. ខខក្ខិស្សំ ។

ខ្ញុំជាសេះឈ្មោះកណ្ឌក: ជាសហជាត (កើតដំណាលគ្នា) នឹង
ព្រះរាជបុត្តនៃព្រះបាទសុទ្ធោទន: ក្នុងក្រុងកបិលពស្តុ ជាបូរីដ៏ឧត្តម
របស់ពួកសក្យ: កាលណាដែលព្រះរាជបុត្តនោះ ទ្រង់ចេញទៅដើម្បី
សម្ធាសម្ពោធិញ្ញាណ នាមជ្រុំយោមនៃរាត្រី ទ្រង់ទុះខ្ញុំត្រង់ភ្លៅ
ដោយព្រះហស្តដ៏ខ្ពង់ មានព្រះនខាក្រហមរុងរឿង ហើយទ្រង់ត្រាស់
ថា នែសំឡាញ់ អ្នកចូរនាំយើងទៅ បើយើងបានដល់នូវសម្ពោធិ-
ញ្ញាណ ដ៏ឧត្តមហើយ នឹងបម្លងសត្វលោក(ចាកសង្សារវដ្ត)កាលខ្ញុំ
ឮព្រះតម្រាស់នោះ សេចក្តីរីករាយដ៏មានកំឡាំងក៏កើតឡើងដល់ខ្ញុំ
ខ្ញុំមានចិត្តខ្ពស់ មានចិត្តរីករាយ បានទទួលយល់ព្រមក្នុងកាលនោះ
ខ្ញុំដឹងថា សក្យបុត្តដ៏មានយសធំទ្រង់ជិះខ្ញុំហើយ មានចិត្តខ្ពស់ មាន
ចិត្តរីករាយ (ម្ត្រង់ទៀត) ទើបនាំបុរសដ៏ឧត្តម ទៅឰដ៏មានក្រៅ
លុះទៅកន្លងដែនៃបុគ្គលជាច្រើនហើយ កាលថ្ងៃនេះឡើង សក្យបុត្ត
ក៏លះចោលខ្ញុំ ទឹងឆ្ពោះអាមាត្យ ទ្រង់មិនអាល័យ ចៀសចេញទៅ
ខ្ញុំលិទ្ធព្រះបាទ របស់សក្យបុត្តនោះ ដែលមានព្រះនខាក្រហម
ដោយអណ្តាត ខ្ញុំយំក្រឡេកមើលព្រះមហាវីរៈ ដែលស្តេច
កំពុងយាងទៅ លុះខ្ញុំមើលមិនឃើញសក្យបុត្ត អ្នកមានសិរីនោះ

វិមានវត្ថុស្មិ សត្តមស្ស សុទ្ធិកវត្តស្ស សត្តមំ ភណ្ណវារមានំ

អលត្ថំ ភុសកាពាធំ ទិវប្បំ មេ មរណាំ អហុ
តស្សេវ អានុភាវេន វិមានំ អាវសាមិទំ[1]
សព្ពកាមគុណូបេតំ ឥទំ្ធ នេវបុរម្ហិ ច
យញ្ញ មេ អហុ កាហសោ សទ្ធិ សុត្វាន ពោធិយា
តេនេវ ភុសលម្ភេន ជុសិំសុ អាសវក្ខយំ
សពេ ហិ ភន្តេ តច្ឆេយ្យាសិ សត្ថុ ពុទ្ធស្ស សន្តិកេ
មមាបិ តំ[2] វចនេន សិរសា វន្ទាសិ វន្ទនំ
អមាម្ប ឧដ្ឋុំ ភត្តុំសុំ ជិនំ អប្បដិបុគ្គលំ
ឧុល្លុកំ ឧស្សុនំ ហោតំ លោកជាថាធនាធិនន្តិ ។
សោ ច ភកតញ្ញូ ភកតវេទី សត្ថារំ ឧបសង្កមិ
សុត្វា តំវំ ធម្មមតោ ធម្មចក្ខុំ វិសោធយិ
វិសោធយិត្វា[3] និដ្ឋតំ វិចិកិច្ឆា វតាធិ ច
វន្ទិត្វា សត្ថុនោ ចាទេ តត្ថេវន្តរធាយថាតំ[4] ។

ភណ្ណវារមានំ សត្តមំ ។

---

១ ន. អាវសាមហំ ។ ២ ម. មម៎ បិ ធំ ។ ៣ ម. វិសោធេត្វា ។ ៤ ម តត្ថេវន្តរធាយតីតំ ។

ខ្ញុំក៏បានទូរអាពាធជាខ្លាំងណាស់ មរណៈក៏កើតមានដល់ខ្ញុំ យ៉ាងនោះ ខ្ញុំនៅគ្រប់គ្រងវិមាន ប្រកប ដោយកាមគុណ ទាំងពួង ដ៏ជាទិព្វនេះ ក្នុងទេវបុរី (តាវត្តឹង្ស) ដោយអានុភាពនៃសេចក្តីជ្រះថ្លានោះឯង មួយទៀត សេចក្តីរីករាយ កើតមានដល់ខ្ញុំ ព្រោះឮសំឡេង ដើម្បីត្រាស់ដឹង ទូរពោធិញ្ញាណ ដោយកុសលមូលណា ខ្ញុំនឹកសង្ឃឹមថា មុខជាបានទូរអាសវក្ខយញ្ញាណ ដោយកុសលមូលនោះឯង បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ប្រសិនបើ លោកនិម្មិតទៅកាន់សំណាក់នៃព្រះពុទ្ធ ជាសាស្តា សូមលោកម្ចាស់ក្រាបបង្គំទូលទូរកិរិយាថ្វាយបង្គំដោយសិរ្សៈ តាមពាក្យរបស់ខ្ញុំ ចំពោះអង្គព្រះជាសាស្តានោះ ចំណែកខ្ញុំតទៅទៀតបួប នមស្សព្រះជិនស្រីដែរ ដែលជាបុគ្គលរកអ្នកដទៃប្រៀបផ្ទឹមមិនបាន (ព្រោះ) ការឃើញទូរព្រះលោកនាថ ជាគាទិបុគ្គល រកបានដោយឆាប់ក្រៃ ។

ឯកណ្ហកទេវបុត្តនោះ ជាអ្នកមានកតញ្ញូកតវេទិតា ចូលទៅគាល់ព្រះសាស្តា លុះបានស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ទ្រង់មានចក្ខុ ហើយបានជំរះទូរឯមចក្ខុ គឺបានទូរសោតាបត្តិមគ្គ ជំរះទូរទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា នឹងសីលព្តបរាមាស ថ្វាយបង្គំព្រះបាទាបទ្មរបស់ព្រះសាស្តារហើយ ក៏ប្រាត់ទៅបាតទីនោះឯង ។

ចប់ កណ្ហកវិមាន ទី ៧ ។

អដ្ឋមំ អនេកវណ្ណវិមានំ

(៨២) អនេកវណ្ណំ ឧរសោ កតាសនំ
វិមានមារុយ្ហ អនេកចិត្តំ
បរិវារិតោ អច្ឆរានំ គណេន[1]
សុនិម្មិតោ ភូតបតីវ មោទសិ
សមសមោ នត្ថិ កុតោ បនុត្តរោ[2]
យសេន បុញ្ញេន ច ឥទ្ធិយា ច
សព្ពេ ច នេកា តិទសា គណា សមេច្ច
តំ តំ នមស្សន្តិ សសីវ នេកា
តមា ច តេ អច្ឆរាយោ សមន្តតោ
នច្ចន្តិ គាយន្តិ បមោទយន្តិ
នេវិន្ទ្រិបត្តោសិ មហានុភាវោ
មនុស្សភូតោ កិមកាសិ បុញ្ញំ
កេនាសិ ឯវញ្ញលិតានុភាវោ
វណ្ណោ ច តេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សោ នេវបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខស្សានេន បុច្ឆតោ

។ បេ ។ យស្ស កម្មស្សិទំ ផលំ

---

๑ ម. អច្ឆរាគណេន ។ ๒ ម. កុតោ ឧត្តរិ ។

អនេកវណ្ណវិមាន ទី ៨

(៨៦) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) អ្នកមានពួកស្រីអប្សរហែហម ហើយឡើងគាន់វិមាន ដែលមានពណ៌ដ៏ច្រើន ជាទីធ្វើទុរាសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយនឹងសេចក្តីសោកឲ្យវិនាស មានរូបវិចិត្រច្រើនប្រការ សម្បុរយើកាយ ដូចខែរពេជ្រឈ្មោះសុទិដ្ឋ ខែរបុត្ត ដែលប្រហែលស្មើដោយអ្នក ក៏មិនមាន (ចំណាំបើ) ខែរបុត្ត ដែលប្រសើរលើសដោយយសផង បុណ្យផង ឫទ្ធិផង នឹងមានមកពីណា ពួកទេវតាក្នុងជាន់តាវត្តឹង្សទាំងអស់ ប្រជុំគ្នានមស្ការអ្នក ដូចទេវតានឹងមនុស្ស នមស្ការទូរបង្គំខែរបុត្ត ដែលមានស្នាមរូបទន្យយកន្លងនូវងំដូច្នោះ ស្រីអប្សរទាំងឡាយនេះ តែងពំព្រឿង រើកាយជុំវិញអ្នក អ្នកបានដល់នូវបុព្វទិនៃទេវតា ជាបុគ្គលមានអានុភាពច្រើន អ្នកកាលកើតជាមនុស្ស តើបានធ្វើបុណ្យអ្វី អ្នកមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរបស់អ្នក ក៏ភ្លឺប្រាស់ សព្វទិស តើដោយបុណ្យអ្វី ។

ខែរបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តរីករាយ ។ បេ ។ ផលនៃបុញ្ញកម្មនេះថា

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុតន្តវគ្គស្ស អដ្ឋមំ អនេកវណ្ណវិមានំ

សោហំបិ កន្តេ អហុវាសិ បុព្ពេ
សុមេធជាមស្ស ជិនស្ស សាវកោ
បុថុជ្ជនោ អនុតោនាហមស្មិំ
សោ សត្ថុសន្តិកេ បព្ពជិស្សហំ
សោហំ សុមេធស្ស ជិនស្ស សត្ថុនោ
បរិនិព្ពុតស្មេ្ហយោតិណ្ណស្ស តាទិនោ
រតនុច្ចយំ ហោមជាលេន ឆន្ទំ
វន្ទិត្វា ថូបស្មឹ មនំ បសាទយឹ
ន មាសំ ឆាទំ ន ច បន មត្តំ ឆាតុំ
បរេ ច ខោ តត្ថ សមាទបេសឹ
ឫជេថ នំ ឫជនេយ្យស្ស ឆាតុំ[1]
ឯវំ កិរ សក្កមិតោ តមិស្សថ
តនេវ កម្មំ កុសលំ តតំ មយា
សុខញ្ច និព្ពឹ អនុភោមិ អត្តនា
មោឆាមហំ តិនសតណាស្ស មជ្ឈេ
ន តស្ស បុញ្ញស្ស ខយម្ហិ អជ្ឈគាតំ[2] ។

អនេកវណ្ណវិមានំ អដ្ឋមំ ។

---

๑ ម. ឆាតុំ ។ ๒ ម. ខយំបិ អជ្ឈគត្តិ ។

បពិត្រលោកដ៏ចំរើន កាលជាតិមុន ខ្ញុំនោះ ជាសាវ័កបស់
ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមសុមេធៈ ខ្ញុំនៅជាបុថុជ្ជន មិនចាន់ចាន
ត្រាស់ដឹងសច្ចៈចាំង ៤ នៅឡើយ ខ្ញុំនោះបួសបាន ៧ វស្សា
កាលព្រះជិនស្រី ជាសាស្តាព្រះនាមសុមេធៈ ជាតាទិបុគ្គល
ទ្រង់ធូរអនុធំចាំង ៤ ហើយ ទ្រង់បរិនិព្វាន ខ្ញុំនោះទៅថ្វាយ
បង្គំចេតិយកែវ ស្រោបដោយបណ្តាញមាស ធ្វើចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា
បំពោះព្រះស្តូប ខ្ញុំមិនបានឲ្យទានទេ ចាំងទេយ្យវត្ថុសម្រាប់ឲ្យ
ទានក៏មិនមាន ប៉ុន្តែខ្ញុំបានបបួលពួកជនដទៃក្នុងកាលឲ្យទានថា
អ្នកចាំងឲ្យាយចូរបូជាព្រះធាតុ របស់ព្រះសាស្តា ជាវត្ថុរួសរស់
ការបូជាចុះ ខ្ញុំពួថា អ្នកចាំងឲ្យាយ (ប្បុត) អំពីមនុស្សនេះទើង
ទៅកាន់ឋានសួគ៌ កុសលកម្មនោះឯង ដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយ
ទើបខ្ញុំបានសេចក្តីសុខជាទិព្វដោយខ្លួនឯង ខ្ញុំរីកាយ ក្នុង
កណ្តាលពួកទេវតា បុណ្យរបស់ខ្ញុំនោះ មិនចេះអស់ឡើយ ។

ឥរិយំ មជ្ជកុណ្ឌលិវិមានំ

(๘๓) អលង្កតោ មជ្ជកុណ្ឌលី
មាលាធារី មហាភទ្ទនុស្សរោ
ពាហា[๑] បគ្គយ្ហ កន្ទសិ
វនមជ្ឈ កឹ ទុក្ខិតោ តុវន្តិ ។
សោវណ្ណមយោ បភស្សរោ
ឧប្បន្នោ រថបញ្ជរោ មម
តស្ស ចក្កយុគំ ន វិន្ទាមិ
តេន ទុក្ខេន ជហិស្សាមិ[๒] ជីវិតន្តិ ។
សោវណ្ណមយំ មណិមយំ
លោហិតង្គមយំ[๓] អថ រូបិយមយំ
អាចិក្ខ[๔] មេ តុវំ[๕] ភទ្ទមាលវ
ចក្កយុគំ បដិលាភយាមិ តេតំ ។
សោ មាលាវោ តស្ស ចារិំ
ចង្កមសុរិយោ រថោ មម
សោវណ្ណមយោ ឧភយេត្ថ និស្សរេ

---

๑ ម. ពាហុំ ។ ๒ ម. ជហាមិ ។ ๓ ម. លោហមយំ ។ ๔ ម. អាចិក្ខថ ។
๕ ន. តុំ ។ ម. ភូត្តិ នត្តិ ។

មជ្ឈិកុណ្ឌលិវិមាន ទី ៩

(៨៣) (ព្រាហ្មណ៍សួរថា) អ្នកមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ មានកុណ្ឌលរលើង ខ្ចប់ខ្ចង់នូវកម្រងផ្កា មានខ្លួនប្រស់ព្រំ ដោយខ្លឹមចន្ទន៍ក្រហម ផ្គងដើមដៃ កន្ទក់កន្ទេញក្នុង កណ្តាលព្រៃស្មសាន តើអ្នកដល់នូវសេចក្តីទុក្ខដូចម្តេច ។

(មាណពឆ្លើយថា) កដ៏វរៈ ជាវិការៈនៃមាស មានរស្មីភ្លឺផ្លេក កើតឡើងដល់ខ្ញុំ បើខ្ញុំមិនបាននូវគូនៃកង់រថរបស់រថនោះទេ ខ្ញុំនឹងលះបង់ជីវិត ព្រោះសេចក្តីទុក្ខនោះ ។

(ព្រាហ្មណ៍សួរថា) ម្នាលមាណព ដ៏ចំរើន អ្នកចូរប្រាប់ (នូវគូនៃកង់) មាស ប្តែកមណី កែវទទឹម ប្តែកដល់ខ្ញុំ ។ នឹងញុំាងអ្នកឲ្យបាននូវគូនៃកង់ (នោះ) ។

មាណពនោះ បានពោលបញ្ជាក់ ចំពោះព្រាហ្មណ៍នោះថា ព្រះចន្ទ ទឹងព្រះអាទិត្យ ទាំងពីរនេះ ច្រកដ ឰដ៏អាកាសទុះ រថរបស់ខ្ញុំ ជាវិការៈ នៃមាស

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុតន្តិវគ្គស្ស នវមំ មជ្ឈិកុណ្ឌលិវិមានំ

តេន ចក្កាយុតេន សោភតីតិ ។

ពាលោ ខោ តុមសិ មាណវ

យោ ត្វំ បត្តយសិ អបត្តយិំ

មញ្ញាមិ តុវំ មរិស្សសិ

ន ហិ តុវំ លច្ឆសិ ចន្ទិមសុរិយេតិ ។

កមញ្ញាតមនំបិ ទិស្សតិ

វណ្ណាតុ ឧភយត្ថ វិជិយា

បេតោ បន កាលកតោ ន ទិស្សតិ

តោ ឆិជ្ជ កន្ទតំ ពាលត្តរោតិ ។

សច្ចំ ខោ វាឧសិ មាណវ

អមាបេវ កន្ទតំ ពាលត្តរោ

ចន្ទិ វិយ ជារតោ រុទិ

បេតំ កាលកតាភិបត្តយន្តិ

អាទិត្តំ វត មំ សន្តំ ឃតសិត្តំវ បាវកំ

ភរិជា វិយ ឌុសិញ្ជុំ[1] សញ្ញំ ឆិញ្ជបយេ[2] ឆរំ

---

១ ម. ឧសិញ្ជុំ ។ ២ ម. ឆិញ្ជបតេ ។

សមដោយព្រះអាទិត្យ ទឹងព្រះចន្ទនោះ ជាគួរនែកដ៏ ។

(ព្រាហ្មណ៍និយាយថា) ម្នាលមាណព អ្នកណាប្រាថ្នានូវ
របស់ដែលមិនគួរប្រាថ្នា អ្នកនោះចំជាល្ងង់មែន ខ្ញុំសំគាល់ថា
អ្នកទឹងស្លាប់ អ្នកពិតជាមិនបានព្រះចន្ទទឹងព្រះអាទិត្យឡើយ ។

(មាណពឆ្លើយថា) ការចរទៅនឹងចរមក (នៃព្រះចន្ទនឹង
ព្រះអាទិត្យទាំងពីរ) ក្តី វណ្ណធាតុ (ការត្រជ្រួតនៃរស្មី) ក្តី
រមែងប្រាកដក្នុងវិថីទាំងពីរ បុគ្គលអ្នកឆ្លើមរណាសោះទៅកាន់
លោកខាងមុខ រមែងមិនប្រាកដឡើយ បណ្តាយើងទាំងពីរ
ជាអ្នកកំពុងកន្ទក់កន្ទេញក្នុងទីនេះ តើអ្នកណាល្ងង់ជាង ។

(ព្រាហ្មណ៍និយាយថា) ម្នាលមាណព អ្នកនិយាយចំ
ជាពិតមែនហើយ បណ្តាយើងទាំងពីរនាក់ ជាអ្នកកំពុង
កន្ទក់កន្ទេញ ខ្ញុំឯងជាបុគ្គលល្ងង់ជាង (ព្រោះ) ខ្ញុំប្រាថ្នានូវ
កូនប្រុសដែលឆ្លើមរណាសោះ ទៅកាន់លោកខាងមុខហើយ
ដូចការកយំពារ នូវព្រះចន្ទដូច្នោះដែរ

អ្នកបានស្រោចស្រពនូវខ្ញុំ ដែលក្តៅធ្ងន់ដោយសេចក្តីសោកកំពុងឆេះសព្វ
ឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ ញ៉ាំងសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយទាំងពួង ឲ្យសូន្យបាន
ដូចបុគ្គលយកទឹកស្រោច ក្តៅធ្ងន់ឆេះ នូវភ្នំធំខ្លាំង

អព្ភុច្ឆិ វត មេ សល្លំ សោកំ ហាទយនិស្សិតំ
យោ មេ សោកបរេតស្ស បុត្តសោកំ អចាឆុទិ
ស្វាហំ អព្ភុច្ឆសល្លោស្មិ សីតភូតោស្មិ និព្ពុតោ
ន សោចាមិ ន ភេធាមិ តវ សុត្វាន មាណវកតំ ។
នេវតា ឆុសិ កន្ទញ្ញោ អាទូ សក្កោ បុរិន្ទទោ
តោ ឯតទវោច បុត្តោ កថំ ជានេមុ តំ មយន្តិ ។

យញ្ញ កន្ទសិ យញ្ញ ភេធសិ
បុត្តំ អាទ្បាហនេ សយំ ឍហិត្វា
ស្វាហំ កុសលំ ករិត្វាន កម្មំ
តំ ឧសានំ សមាឮតំ បត្តោតិ[1] ។
អប្បំ វា ពហុំ វា ន អនុស្សាមិ
ទានំ ឧទ្ទិស្ស សកេ អគារេ
ទិទ្ធោ សចេ កម្មំ វា តាទិសំ
កេន កម្មេន ឯតោសិ នេវលោកន្តិ ។
អាពាធិកោ ហំ ទុក្ខិតោ តិលោកោ
អាគច្ឆវ្ហោ ម្ហិ សកេ និវេសនេ

---

១ ម. ឯវោ ។

អ្នកណា បានបន្ទោបង់នូវសេចក្តីសោកព្រោះកូន ចំពោះខ្ញុំដែលមានសោកកំពុងគ្របសង្កត់ អ្នកនោះឈ្មោះថាបានដកនូវកូនសរគឺសេចក្តីសោក ដែលអាស្រ័យនូវប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនោះជាអ្នកមានកូនសរគឺសេចក្តីសោកដកហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមានចិត្តត្រជាក់ហើយ មានទុក្ខរលត់ហើយ ម្នាលមាណព ខ្ញុំលែងសោកស្តាយ លែងយំទួញហើយ ព្រោះបានស្តាប់នូវពាក្យរបស់អ្នក ។ អ្នកជាទេវតាឬជាគន្ធព្វ ឬមួយជាព្រះឥន្ទ្រ បានចំពេញទានក្នុងកាលមុន អ្នកជាអ្វី ជាកូនរបស់អ្នកណា យើងនឹងស្គាល់អ្នក ដូចម្តេចបាន ។

(មាណពឆ្លើយថា) អ្នកបានដុតកូនណា ដោយខ្លួនឯង ក្នុងចេតិយជាសព (ឈាបនដ្ឋាន) ហើយកន្ទក់កន្ទេញផង យំទួញផង កូននោះគឺខ្ញុំហ្នឹងឯង ធ្វើនូវកុសលកម្ម បានទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាជាន់តាវត្តឹង្ស ។

(ព្រាហ្មណ៍សួរថា) កាលអ្នកឲ្យទានតិចឬច្រើនក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួនក្តី ឬក៏ក្សាន្តនូវឧបោសថកម្ម ក្រោកដង្ហែះក្តី ខ្ញុំមិនបានឃើញ អ្នកទៅកាន់ទេវលោក តើដោយបុណ្យអ្វី ។

(មាណពឆ្លើយថា) ខ្ញុំជាអ្នកមានអាពាធ ឈឺធ្ងន់ ដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ មានរូបល្អក្រៃពេកយ៉ាងនេះ ក្នុងផ្ទះ របស់ខ្លួន

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុទ្ធិកត្តវគ្គស្ស នវមំ មង្គុណ្ឌលិវិមានំ

ពុទ្ធំ វិតតរជំ[๑] វិតិណ្ណាកង្ខំ
អច្ចុក្កឹ សុគតំ អនោមបញ្ញំ
ស្វាហំ មុទិតមនោ បសន្នចិត្តោ
អញ្ជលឹ អករំ តថាគតស្ស
តាហំ កុសលំ ករិត្វាន កម្មំ
តិទសានំ សហព្យតំ បត្តោតិ[๒] ។
អច្ឆរាយំ វត អព្ភុតំ វត
អញ្ជលិកម្មស្ស អយមីទិសោ វិបាកោ
អហំបិ មុទិតមនោ បសន្នចិត្តោ
អជ្ជេវ ពុទ្ធំ សរណំ វជាមីតិ ។
អជ្ជេវ ពុទ្ធំ សរណំ វជាហំ
ធម្មញ្ច សង្ឃញ្ច បសន្នចិត្តោ
តថេវ សិក្ខាយ បទានិ បញ្ច
អខណ្ឌផុល្លានិ សមាទិយិស្សំ
ចាណាតិបាតា វិរមិស្សំ ខិប្បំ
លោកេ អទិន្នំ បរិវជ្ជយិស្សំ
អមជ្ជបោ នោ ច មុសា ភណាមិ
សកេន ទារេន ច ហោមិ តុដ្ឋោតិ ។

๑ ម វិរជំ ។ ๒ ម. ឆពោ ។

ខ្ញុំបានឃើញព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គមានជួលី គឺកសៃសរៅច្រាស
ហើយ មានសេចក្តីសង្វេគធ្ងន់ផុតហើយ មានដំណើរល្អ
មានបញ្ញាមិនថយថោក ខ្ញុំនោះមានចិត្តរីករាយ ជ្រះថ្លា
បានធ្វើអញ្ជលី ចំពោះព្រះតថាគត លុះខ្ញុំបានធ្វើកុសលកម្ម
នោះហើយ ក៏បានទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាជាន់តាវត្តឹង្ស ។
(ព្រាហ្មណ៍និយាយថា)អើហ្ន៎ អស្ចារ្យណាស់ ចំឡែកណាស់
ផលនៃអញ្ជលិកម្ម ជល់ម្ល៉ះតើ អើខ្ញុំក៏មានចិត្តរីករាយ មាន
ចិត្តជ្រះថ្លាដែរ សូមជល់នូវព្រះពុទ្ធ ជាទីពឹងក្នុងថ្ងៃនេះឯង ។
(មាណពធ្វើយថា) អ្នកចូរមានចិត្តជ្រះថ្លា ជល់នូវព្រះពុទ្ធផង
ព្រះធម៌ផង ព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹង ក្នុងថ្ងៃនេះចុះ អ្នកចូរ
សមាទាននូវសិក្ខាបទទាំង ៥ កុំឲ្យជាប់ កុំឲ្យធ្លុះធ្លាយដូច្នោះចុះ
ចូរវៀរចាកការសម្លាប់សត្វយ៉ាងនាប់ផង ចូរវៀរចង់នូវការ
កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ក្នុងលោកផង កុំផឹក
នូវទឹកស្រវឹងផង កុំពោលនូវពាក្យកុហកផង ចូរជាអ្នក
សន្តោសដោយប្រពន្ធរបស់ខ្លួនផង ។

អត្តកាមោសិ មេ យក្ខ ហិតកាមោសិ នោវតេ
ករោមិ តុយ្ហំ វចនំ តុមសិ អាចរិយោ មម
ឧបេមិ សរណំ ពុទ្ធំ ធម្មញ្ចាបិ អនុត្តរំ
សង្ឃញ្ច នរនោវស្ស កច្ចាមិ សរណំ អហំ

ចាណាតិចាតា វិរមាមិ ខិប្បំ
លោកេ អទិន្នំ បរិវជ្ជយាមិ
អមជ្ជបោ នោ ច មុសា ភណាមិ
សកេន ទារេន ច ហោមិ តុដ្ឋោ ។

មជ្ឈិមកណ្ឌលិវិមានំ នវមំ ។

ទសមំ សេរិស្សកវិមានំ

(៨៤) សុណោថ យក្ខស្ស ច ភាសិតញ្ច
សមាគមោ យត្ថ តទា អហោសិ
យថា កថំ នតិវត្តេន ចាបិ
សុភាសិតំ តញ្ច សុណោថ សព្ពេ
យោ សោ អហុ រាជា ចាយាសិ នាម
កុម្ភោ សហព្យគតោ យសស្សី
សោ មោទមានោ វ សកេ វិមានេ
អមានុសោ មានុសេ អជ្ឈភាសិ ។

(ព្រាហ្មណ៍ពោលថា) បពិត្រអ្នកដែលគេគប្បីបូជា អ្នកច្រើថា ខ្ញុំសេចក្តីចំរើនដល់ខ្ញុំ បពិត្រទេវតា អ្នកច្រើថាខ្ញុំប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមពាក្យរបស់អ្នក អ្នកជាអាចារ្យរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីរលឹកផង សូមដល់នូវព្រះធម៌ ជាទីរលឹកផង សូមដល់នូវព្រះសង្ឃ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរបស់ជនទាំងទេវតា ជាទីរលឹកផង ខ្ញុំវៀរចាកការសម្លាប់សត្វយ៉ាងធាប់ផង វៀរបង់នូវការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យក្នុងលោកផង មិនផឹកទឹកស្រវឹងផង មិនពោលពាក្យកុហកផង សន្តោសដោយប្រពន្ធរបស់ខ្លួនផង ។

ចប់ មជ្ឈិមកុណ្ឌលិវិមាន ទី ៩ ។

សេរិស្សកវិមាន ទី ១០

(៨៤) (ធម្មសង្គាហកត្ថេរាំងឡាយសំរែងថា) ការប្រជុំនៃទេវតាទាំងពាណិជទាំងឡាយ ឮដំណូវព្រៃណា ក្នុងកាលណាកាលនោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ (នូវការប្រជុំឮដំណូវក្នុងព្រៃនោះចុះ) អ្នកទាំងអស់គ្នា ចូរស្តាប់នូវសុភាសិតនោះ ដោយប្រការដូចម្តេចផង ដោយប្រការដទៃផង ស្តេចណាព្រះនាមថាយោសិបានទៅកើតជាមួយនឹងក្រុមទេវតាទាំងឡាយ ជាអ្នកមានយស ស្តេចនោះរីករាយ ក្នុងវិមានរបស់ខ្លួន លោកមិនមែនជាមនុស្សទេ តែបានពោលនឹងពួកមនុស្ស ។

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុនំក្ខិត្តវគ្គស្ស ទសមំ សេរិស្សកវិមានំ

សង្ខ្លឹ[1] អរញ្ញេ អមនុស្សហានេ
កន្តារេ អប្បាទកេ អបក្ខេ
សុទុក្ខមេ វនបថស្ស មជ្ឈេ
វង្កមយា ឆដ្ឋមជា[2] មនុស្សា
ឆយិង ឥលា មូលមយា ច សន្ថុ
ឧទាធានំ ឆត្តំ ករោតេ កំក្ខា
អញ្ញត្រ បំសូហិ ច កាលុកាហិ ច
តត្តាហិ ឧណ្ហាហិ ច ឆារុណាហិ
ឧដ្ឋដ្ឋលំ តត្តមិនំ[3] ភេទាលំ
អនាយសំ បរលោភេនេ តុលូំ
លុទ្ធានមាភសមិនំ បុភណាំ
ភូមិប្បទេសោ អភិសត្តរូបោ
អថ តុម្ហេ តេនេ ឧបវាណេន
តិមាសមាជា[4] ឥមំ បទេសំ ហិ
អនុបវិដ្ឋា សហសា សមេក្ខ
លោភា ភយា អថ វា សម្មូឡ្ហាតិ ។

---

๑ ឱ. ម. វង្កេ ។ ๒ ម. ធង្កំភយា ឆដ្ឋមយា ។ ๓ ឱ. ម. តត្តមិវំ ។
๔ ឱ. ភយ អាសីសតាយ ។

(ទេវបុត្តពោលថា) នែមនុស្សទាំងឡាយ អ្នកកំយចំពោះផ្លូវ
រៀប អ្នកមានចិត្តខ្ជូបហើយ (រង្វើនផ្លូវ) ក្នុងព្រៃជាទីរង្គៀស
ជាកន្លែងគ្រាច់ជៅនៃអមនុស្ស ជាផ្លូវកន្តារ គ្មានទឹក គ្មាន
មានជ្រាយ ពាក់កណ្តាលនៃព្រៃធំ ដែលបុគ្គលដើរទៅបាន
ដោយកម្រណាស់ ផ្លែឈើនឹងមើមឈើទាំងឡាយ ក្នុងផ្លូវ
កន្តារនេះ មិនមានទេ វត្ថុសម្រាប់ដុតឲ្យនេះ ក៏មិនមាន
កិច្ចាហារ តើនឹងមានមកពីណា ក្នុងផ្លូវខ្ជាច់នេះ រៀវលែងតែ
អាចម៍ដីនឹងដីខ្ជាច់ទាំងឡាយ ដ៏ក្តៅក្រហាយ កាចអាក្រក់
បេញ ទីនេះជាទីឆួលក្តៅ ច្រោកដស្មៅដោយអំបែងដែកដ៏ក្តៅ
មិនមានសេចក្តីចំរើន ស្មៅដោយបរលោក គឺនរក ផែនដីនេះ
ជាទីទៅនៃពួកបិសាចអាក្រក់ ជារបស់ចាស់ ប្រទេសនៃផែនដី
ច្រោកដស្មៅដោយប្រទេស ដែលពួកឥសីផ្តាសាហើយ ក៏អ្នក
ទាំងឡាយច្រឡំរបស់អ្វី ដោយហេតុដូចម្តេច បានជាចូល
មកកាន់ប្រទេសនេះ មិនពិចារណា (រកគោសនឹងអានិសង្ស)
ដោយរហ័សសិន ឬមួយ អ្នកទាំងឡាយ ចូលមកកាន់
ប្រទេសនេះ ព្រោះលោភ ឬព្រោះកំយ ឬព្រោះរង្វើនផ្លូវ ។

មកឆេសុ អង្កេសុ ច សត្តាហោ
អាពោធយម្ហ បបធិយំ បហុត្តំ[1]
តេ យាមសេ សង្ខសោរព្ភមឹ
ឆធត្តិកា ឧទយំ បត្តយានា
និវ បិថាសំ ឆដិវសយន្តា
យោត្តាឧកម្បញ្ហ សមេក្ខមានា
ឯតេន វេតេន អាយាម សព្ពេ
តេ រត្តឹ មក្តំ បដិបជ្ជា វិកាលេ
តេ ឧប្បយោតា អបរទ្ធមត្តា
អង្គាកុលា វិប្បនដ្ឋា អរញ្ញេ
សុទុក្តមេ វនបថសុ្ម មជ្ឈ
និសំ ន ជានាម បមុច្ឆិតត្តា
ឥធញ្ហ និស្សាន អនិដ្ឋបុព្ពំ
វិមានសេដ្ឋញ្ហ តុវញ្ហ យក្ខ
តវុត្តរឹ ជីវិតមាសឹសនា[2]
និស្សា បតីតា សុមនា ឧទគ្គាតិ ។

---

๑ ម. អាពោធយិស្សំ បណិយំ បុរុត្តំ ។ ๒ ម. ដីវិតមាសមានា ។

(ពួកពាណិជនិយាយថា) យើងទាំងឡាយ ជាពួកឈ្មួញ រវេះកង់ដែនមគធៈទឹងដែនអង្គៈ បានផ្ទុកទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើន ពួកយើងទាំងនោះ ទៅកាន់ប្រទេសឈ្មោះសិន្ធុ ទឹងប្រទេសឈ្មោះសោវីរៈ ត្រូវការដោយទ្រព្យ ច្រើនថ្នាក់ទូវការចំណេញមិនអាចនឹងអត់ទ្រាំ សម្រេកគំលានក្នុងវេលាថ្ងៃបាន ក៏ពីរកសេចក្តីអន្តរាយដល់សត្វសំពាប់ទឹមទាំងឡាយ(មានគោជាដើម) យើងទាំងអស់គ្នា មកដោយប្រញាប់ពុះ ពួកយើងទាំងនោះ ដើរទៅកាន់ផ្លូវក្នុងវេលាយប់ ក្នុងកាលមិនគួរ ពួកយើងទាំងនោះ ដើរទៅខុសផ្លូវ ក៏រង្វេងផ្លូវ រៀលរៀលជួបមនុស្សខ្វាក់ រៀលរៀលទៅត្រង់ពាក់កណ្តាលនៃព្រៃធំ ជាព្រៃដែលគេកម្រឆ្លងបានដោយងាយ មានចិត្តរង្វេងមិនដឹងទិស (ដែលគួរនឹងទៅបាននោះ) ម្នាលយក្ស ពួកយើងបានឃើញ នូវវិមានដ៏ប្រសើរ ដែលមិនធ្លាប់បានឃើញមកនេះផង ឃើញបុគ្គលអ្នកច្រាំថ្នាក់ទូវការរស់នៅ ឲ្យក្រៃលែង ជាងនោះទៅទៀតផង ឃើញហើយ ក៏មានចិត្តរីករាយ មានចិត្តសោមនស្ស មានចិត្តអណ្តែតខ្ពស់ (ដោយអំណាចបីតិ) ។

วิมานวัตถุสฺมึ สตฺตมสฺส สุทินฺนวคฺคสฺส ทสมํ เสวิสฺสกวิมานํ

ตาวตึสมฺหิ สมฺปตฺเต ฉมฺหิ วสฺเส
วสฺสูปนายิเก[๑] สกฺกปเถ มฆกฺขเณ
ฉนฺนาโย ปน ปตฺตาสฺมิ ปุณฺณา
ปุถุ นิสา ตทหุ โกตหเรน
ปกฺขนฺทิยาน วิสิตา[๒] ปเวสึ
เวฬุกโร มานุเส เปกฺขมาโน
ยึ เว สุตึ อหุ ปเม นิฏฺเ
อเถวกึ ตึ เว สุณาม ตาตึ ฯ
สเจปิ อเถวตรึ กุมาร
น โข สุตึ ว อหุ ปเม นิฏฺเ
อตีตมานุสฺสกเมว สพฺพึ
นิสฺสาน ตปฺปาม อโถมวณฺณึ
เวหาสยึ โกกฺกรเญฺ สวนฺเ
ปหูตมาลฺยา ตมหุปุณฺณวีกา
ตุมา ตเร นิจฺฉลยูปปนฺนา
อตีว ตนฺวา สุรตึ ปวายนฺเ

---

๑ อฏฺกถายเม วุตฺตหารตฺเ ทิสฺสติ ฯ ๒ ม. ปีวิตึ ฯ

(ទេវបុត្តនិយាយថា) អ្នកចាំឆ្លាយគួរឆន ចានដោយក្រទៅ កាន់ត្រើយសមុទ្រខាងនាយផង កាន់ព្រៃនេះផង កាន់ផ្លូវស្មុ ដែលគេចងដោយវល្លិ ទឹងផ្លោះផង កាន់ផ្លូវប្រកបដោយសេចក្តីរង្គៀសផង កាន់ស្ងួងចាំឆ្លាយ របស់កុំចាំឆ្លាយដែលទៅ ចានដោយកម្រផង កាន់ទិសចាំឆ្លាយដ៏ច្រើន (យ៉ាងនេះ) ព្រោះហេតុតែកោគៈ កាលអ្នកចេញទៅកាន់ដែនរបស់ស្តេចចាំឆ្លាយដទៃ អ្នកសំឡឹងឃើញពួកមនុស្សអ្នកនៅ ក្នុងប្រទេសផ្សេងគ្នា នៃអ្នកចាំឆ្លាយ ហេតុអស្ចារ្យណា ដែលអ្នកចាំឆ្លាយឮហើយ ឬឃើញហើយ ពួកយើងឮនូវហេតុអស្ចារ្យនោះ (ក្នុងសំណាក់) នៃអ្នកចាំឆ្លាយ ។

(ពួកពាណិជនិយាយថា) នៃទេវកុមារ ហេតុអស្ចារ្យជាងនេះទៅទៀត ពួកយើងមិនដែលឮទេ ចាំងមិនដែលឃើញឡើយ ពួកយើងឃើញនូវអ្នក ទឹងវិមានចាំងអស់ដែលកន្ទួងន្ទូវសម្បត្តិជារបស់មនុស្ស មិនមែនជាមនុស្ស មានវណ្ណៈមិនថោកទាប ក៏រីកពាយ រមែងផ្អែមចិត្ត ស្រះបោក្ខរណីចាំងឆ្លាយ ឮដំអាកាស រមែងហូរចេញ ឈូកសចាំងឆ្លាយជាច្រើន មានផ្កាច្រើន ចាំងពួកឈើចាំងនោះកំប្រកបដោយផ្លែជាទិច្ច ក្នុងក្រអូបក្រលែង តែងផ្សាយចេញទៅ

វេឡុរិយត្ថម្ភា សតមុស្សិតាសេ
សិលប្បវាឡសុឆ ឆ អាយតំសា
មសារគល្លា សមា លោហិតកា[1]
ថម្ភា ឥមេ ជោតិរសាមយាសេ
សហស្សត្ថម្ភំ អតុលានុភាវំ
តេសុបរិ សាធុមិទំ វិមានំ
រតនន្តរំ ភញ្ញនវេទិមិស្សំ
តបនីយបដ្ដេហិ ច សាធុឆន្នំ
ជម្ពោនទុត្តមិទំ សុមជ្ឈោ
ចាសាឧសោចាណជលូបមជ្ឈោ
ឧឡ្ហោ ច វក្កូ ច សុសង្ខតោ ច
ហំ
អតីវ ឯជ្ឈានខមោ មនុញ្ញោ
រតនន្តរស្មឹ ពហុ អន្នចាទំ
បរិភរិតោ អច្ឆកសង្ឃណោ
មុរជអាលម្ពរតុរិយសង្ឃុដ្ឋោ
អភិវន្ទិតោសិ ថូតិវន្ទនាយ
សោ មោទសិ ជាវតណាមប្បវោធនោ

---

๑ ម. លោហិតង្គា ។ ម. លោហិតង្គា ។

សសរតាំងឡាយជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ មានកំពស់១០០ហត្ថ មានបណ្តាយដ៏វែង ជាវិការៈនៃថ្មកែវពណ៌ឡ ទឹងថ្មកែវផលិក ព្រមទាំងកែវពព្រុះ ទឹងកែវមណី មានពណ៌ក្រហម សសរតាំងនេះ ជាវិការៈនៃកែវមណីជោតិរស វិមាន (របស់អ្នក) នេះល្អ មានសសរពេបំពាន់ មានគាន្ទុកាពថ្លឹងមិនធ្លាន កងខាងក្នុងលើនៃសសរតាំងនោះ ជាវិមាន ប្រកបដោយកែវ (ផ្សេង១) លាយដោយផែនមាសស្រួយ ប្រក់ដោយផ្ទាំងកែវ មានស្មៅ (ផ្សេង១) ដ៏ល្អ វិមាន (របស់អ្នក) នេះ វិសេសជួចជុំមាសជម្ពោនទ ប្រទេសនៃ (វិមាននោះ) ក៏រលើងស្អាត ប្រកបដោយប្រាសាទទឹងកាំជណ្តើរដើមាំមួនផង ល្អផង មានលំនាំស្រដៀង ១ គ្នា គួរក្រឡេកមើលក្រៃពេក ជាទីគាប់ចិត្ត ចាយទឹងទឹកដ៏ច្រើន (តែងមាន) កងខាងកងនៃវិមានជាវិការៈនៃកែវ អ្នកមានពួកស្រីអប្សរហែហម កន្ទរំពងដោយសម្លេងស្គរធំទឹងតូរ្យតន្ត្រី អ្នកផង រមែងថ្វាយបង្គំ ដោយការថ្វាយបង្គំជាទីសរសើរអ្នកនោះ ជាអ្នកក្សាត់ព្រឹកដោយពួកនាងនារី

វិមានចាសាឧវរៃ មនោរមេ
អចិន្តិយោ សព្វកុណ្ឌបមន្ទោ
ភជា យថា វេស្សវណោ ធនវ្ហា[1]
ទេវេ ឧអាសិ ឧទ ភាសិ យក្ខោ
ឧទាហុ ទេវិន្ទោ មនុស្សភូតោ
បុច្ឆន្តិ តំ ភាណាជសត្តភាហា
អាចិក្ខ កោ ជាម តុវំសិ យក្ខោតិ ។
សេរិស្សកោ ជាម អហម្ហិ យក្ខោ
កន្តារិយោ វនបថម្ហិ កុត្តោ
ឥមំ រតេនំ អភិហាលយាមិ
វនេ កកេ វេស្សវណាស្ស រញ្ញោតិ ។
អចិន្តលទ្ធំ បរិណាមជន្តេ
សយំ កតំ ឧទាហុ ទេវេហិ ទិន្នំ
បុច្ឆន្តិ តំ ភាណាជសត្តភាហា
កថំ តយា លទ្ធមិទំ មនុញ្ញំ ។
ជានិច្ចលទ្ធំ ន បរិណាមជម្ម
ន សយំ កតំ ន ហិ ទេវេហិ ទិន្នំ

---

๑ ម. ធនញ្ជយ ។

មានអានុភាពដែលបុគ្គលមិនគប្បីគិត ប្រកបដោយគុណ
ធំធ្ងន រមែងរីកឃុកក្នុងវិមាន ច្រាសាទដ៏ប្រសើរដោយ
រីកឃុកចិត្ត ដូចជាស្តេចវេស្សវ័ណ ក្នុងកីឡាស្ថានឈ្មោះ
នលិនីក្បែរដែរ អ្នកជាទេវតា ឬជាយក្ខ ឬជាព្រះឥន្ទ្រ ឬក៏
ជាមនុស្ស ពួកពាណិជសួរអ្នក អ្នកបួរច្រាប់មក
អ្នកជាយក្ខឈ្មោះអ្វី ។

(ទេវបុត្តច្រាប់ថា) ខ្ញុំជាយក្ខឈ្មោះសេរិស្សកៈ ធ្វើតាម
ពាក្យរបស់ស្តេចវេស្សវ័ណ ជាអ្នកទៅចាំ ក្នុងផ្លូវកន្លែង
គ្រប់គ្រង ក្នុងព្រៃធំ ថែរក្សាប្រទេសនេះ ។

ពួកឈ្មួញរនេះសួរថា វិមានដែលអ្នកបាន តាម
សេចក្តីច្រាប់ ប្រែប្រួលទៅតាមកាល អ្នកធ្វើខ្លួនឯង
ឬក៏ពួកទេវតាឲ្យវិមានជាទីគាប់ចិត្តនេះ អ្នកបានដោយ
ប្រការដូចម្តេច ។

(ទេវបុត្តឆ្លើយថា) វិមាននេះ មិនមែនខ្ញុំបានតាម
សេចក្តីច្រាប់ទេ ចាំងមិនមែនប្រែប្រួលទៅ តាមកាល
ទេ មិនមែនធ្វើខ្លួនឯងទេ មិនមែនពួកទេវតាឲ្យទេ

សកេហិ កម្មេហិ អភិរាធយិត្វា
បុញ្ញេហិ មេ លទ្ធមិទំ មហន្តំ ។
កិំ តេ វតំ កិំ បន ព្រហ្មចរិយំ
កិំសុ សុចិណ្ណំសុ អយំ វិទាកោ
បុច្ឆន្តិ តំ ភិក្ខវោ សត្ថុសាវកា
កថំ តយា លទ្ធមិទំ វិមានំ ។
មម ចាយំ ឥតិ អហុ សមញ្ញា
រដ្ឋំ យថា ការយឹ កោសលានំ
ឧត្តុកនិដ្ឋំ កនកវិយោ ចាបិ ឆម្ភោ
ខុឌ្ឌេនភិធឺ ច តថា អហោសឹ
សមណោ ច មោ អាសិ កុមារកស្សបោ
ពហុស្សុតោ ចិត្តកថី ឧឡារោ
សោ មេ តថា ធម្មកថំ អកាសិ
និដ្ឋំវិសូកានិ វិរោធយិ មេ
តាហំ តស្ស ធម្មកថំ សុណិត្វា
ឧភាសកត្តំ បដិវេទយិស្សំ
ចាណាតិចាតា វិរតោ អហោសឹ
ណោតេ អនិដ្ឋំ បរិវជ្ជយិស្សំ

វិមាន ជាទីគាប់ចិត្តនេះ ខ្ញុំបានដោយកម្មមិនលាមក ដោយបុណ្យរបស់ខ្លួនទេតើ ។

ពួកឈ្មួញនេះសួរថា វត្ថុរបស់អ្នក តើដូចម្តេច មួយទៀត ព្រហ្មចរិយៈរបស់អ្នក តើដូចម្តេច នេះជាផលនៃកម្មដូចម្តេច ដែលអ្នកសន្សំល្អហើយ វិមាននេះអ្នកបានដោយប្រការដូចម្តេច ។

(ទេវបុត្តឆ្លើយថា) ដើមឡើយ ខ្ញុំឈ្មោះចុយាសិ សោយរាជ្យ ក្នុងដែនកោសល ក្នុងកាលណា ខ្ញុំជាអ្នកមានទានតិចទិដ្ឋផង មានសេចក្តីកំណាញ់ស្ទឹតស្វាញផង មានចិត្តមិនផងជាទម្លេចរាល់ទីផង ក្នុងកាលនោះ មានសមណៈឈ្មោះកុមារកស្សប ជាពហុស្សូតមានបំណងចិត្តលើសលុប ក្នុងកាលនោះ ព្រះថេរៈនោះ បានសំដែងធម្មកថា ចំពោះខ្ញុំ បានដកកេរ្តិ៍ចោលនូវចំរូង គឺទិដ្ឋិរបស់ខ្ញុំ លុះខ្ញុំស្តាប់ធម្មកថារបស់លោកហើយ បានប្តេជ្ញាខ្លួនជាទុបាសក រៀបចោកចុណាតិចុតផង រៀបចែកការគាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ ក្នុងលោកផង

วิมานวตฺถุสฺมึ สตฺตมสฺส สุทินฺนตฺเถรสฺส ทสเม สตฺตวิสฺสกวิมานสฺมึ

อมชฺโฌ ฌาโน จ มุสา อกาสึ
สเกน ฌาเนน จ โหมิ ตุฏฺโฐ
ตํ เม วตํ ตํ ปน พฺรหฺมจริยํ
ตสฺส สุจิณฺณสฺส อยํ วิปาโก
ตาหาว กมฺมาหิ อภาวเกหิ
ปุญฺญาหิ เม ลทฺธมิทํ วิมานํ ฯ
สตฺต กิลมถาสุ ฌา สมญฺญา
อนญฺญา วจนํ ปณฺฑิตานํ
ยหึ ยหึ ตตฺถ ปุญฺญกมฺมา
ตหึ ตหึ โหนฺติ กามกามี
ยหึ ยหึ โสกปริทฺทเว จ
วโธ จ พนฺโธ จ ปริกฺกิเลโส
ตหึ ตหึ ตตฺถ ชหนฺติ ปาปกมฺมา[๑]
น ปุญฺเญ ตุลฺยตายา กถาจิ[๒]
สมฺปนฺนรูโป วปุ ชาโน อโหสิ
อสฺมึ มุหุตฺเต กลลีกตาโต จ
ชาเนยฺยวิเสสสฺส ตุยฺหญฺจ กุมาร
อปฺปายุโก เกน นุ เหตุ อโหสิ ฯ

---

๑ ม. ปาปกมฺมา ฯ ๒ ม. กถาจิปิ ฯ

មិនផឹកទឹកស្រវឹងផង មិនពោលពាក្យកុហកផង ជាអ្នក
ត្រេកអរ ត្រឹមតែប្រពន្ធរបស់ខ្លួនផង នោះជាវត្តរបស់ខ្ញុំ
ជាព្រហ្មចរិយៈរបស់ខ្ញុំ នេះជាផលនៃកម្មនោះ ដែលខ្ញុំសន្សំ
ល្អហើយ វិមានដែលខ្ញុំបានហើយនេះ ដោយបុញ្ញកម្មនេះឯង
ជាអំពើមិនលាមក ។

(ពួកពាណិជពោលថា) បានឮមកថា ពួកនរជន អ្នក
ប្រកបដោយបញ្ញា តែងពោលពាក្យពិត ពាក្យរបស់បណ្ឌិត
ទាំងឡាយ មិនឃ្លៀងឃ្លាត បុគ្គលអ្នកមានបុញ្ញកម្ម ទៅកាន់
ឋាន ។ ច្រើនថាបានតាមចំណង់ រមែងរីករាយ ក្នុងឋាននោះ ។
សេចក្តីសោក និងសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ការសម្លាប់ ការចង
និងសេចក្តីសៅម៉ងត្រង់យ៉ាង មាននៅក្នុងឋាន ។ បុគ្គលមាន
កម្មដ៏លាមក ទៅកាន់ឋាននោះ ។ រមែងមិនរួចចាកទុគ្គតិ ក្នុង
កាលម្តងឡើយ ទេវជន (របស់អ្នក) មានសភាពឆើតឆោង
ដូចជាទឹកល្អក់ ដែលកើតអំពីកក់ ក្នុងមួយស្របក់នេះ
នៃទេវកុមារ សេចក្តីគោមនស្ស កើតមានដល់ជន ជា
បរិសទ្យនេះផង ដល់អ្នកផង តើព្រោះហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ ។

ឥមេ សិរិសមវណ្ណា តាតា[๑]

ទិព្ពា[๒] កញ្ញា សុរភី បវន្តិ[๓]

តេ សម្ផវាយន្តិ ឥទំ វិមានំ

ទិវា ច រត្តោ ច តមំ និហន្ត្វា

ឥមេសញ្ហ ខោ វស្សសតច្ចយេន

សិចាដិកា ផលន្តិ ឯកមេកា

មានុស្សកំ វស្សសតំ អតីតំ

យទាត្ថ តាយម្ហិ ឥត្ថបុរេ

ទិព្ពានហំ វស្សសតានិ បញ្ច

អស្មឹ វិមានម្ហិ មហាន តាតា

អាយុក្ខយា បុញ្ញក្ខយា ចវិស្សំ

តតោវ សោតេន បមុច្ចិតោស្មិ[๔] ។

តេ ចិទំ នុ សោចេយ្យ តថាវិធោ សោ

លទ្ធា វិមានំ អតុលំ ទិវាយំ

យេ ចាបិ ខោ ឥត្ថតំ ឧបបន្នា

តេ ច្ចន សោចេយ្យុំ បរត្ថបុញ្ញាតិ ។

---

๑ ខ. ឥមេបិ សិរិសមវណ្ណា ច តាតា ។ ម. ឥមេបិ សិរិសមវណ្ណា តាតា ។ ๒ ខ. ម ឯត្តន្តរេ ច សព្វត្ថ អត្ថិ ។ ๓ ម. សុរភិំ សំបវន្តិ ។ ๔ ម. បមុច្ចិតោស្មីតិ ។

(ទេវបុត្តគោលថា) នែអ្នកចាំដង្ហាយ កូនចៀមចាំដង្ហាយ ក្រអូបឈ្ងុយឈ្ងប់ រមែងផ្សាយចេញអំពីព្រៃប្រេស កូនចាំនោះ តែងអបរំមាននេះ កំចាត់បង់នូវផ្នត់ចាំតថ្ងៃចាំយប់ ផ្តាក្រពុំមួយៗ នៃដើមប្រេសចាំនេះ តែងលៀនចេញអំពីទង ដោយកាលកន្លងទៅ ១០០ ឆ្នាំ ចំនួន ១០០ ឆ្នាំ របស់មនុស្ស កន្លងទៅហើយ ខ្ញុំមកកើត ក្នុងទេវវិមាននេះ ក្នុងទេវនិកាយ នែអ្នកចាំដង្ហាយ លុះខ្ញុំឋិតនៅក្នុងវិមាននេះ អស់កំណត់ ៩០០ ឆ្នាំចៀមហើយ ទើបច្យុតដោយអស់អាយុផង ដោយអស់បុណ្យផង ទើបខ្ញុំជ្រប់ស្រពោន ដោយសេចក្តីសោកស្តាយនោះឯង ។

(ពួកពាណិជចូននិយាយថា) ទេវបុត្តនោះ ប៉ុនអម្បាលចូននូវវិមាន (ដ៏ល្អ) មិនអាចថ្លឹងចូន អស់កាលយូរហើយ ម្តេចក៏នៅសោកស្តាយ ចំណង់បើពួកទេវបុត្តណាដែលកើតក្នុងវិមានក្រៅនេះ ពួកទេវបុត្តនោះ ជាអ្នកមានបុណ្យតិច ទើបគួរសោកស្តាយពិតមែន ។

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុមនិក្ខិត្តវគ្គស្ស ទសមំ សេរិស្សកវិមានំ

អន្តុច្ឆវី ឌិវឌិយេញ្ញ មេ តំ
យំ មំ តុម្ហេ បេយ្យវាចំ វាទេថ
តុម្ហេវ ខោ តាតា មយាន្តុក្តុត្តា
យេនិច្ឆកំ តេន បលេថ សោត្ថិនិ ។
តត្ថា មយំ សិន្ធុសោវីរភូមឹ
ឆនត្ថិកា ឧទ្ធយេបត្តយានា
យថា បយោតា ពរិបុណ្ណាថាតា
តាហាម សេរិស្ស មហំ ឧទ្ធរនិ ។
មាហោវ សេរិស្ស មហំ អកត្ត
សព្វញ្ញ ភេ ភរិស្សតិ យំ វាទេថ
ថាថានំ តម្ហានំ រិវជ្ជយេថ
ឆម្មានុយោតញ្ញ អនិដ្ឋហាថាតិ ។
ឧថាសតោ អត្ថ ឥមម្ហិ សង្ឃេ
ពហុស្សុតោ សីលវត្ថូបបន្នោ
សន្តោ ច ថាតី ច សុបេសលោ ច
វិចក្ខណោ សន្តុសិតោ មតីមា
សញ្ញនមាតោ ច មុសា ភណោយ្យ
បរូបឃាតាយ ន ចេតយេយ្យ

(ទេវបុត្តឆ្លើយថា) អ្នកចាំឯណ្ឌយ ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ណា ចំពោះខ្ញុំ ពាក្យនោះ ជាពាក្យសមគួរដល់ខ្ញុំផង ជាពាក្យដែលអ្នកចាំឯណ្ឌយ គប្បីចូនានដល់ខ្ញុំផង នៃអ្នកចាំឯណ្ឌយ ឯពួកអ្នកសោត ខ្ញុំក៏បានតាមត្រង់ត្រង់ហើយ អ្នកចាំឯណ្ឌយ ចូរទៅកាន់ទីមានសួស្តី គួរតាមប្រាថ្នាចុះ ។

(ពួកពាណិជនិយាយថា) ពួកខ្ញុំជាអ្នកត្រូវការដោយទ្រព្យ កំពុងប្រាថ្នាទូវការចំណេញ ទើបដើរទៅកាន់ប្រទេស ឈ្មោះសិន្ធុនឹងប្រទេសឈ្មោះសោវីរៈ ក៏ប្រកបការងារតាមសមគួរ បានបរិបូណ៌បរិបូណ៌ហើយ ទឹងធ្វើទូវការត្រឡប់ចំពោះសេរិស្សកវិមានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

(ទេវបុត្តនិយាយថា) អ្នកចាំឯណ្ឌយ កុំធ្វើទូវការត្រឡប់ ចំពោះសេរិស្សកវិមានឡើយ អ្នកចាំឯណ្ឌយ ពោលពាក្យណា ពាក្យចាំឯអស់នោះ ទឹងមានដល់អ្នកចាំឯណ្ឌយ។ គប្បីវៀរបង់កម្មណាមកចាំឯណ្ឌយផង ចូរអធិដ្ឋានការប្រកបវិញ។ ទូវកុសលធម៌ផង ។

(ទេវបុត្តពោលថា) ក្នុងពួកនេះ មានទុជ្ជាសកម្មាក់ ជាពហុស្សូត បរិបូណ៌ ដោយសីលទឹងវត្ត ជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានការបរិច្ចាគផង មានសីល ជាទីស្រឡាញ់ផង ជាអ្នកឈ្វាសវៃ មានសេចក្តីសន្តោស មានប្រាជ្ញា ជាអ្នកដឹងច្បាស់ មិនពោល ទូវពាក្យកុហក មិនគិតបៀតបៀន ទូវអ្នកដទៃ

វិភូតិកំ បិសុណំ នោ ភាសេយ្យ
សល្លាបំ ភិន្នំ សខិលំ ភណេយ្យ
សតារភេ សប្បតិស្សព្ភ វិនីតោ
អថាបរោ អនិសីលេ វិសុទ្ធោ
សោ មាតរំ បិតរញ្ចាបិ ជន្តុ
ឆម្ភេន ភោគេន អរិយវុត្តិំ
មញ្ញេ សោ មាតាបិតូនំ ហិ ការណា
ភោគានិ បរិយេសតិ ន អត្តហេតុ
មាតាបិតូនញ្ច យោ អទ្ទយេន
នេក្ខម្មភោគេ ចរិសួតិ ព្រហ្មចរិយំ
ខុទ្ទំ អរញ្ញេ អសុចិ អមាយោ
ន លេសភាសេន ច ភោគហេតុ
សោ តាទិសោ សុភតភតកម្មការី
ឆម្ភេ ឋិតោ កិច្ចេ លភេថ ទុក្ខំ
តំ ការុណា ចាតុភតោ ហិ អត្តនា
តស្មា ច មំ បស្សថ ភណ្ឌិជា សេ
អញ្ញត្រ តេន ហិ ភស្មិ[1] ភវេថ
អច្ចាភុលា វិប្បនដ្ឋា អរញ្ញេ

---

១ ម. ភស្មំ ។

មិនពោលពាក្យញុះញង់ ដែលជាពាក្យមិនពិត គប្បីពោលវាចា ដ៏ពីរោះ ជាវាចាមិនរើរុះ ប្រកបដោយក្តីគោរព សេចក្តីគោតវក្រែង មានខ្លួនប្អូនាននោះ មិនមែនជាអ្នកលាមកអាក្រក់ ជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងអធិសីល មួយទៀត ទុថាសកនោះ ជាបុរសចិញ្ចឹមមាតាបិតា តាមធម៌ ប្រព្រឹត្តស្អាត ទុថាសកនោះ ទំនងជាស្មែនរកកោគៈ ពាំនឹងឮយ ព្រោះហេតុតែមាតាបិតាពិត មិនមែនដើម្បីខ្លួនទេ មួយទៀត បុរសណាអំណើះ អំពីមាតាបិតាទៅ ជាអ្នកមានចិត្តគោរពទន់ ទៅរកព្រះនិញ្ញន ពាំនឹងប្រព្រឹត្តខ្លួនសាសនព្រហ្មចរិយៈ ជាអ្នកមានកាយ វាចា ចិត្ត ត្រង់ មិនវៀច មិនអួតអាង មិនមានពុតត្បុត មិនគប្បីជួញ ដោយលេសកប្ប គឺមិនគប្បីបញ្ចេញពាក្យ ដោយអំណាចកលមាយា នឹងការអួតអាង បុរសប្រាកដដូច្នោះនោះ ឈ្មោះថា អ្នកធ្វើខ្លួនកម្មណ្ឌ បិតនៅកន្លងធម៌ ម្តេចនឹងបានខ្លួនខ្ពុក ខ្ញុំធ្វើឲ្យប្រាកដដោយខ្លួនឯង ព្រោះករុណាចំពោះទុថាសកនោះ ម្នាលភាណិជពាំនឹងឮយ ហេតុនោះ អ្នកពាំនឹងឮយ ចូរមើលមើលខ្ញុំចុះ ប្រសិនមើអ្នកពាំនឹងឮយ រៀបចាកទុថាសកនោះ នឹងទៅជាបុគ្គលវិលវល់ ដូចជាមនុស្សខ្វាក់ កាន់កាំនៅកន្លងព្រៃ គប្បីដល់នូវភាពជាដេះ

វិមានវត្ថុស្មិំ សត្តមស្ស សុទ្ធិកុត្តវគ្គស្ស ទុសមំ សេរិស្សកវិមានំ

តំ ទិប្បមានេន លហុំ បវេន
សុខោ ហវេ សម្បរិសេន សន្តមោតិ ។
កិន្នាម កិញ្ច កកេតិ កម្មំ
កិំ ជាមធេយ្យំ កិំ បន តស្ស តោត្តំ
មយម្បិ ឯំ ឧដ្ឋកាមម្ហ យក្ខ
យស្សានុកម្បាយ ឥជាតតោសិ
លាភា ហិ តស្ស យស្ស តុម្ហ ហោសីតិ ។
យោ កប្បកោ សម្ភវជាមធេយ្យោ
ឧទាសកោ កោច្ឆកណ្ឌមជីរី[1]
ជាជាឥ ឯំ តុម្ហកំ បេសសំយោ សោ
មា ច ខោ ឯំ ហីឍិត្ថ សុបេសលោ សោតិ ។
ជាជាមសេ យំ តុំ វទេសិ យក្ខ
ន ខោ តំ ជាជាមសេ ឯតិសោតិ
មយម្បិ ឯំ ឫជយិស្សាម យក្ខ
សុត្វាន តុយ្ហំ វចនំ ឧឡារំ ។
យេ កេចិមស្មឹ សព្ពេ មនុស្សា
ឧបាភ មហាត្ថា អឥ ភវិ មជ្ឈិមា

---

๑ ម. កោច្ឆឯណ្ឌមជីរី ។

ការគប់រកមនុស្សផ្តេសផ្តាស ជាអ្នកបៀតបៀនគេ ជាការ
ដាយ ការគប់រកសប្បុរស ជាគុណនាំមកនូវសេចក្តីសុខ ។
(ពួកពាណិជសួរថា) បុរសនោះឈ្មោះអ្វី ធ្វើការងារដូចម្តេច
នាមដែលមាតាបិតាឲ្យ តើដូចម្តេច មួយទៀត គោត្រ
របស់គាត់តើដូចម្តេច នែយក្ខ អ្នកមកកន្លែងនេះ ដើម្បីសេចក្តី
អនុគ្រោះបុរសណា ពួកយើងចង់ឃើញ បុរសនោះដែរ
ព្រោះថា អ្នកពេញចិត្តបុរសណា បុរសនោះចំជាមានលាភ ។
(ទេវបុត្តឆ្លើយថា) បុរសណា ជាជាងកាត់ភោរ ឈ្មោះ
សម្ភវៈ ជាឧបាសក អ្នកចិញ្ចឹមជីវិតអាស្រ័យនូវស្ថិតសក់ ទន្លឹ
ក្រាស ឧបាសកនោះ ជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នក ចូរអ្នកស្គាល់
បុរសនោះចុះ អ្នកចាំនឹងឮយ កុំបៀតបៀនឧបាសកនោះ
ឡើយ ឧបាសកនោះ មានសីល ជាទីស្រឡាញ់ល្អណាស់ ។
(ពួកពាណិជពោលថា) នែយក្ខ អ្នកពោលពាក្យណា យើង
ចាំនឹងឮយ រមែងដឹងពាក្យនោះ តែយើងចាំនឹងឮយមិនដឹង
បុរសនោះថាជាអ្នកប្រាកដដូចេ្នះឡើយ នែយក្ខ លុះពួកយើង
បានឮពាក្យរបស់អ្នកលើសលុប ទន្លឹងឮជាបុរសនោះដែរ ។
(ទេវបុត្តពោលថា) ពួកមនុស្សឯណា នីមួយ ចាំងអស់
កន្លែងប្រជុំនេះ ភោះក្តីក្តី ចាស់ក្តី កណ្តាលក្តី

សព្ពេ តេ អាលកន្ទំ វិមានំ
បស្សន្តុ បុញ្ញានំ ផលំ កេនវិយាតំ ។
តេ តត្ថ សព្ពេ អហំ បុរេតំ
តំ កប្បកំ តត្ថ បុរក្ខិត្វា
សព្ពេ តេ អាលកិសុ វិមានំ
មសក្កសារំ វិយ ភាសវន្តំ
តេ តត្ថ សព្ពេ អហំ បុរេតំ
ឧចាសកត្តំ បដិទេសយីសុ[1]
ចាណាតិចាតា វិរតា អហេសុំ
លោកេ អទិន្នំ បរិវជ្ជយីសុ
អមជ្ជបា[2] នោ ច មុសា កណីសុ
សកេន ទារេន អហេសុំ តុដ្ឋា
តេ តត្ថ សព្ពេ អហំ បុរេតំ
ឧចាសកត្តំ បដិទេសយិត្វា
បក្កាមិ សត្តោ[3] អនុមោទមានោ
យក្ខិទ្ធិយា អនុមតោ បុនប្បុនំ
កត្វាន តេ សន្ធុសោវីរភូមិំ

---

១ ន. បដិវេទយិត្វា ។ ២ ម. អមជ្ជបោ ។ ៣ ឃ. សត្តេ ។

មនុស្សពាលអស់នោះ ចូរឡើងកាន់វិមាន ពួកមនុស្សអ្នកមាន
សេចក្តីកំណាញ់ ចូរមើលនូវផលនៃបុណ្យពាលឯងចុះ ។
(ព្រះធម្មសង្គាហកត្ថេរពាលឯង ពោលថា) ពាណិជពាលអស់នោះ កន្លងទីនោះពោលថា ខ្ញុំមុនគេ។ ហើយក៏ធ្វើនូវជាងកាត់កោរនោះឲ្យដើរមុខ កន្លងទីនោះ ពាណិជពាលអស់នោះ បានឡើងកាន់វិមាន ដូចជាកតនៃទេវរាជ ឈ្មោះវាសវៈដែរ ពាណិជពាលអស់នោះកន្លងទីនោះពោលថា ខ្ញុំមុនគេ។ ប្តេជ្ញានូវភាពនៃខ្លួន ជាទុជ្ជាសក ជាអ្នករៀរចាកបុណ្យតិចបុណ្យតួចផង រៀរចាកការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យក្នុងលោកផង មិនផឹកទឹកស្រវឹងផង មិននិយាយពាក្យកុហកផង ជាអ្នកសន្តោសដោយប្រពន្ធរបស់ខ្លួនផង ពួកពាណិជពាលអស់នោះ កន្លងទីនោះពោលថា ខ្ញុំមុនគេ។ ប្តេជ្ញានូវភាពនៃខ្លួនជាទុជ្ជាសក ឈ្មួញនេះ មានសេចក្តីត្រេកអររឿយ។ ដោយរឹទ្ធិនៃទេវតា (លុះទេវតា) អន្តរធានហើយ ក៏ដើរចេញទៅ ពាណិជពាលនោះទៅកាន់ប្រទេសឈ្មោះសិន្ធុ ទឹងប្រទេសឈ្មោះសោវីរៈ

วิมานวตฺถุสฺมึ สตฺตมสฺส สุนิกฺขิตฺตวคฺคสฺส ฉกทสมัง สุนิกฺขิตฺตวิมานัง

ฉนตฺติกา ทุทฺธยี ปตฺตยานา
ยตฺถา ปยาตา ปริปุณฺณลาภา
ปฏฺฐากมุ ฐาตลิปุตฺตมกฺขตัง
ตตฺถาน เต สงฺฆรัง สาตฺถวนฺโต
ปุตฺตหิ ธาเรหิ สมงฺคิภูตา
อานนฺทจิตฺตา สุมนา ปตีตา
อกัสุ เสริสฺส มหิ ทุปฺปรัง
เสริสฺสกัง ปริวาฬัง อาปยิสุ
ฬาติสา สปฺปุริสาน เสวนา
มหิทฺธิยา ธมฺมคุณาน เสวนา
ฬกสฺส อตฺถาย ทุชาสกสฺส
สเพฺพ สตฺตา สุขิตา[1] อโหสุนฺติ ฯ

เสริสฺสกวิมานัง ฉสมัง ฯ

ฉกทสมัง สุนิกฺขิตฺตวิมานัง

(๘๙) ทุกฺขมิทัง มณิปฺปฬาลัง วิมานัง
สมนฺตโต ทฺวาทส โยชนานิ
กฺวชาลาก สตฺตสตา ทุปฺปกา
เวฬุริยตฺถมฺภา รุจิรตฺถตา สุภา

---

๑ ม. สุขิโน ฯ

ជាអ្នកត្រូវការដោយទ្រព្យ ច្រើនជាងវត្ថុវិការចំណាញ ប្រកបព្យាយាមគួរតាមអធ្យាស្រ័យ មានលាភបរិបូណ៌ ត្រឡប់មកកាន់ក្រុងជាតលិបុត្តវិញ មិនមានអន្តរាយ លុះបុរសទាំងនោះទៅផ្ទះរបស់ខ្លួនហើយ ក៏មានសួស្តី ជួបជុំនឹងបុត្តភរិយា មានចិត្តរីករាយ ត្រេកអរ ព្រឺព្រួច ទើបនាំគ្នាធ្វើការទ្រូងដ៏ធំឡាកំបោរសេរិស្សកវិមាន ពួកពាណិជទាំងនោះ ជាន់សាងបរិវេណ ១ ឈ្មោះសេរិស្សក: ការសេពគប់នឹងសប្បុរសទាំងឡាយ ជាគុណញុំាងប្រយោជន៍ ឲ្យសម្រេច ការសេពគប់នឹងបុគ្គលអ្នកមានធម្មគុណទាំងឡាយ រមែងមានវិបុលច្រើន ពួកសត្វតិរច្ឆានយពាណិជ ទាំងអស់នោះ ជាន់ដល់នូវសេចក្តីសុខ ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីចំរើន របស់ទុកាសកម្នាក់ ។

ចប់ សេរិស្សកវិមាន ទី១០ ។

សុត្តន្តិកវិមាន ទី ១១

(៨៩) (ព្រះមោគ្គល្លានសួរថា) វិមានដ៏ខ្ពស់នេះ មានសសរ ជាវិការៈនៃកែវមណី មានទំហំដុំវិញ ១២ យោជន៍ មានផ្ទះកំពូល ៧០០ ដ៏ទ្រាំកៃ មានសសរ ជាវិការៈនៃកែវពិទូរ្យ ក្រាលដោយកម្រាល ដ៏រុងរឿង ជាផ្ទះកំពូលដ៏ល្អ

តត្ថ ច្ឆសិ បិវសិ ខាទសិ ច

ទិព្ភា ច វណ្ណា បវទន្តិ វគ្គូ

ទិព្ភា រសា កាមគុណោត្ត បញ្ច

ឆារិយោ ច នច្ចន្តិ សុវណ្ណឆន្នា

កេន តេ តាទិសោ វណ្ណោ កេន តេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជន្តិ ច តេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

បុច្ឆាមិ តំ នេរុ មហានុភាវ

មនុស្សភូតោ កិមកាសិ បុញ្ញំ

កេនាសិ ឯវញ្ចលិតានុភាវោ

វណ្ណោ ច តេ សព្វទិសា បភាសតិ ។

សោ នេរុបុត្តោ អត្តមនោ មោក្ខល្យានេន បុដ្ឋោ

បញ្ហំ បុដ្ឋោ វិយាកាសិ យស្ស កម្មស្ស អំ ផលំ

ទុដ្ឋក្ខិតំ មាលំ សុដ្ឋក្ខិបិត្វា

បតិដ្ឋបេត្វា សុតតស្ស ថូបេ

មហិទ្ធិកោ ចម្ហិ មហានុភាវោ

ទិព្ពេហិ កាមេហិ សមង្គិភូតោ

អ្នកវមែងបិតនៅ ផឹក ស៊ី ក្នុងវិមាននោះផង ពិណជាទិព្វ
ទាំងឡាយ លាន់ឮពីរោះផង កាមគុណទាំង៥ មានរសទិព្វ
(តែងចរបូណ៌) ក្នុងវិមាននោះផង ពួកនារី ដែលបំពេញដោយគ្រឿងមាស តែងកំ ប្រឹង ក្នុងវិមាននេះផង
សម្បុរបស់អ្នកប្រាកដដូច្នេះ តើសម្រេចដោយបុណ្យអ្វី ផលសម្រេចដល់អ្នកក្នុងវិមាននេះផង កោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ ជាទីគាប់ចិត្ត
កោគៈទាំងនោះ ក៏តើតឡើងដល់អ្នកផង តើដោយបុណ្យដូចម្តេច

នែទេវតា អ្នកមានអានុភាពច្រើន អាត្មាសួរអ្នក
តើអ្នកកាលកើត ជាមនុស្ស បានធ្វើបុណ្យអ្វី
ទើបអ្នកមានអានុភាពរុងរឿង យ៉ាងនេះ ទាំងសម្បុរ
របស់អ្នក ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស តើដោយបុណ្យអ្វី ។

ទេវបុត្តនោះ ដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយ មានចិត្តត្រេកអរ លុះព្រះមោគ្គល្លានសួរប្រស្នារួចហើយ ក៏ដោះស្រាយនូវផលនៃកម្មនេះថា

ខ្ញុំបានរៀបចំល្អ នូវកម្រងផ្កា ដែលគេរៀបចំ
មិនល្អ បានដំកល់ទុកចំពោះព្រះស្តូប នៃព្រះសុគត
(ព្រះនាមកស្សប) បានជាខ្ញុំមានរឹទ្ធិច្រើន មានអានុភាព
ច្រើន បរិបូណ៌ ដោយកាមគុណទាំងឡាយ ជាទិព្វ

វិមានវត្ថុស្មឹ សត្តមស្ស សុនិក្ខិត្តវគ្គស្ស ទុតិយំ

តេន មេ តាទិសោ វណ្ណោ តេន មេ ឥធមិជ្ឈតិ

ឧប្បជ្ជន្តិ ច មេ ភោគា យេ កេចិ មនសោ បិយា

តេនម្ហិ ឯវញ្ញលិតានុភាវោ

វណ្ណោ ច មេ សព្ពទិសា បភាសតីតិ ។

សុនិក្ខិត្តវិមានំ ឯកាទសមំ ។

ទុទ្ទាឋំ

ទ្វេ ធលិដ្ឋា ទ្វេ វិមោរ ភជតោ តោទាលកណ្ឌតោ

អនេកវណ្ណមជ្ឈកុណ្ឌលី សេរិស្សរោ សុនិក្ខិត្តំ

បុរិសានំ សត្តនោ វគ្គោតិ ។

ភាណវារំ ចតុត្ថំ ។

ហេតុនោះបានជា សម្បុរបេះខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះ ផល
សម្រេចដល់ខ្ញុំ ក្នុងវិមាននេះផង គោគៈទាំងឡាយណាទីមួយ
ជាទីគាប់ចិត្ត គោគៈទាំងនោះ ក៏កើតឡើង ដល់ខ្ញុំផង
ដោយបុណ្យនោះ ទើបខ្ញុំមានអានុភាពរុងរឿងយ៉ាងនេះ
ទាំងសម្បុរបេះខ្ញុំ ក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស ដោយបុណ្យនោះ ។

ចប់ សុទិក្ខិត្តវិមាន ទី ១១ ។

ឧត្តរ

និយាយអំពីរឿងបុរសកំសត់២លើក រឿងបុរសធ្លៅវិហារទាន
២ លើក រឿងបុរសស៊ីឈ្លួស ១ រឿងនាយគោបាល ១
រឿងសេះកណ្ឌកៈ ១ រឿងអនេកវណ្ណទេវបុត្រ ១ រឿងមជ្ឈ-
កុណ្ឌលី ១ រឿងសេរីស្សកវិមាន ១ រឿងសុទិក្ខិត្តវិមាន ១ ។

ចប់ បុរិសវគ្គ ទី ៧ ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី ៤ ។

blank

blank

វិរុទ្ធវិរុទ្ធបត្តំ

វិរុទ្ធបាឋ	អវិរុទ្ធបាឋ	អង្កៈ	វជ្ជិលេខាយំ
វិមានវត្ថុស្មឹ	វិមានវត្ថុស្មឹ	៥	១
ឯក្ខ្យាសោ	ឯក្ខ្យាសោ	៨	៣
កុញ្ជរវិមានំ	កុញ្ជរវិមានំ	៩	៤
មានវត្ថុស្មឹ	វិមានវត្ថុស្មឹ	១១	១
បតិព្វតាវិមានំ	ឧតិយេបតិព្វតាវិមានំ	២១	១
-បុរក្ខិតា	-បុរក្ខតា	៣៣	៤
បុរក្ខិត្វា	បុរក្ខត្វា	៣៩	១៧
អភិក្កន្តេ	អភិក្កន្តេន	៤៨	១៧
កុដច្ឆញ្ជ	កុដច្ឆញ្ជ	៥១	២
ខំ វត្ថឹ	ខំ ភារតឹ	៥៩	១៩
តេ	មេ	៦២	៦
-វត្ថុស្ស	-វក្កុស្ស	៧២	១
-បុរក្ខិតា	-បុរក្ខតា	៨០	១៤
វិសាលក្ខឹ	វិសាលក្ខិ	៨០	១៣
វិមា-វត្ថុស្មឹ	វិមានវត្ថុស្មឹ	១២១	១
-វក្កុស្ស	-វក្កុស្ស	"	"

សន្ទឹកប្រាប់ពាក្យខុសត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
កុញ្ញរមាន	កុញ្ជរមាន	៣	១
លោក	ពួកលោក	៨	១៣
ងិល់អ្នក	ងិល់ពួកអ្នក	១០	៥
អានុភាគ	អានុភាព	២៤	១៦
នាងមាន–	ម្ចាលនាងមាន–	២៣	១៣
បាយក្តាំង	បាយក្តាំង	៣៣	១៣
ជាស្ត្រីមានកតញ្ញូកតវេទិន	ជាស្ត្រីកតញ្ញូកតវេទិន	៤០	៦
មន្ទាបុស្ស	មន្ទារបុស្ស	៤០	១២
រ៉ែ, រ៉ែ	ឫទ្ធិ	៥៤	១០–១១
ជ្រោសជ្រាណ	ជ្រោសជ្រាណ	៥៥	៤
សចក្តីក្រោធ	សេចក្តីក្រោធ	៥៩	២
សុត្តនបិដក	សុត្តន្តបិដក	៦០	១
អានុភា	អានុភាព	"	២
–ស្រី–	–ស្ត្រី–	"	៦–១១
លោកមើល	លោកមើល	៦៧	១៦
ន្ធូរមាន	ន្ធូរមាន	"	៦
បុប្ជជាត	បុប្ផជាត	៧៣	៦–៧
នពណ៌	មានពណ៌	៧៥	៧

វិរុទ្ធាវិរុទ្ធបត្តំ

វិរុទ្ធបាឋា	អវិរុទ្ធបាឋា	អង្គុ	វង្គុលេខាយំ
-បុរក្ខិតោ	- បុរក្ខតោ	១២៨	១១
”	”	១៣៥	១៧
ខុទ្ទក-	ខុទ្ទក-	១៦០	១
បុរក្ខិតោ	បុរក្ខតោ	១៦១	៦
សុវណ្ណវិមានំ	សុវណ្ណវិមានំ	”	៧
បុរក្ខិតោ	បុរក្ខតោ	១៦៣	៣
អនុកម្បតោ	អនុកម្បតោ	១៦៥	១១
តយាបុ-	តយានុ-	”	១៤
មសារគ្គល្ល-	មសារគល្ល-	១៦៦	៨
(ឯ)	(ឧ)	១៨០	៣
បុរក្ខិត្វា	បុរក្ខត្វា	១៨៨	៥
បុន ទេវ	បុនទេវ	១២១	១

សន្ធឹកច្រាប់ពាក្យខុសត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
រឹទ្ធ	ឫទ្ធិ	៨៣	១២
រឭករឿយ	រឭករឿយៗ	៩៥	៥
បរិភ្ញាន	បរិនិព្វាន	១០០	១៩
មិនសរសើរ	មិនបានសរសើរ	១១៧	១០
"	"	១១៩	៤
ទេវតា	ទេវបុត្ត	១២២	១៤
ឲ្យ	ឲ្យ	១២៣	១៩
ហ៊ីយ	ហើយ	"	"
ព្រះអង្គ	អ្នក	១៣៥	៤
អម្ពរិមាន	អម្ពរិមាន	១៦១	១
(ឲ្យស្រង់ដោយទឹកដំថ្ងា)	ឲ្យស្រង់ដោយទឹកដំថ្ងា	១៦២	១៣
ភូម្មទេវតា	ភុម្មទេវតា	១៧៦	១៧
សរសើរអ្នកនោះ	សរសើរ អ្នកនោះ	១៨០	១៦
ឧលិទ្ធា	ឧលិនី	១៨១	៥

សុត្តន្តបិដកេ

ខុទ្ទកនិកាយស្ស វិមានវត្ថុ

បត្តុត្តោ ភាគោ

មាតិកា	អង្គុ
បឋមោ បីឋវគ្គោ	
វិមានវត្ថុស្ស បឋមេ បីឋវគ្គេ បឋមំ បីឋវិមានំ	១
ទុតិយំ "	៣
តតិយំ "	៤
ចតុត្ថំ "	៦
បញ្ចមំ កុញ្ជរវិមានំ	៧
ឆដ្ឋំ នាវាវិមានំ	៩
សត្តមំ "	១១
អដ្ឋមំ "	១៣
នវមំ បទីបវិមានំ	១៥
ទសមំ តិលទក្ខិណវិមានំ . . .	១៧
ឯកាទសមំ បតិព្ពតាវិមានំ . . .	១៩
ទ្វាទសមំ ទុតិយបតិព្ពតាវិមានំ . .	២០

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ វិមានវត្ថុ

បត្តុត្តរភាគ

បឋមវគ្គទី ១

មាតិកា

		ទំព័រ
វិមានវត្ថុ បឋមវគ្គ ទី ១	បឋមវិមាន ទី ១	១
"	ទី ២	៣
"	ទី ៣	៤
"	ទី ៤	៦
	កុញ្ញវិមាន ទី ៥	៧
	នាវវិមាន ទី ៦	៩
"	ទី ៧	១១
"	ទី ៨	១៣
	បទីបវិមាន ទី ៩	១៥
	តិលទក្ខិណវិមាន ទី ១០	១៧
	បតិព្ភាវិមាន ទី ១១	១៩
	ទុតិយបតិព្ភាវិមាន ទី ១២	២០

មាតិកាបត្តំ

មាតិកា

			អង្គ
វិមានវត្ថុស្ស បឋមេ បីឋវគ្គេ	តេវសមំ	សុណិសាវិមានំ . .	២៦
	ចុឡ្លសមំ	. . .	២៣
	ឆណ្ណវសមំ	ឧត្តរាវិមានំ . .	២៥
	សោឡ្សសមំ	សិរីមាវិមានំ . .	២៧
	សត្តវសមំ	ឆេសការិយវិមានំ . .	៣០
	បឋមស្ស	បីឋវគ្គស្ស ឧទ្ទានំ . .	៣២

ទុតិយោ បិត្តលតាវគ្គោ

វិមានវត្ថុស្ស ទុតិយេ ចិត្តលតាវគ្គេ	បឋមំ	ឆាសីវិមានំ . .	៣៣
	ទុតិយំ	លកុមាវិមានំ . .	៣៥
	តតិយំ	អាចាមទាយិកាវិមានំ .	៣៧
	ចតុត្ថំ	ចណ្ឌាលីវិមានំ . .	៣៨
	បញ្ចមំ	កដ្ឋការិវិមានំ . .	៤០
	ឆដ្ឋំ	សោណទិន្នាវិមានំ . .	៤២
	សត្តមំ	ទុច្ចោសថវិមានំ . .	៤៣
	អដ្ឋមំ	សុនិក្ខិត្តាវិមានំ . .	៤៥
	នវមំ	សុទិន្នាវិមានំ : .	៤៦
	ទសមំ	កិក្ខាទាយិកាវិមានំ . .	៤៨

សន្ទីកចន្ទ្រលក្រាប់មាតិកា

មាតិកា		ទំព័រ
វិមានវគ្គ បឋមវគ្គ ទី ១	សុណិសាវិមាន ទី ១៣	២២
	" ទី ១៤	២៣
	ឧត្តរាវិមាន ទី ១៥	២៥
	សិរីមាវិមាន ទី ១៦	២៧
	បេសការិយវិមាន ទី ១៧	៣០
	ឧទ្ទាននៃបឋមវគ្គ ទី ១	៣២
បិត្តលតាវគ្គ ទី ២		
វិមានវគ្គ បិត្តលតាវគ្គ ទី ២	ទាសីវិមាន ទី ១	៣៣
	លទុមាវិមាន ទី ២	៣៥
	អាចាមទាយិការិមាន ទី ៣	៣៧
	បណ្ណាសាវិមាន ទី ៤	៣៨
	ភទ្ទិត្ថិការិមាន ទី ៥	៤០
	សោណទិន្នាវិមាន ទី ៦	៤២
	ឧបោសថាវិមាន ទី ៧	៤៣
	សុនន្ទាវិមាន ទី ៨	៤៥
	សុទិន្នាវិមាន ទី ៩	៤៦
	ភិក្ខាទាយិការិមាន ទី ១០	៤៨

មាតិកាបត្តំ

		អង្កេ
	មាតិកា	
វិមានវត្ថុស្ស ទុតិយេ ចិត្តលតាវគ្គេ	ឯការសមំ ទុតិយកិត្តាយកវិមានំ	๘๘
	ទុតិយស្ស ចិត្តលតាវគ្គស្ស ទុតូនំ	๘๙
	តតិយោ បារិច្ឆត្តកវគ្គោ	
វិមានវត្ថុស្ស តតិយេ បារិច្ឆត្តកវគ្គេ	បឋមំ ទណ្ឌវិមានំ	๙๐
	ទុតិយំ ទុច្ចិវិមានំ	๙๑
	តតិយំ បល្លង្កវិមានំ	๙๒
	ចតុត្ថំ លតាវិមានំ	๙๖
	បញ្ចមំ គុត្តិលវិមានំ	๙๘
គុត្តិលវិមានេ	វត្ថាយកវិមានំ	๙๙
"	បុប្ផាយកវិមានំ	๑๐
"	គន្ធាយកវិមានំ	๑๑
"	ផលាយកវិមានំ	๑๒
"	រសាយកវិមានំ	๑๓
"	គន្ធបញ្ចង្គុលិកវិមានំ	๑๔
"	ឯកវោសថកវិមានំ	๑๕
"	ទុវកាយកវិមានំ	๑๕
"	អនុសយ្យកវិមានំ	๑๖

សន្ទីកបង្អុលទ្រាប់មាតិកា

មាតិកា		ទំព័រ
វិមានវត្ថុ ចិត្តលតាវគ្គ ទី ២	ទុតិយភិក្ខាទាយិការិមានទី១០.	៤៨
	ឧទ្ទាននៃចិត្តលតាវគ្គ ទី ២.	៤៩

បារិប្ផត្តកវគ្គ ទី ៣

វិមានវត្ថុ បារិប្ផត្តកវគ្គ ទី ៣	ឧប្បលវិមាន	ទី ១	៥០
	ឧប្បលិវិមាន	ទី ២	៥១
	បល្លង្កវិមាន	ទី ៣	៥៤
	លតាវិមាន	ទី ៤	៥៦
	គុត្តិលវិមាន	ទី ៥	៥៩
គុត្តិលវិមាន	វត្តាទាយិការិមាន	. . . . .	៥៩
"	បុប្ផទាយិការិមាន	. . . . .	៦០
"	ផលទាយិការិមាន	. . . . .	៦១
"	ឆទនទាយិការិមាន	. . . . .	៦២
"	រសទាយិការិមាន	. . . . .	៦៣
"	គន្ធបញ្ចង្គុលិការិមាន	. . . . .	៦៤
"	ឯកសោសចិការិមាន	. . . . .	៦៥
"	ឱទកទាយិការិមាន	. . . . .	៦៥
"	អគស្សរប្បិការិមាន	. . . . .	៦៦

មាតិកាបត្តំ

មាតិកា			អង្កេ
តុត្តិលវិមានេ	បវរកម្មការណីវិមានំ	. . .	៦៧
"	វីរកេទនចាយិកាវិមានំ	. . .	៦៨
"	ផាណិតចាយិកាវិមានាទិកំ	បញ្ចវីសតិវិមានំ	៦៩-៧០
ឆដ្ឋំ	ទុទ្ទុលវិមានំ	. . .	៧១
សត្តមំ	សេសវតីវិមានំ	. .	៧៦
អដ្ឋមំ	មល្លិកាវិមានំ	. .	៧៩
នវមំ	វិសាលក្ខិវិមានំ	. .	៨០
ទសមំ	ចារិច្ចត្តកវិមានំ	. .	៨២
តតិយស្ស	ចារិច្ចត្តកវគ្គស្ស	ទុតិយំ	៨៣

ចតុត្ថោ មញ្ជិដ្ឋកវគ្គោ

វិមានវត្ថុស្ស ចតុត្ថេ មញ្ជិដ្ឋកវគ្គេ	បឋមំ	មញ្ជិដ្ឋកវិមានំ	. . . ៨៤
	ទុតិយំ	បកស្សវិមានំ	. . ៨៥
	តតិយំ	នាគវិមានំ	. . . ៨៧
	ចតុត្ថំ	អលោមវិមានំ	. . . ៨៨
	បញ្ចមំ	កញ្ចិកចាយិកាវិមានំ	. ៨៩
	ឆដ្ឋំ	វិហារវិមានំ	. . . ៩១
	សត្តមំ	ចតុរិត្ថីវិមានំ	. . . ៩៥

សន្ធិកថដ្ឋលទ្រាប់មាតិកា

មាតិកា		ទំព័រ
ពុទ្ធលវិមាន	បរកម្មការិណីវិមាន	៦៧
	ទីភេទនទាយិការវិមាន	៦៨
	វិមាន ២៥ មានជាណិតទាយិការវិមានជាដើម .	៦៩-៧០
	ទុទ្ទលវិមាន ទី ៦	៧១
	សេសវតីវិមាន ទី ៧	៧៦
	មល្យិការវិមាន ទី ៨	៧៩
	វិសាលក្ខិវិមាន ទី ៩	៨០
	ឃរិច្ឆត្តកវិមានំ ទី១០	៨២
	ឧទ្ទានៃឃរិច្ឆត្តកវគ្គ ទី៣	៨៣
	មញ្ជិដ្ឋកវគ្គទី ៤	
វិមានវត្ថុ	មញ្ជិដ្ឋកវគ្គ ទី៤ មញ្ជិដ្ឋកវិមាន ទី ១	៨៤
	បភស្សរវិមាន ទី ២	៨៥
	នាគវិមាន ទី ៣	៨៧
	អលោមវិមាន ទី ៤	៨៨
	កញ្ចិកទាយិការវិមាន ទី៥	៨៩
	វិហារវិមាន ទី ៦	៩១
	ឧបនិស្សវិមាន ទី៧	៩៥

មាតិកាបត្តំ

មាតិកា

			អង្កៃ
វិមានវត្ថុស្ស ចតុត្ថេ មញ្ញិដ្ឋកវគ្គេ	អដ្ឋមំ	ឧម្ពរិមានំ	៩៨
	នវមំ	បីតវិមានំ	៩៩
	ទសមំ	ទុច្ចរិមានំ	១០១
	ឯកាទសមំ	នន្ទនវិមានំ . . .	១០៣
	ទ្វាទសមំ	រដ្ឋបាលវិមានំ . .	១០៤
	ចតុត្ថស្ស	មញ្ជិដ្ឋកវគ្គស្ស ឧទ្ទានំ .	១០៩

បញ្ចមោ មហារថិវគ្គោ

វិមានវត្ថុស្ស ចតុត្ថេ មហារថិវគ្គេ	បឋមំ	មណ្ឌកទេវបុត្តវិមានំ . .	១១០
	ទុតិយំ	វេឡុតីរិមានំ . . .	១១១
	តតិយំ	ឆត្តមាណវកវិមានំ . .	១១៥
	ចតុត្ថំ	កក្កដវេសធាយកវិមានំ .	១២២
	បញ្ចមំ	ទ្វារបាលកវិមានំ . .	១២៣
	ឆដ្ឋំ	ករណីយវិមានំ . .	១២៤
	សត្តមំ	ទុតិយករណីយវិមានំ . .	១២៥
	អដ្ឋមំ	សូចិវិមានំ . .	១២៥
	នវមំ	ទុតិយសូចិវិមានំ . .	១២៦
	ទសមំ	នាគវិមានំ . .	១២៧

សន្ធិកថង្កំលទ្រាប់មាតិកា

មាតិកា		ទំព័រ
វិមានវត្ថុ មញ្ជិដ្ឋកវគ្គ ទី ៤	អម្ពវិមាន ទី ៨	៩៨
	បីតវិមាន ទី ៩	៩៩
	ឧច្ចវិមាន ទី ១០	១០១
	នន្ទនវិមាន ទី ១១	១០៣
	វង្កវិមាន ទី ១២	១០៤
	ឧទ្ទានៃមញ្ជិដ្ឋកវគ្គ ទី ៤	១០៩
មហារថិវគ្គ ទី ៥		
វិមានវត្ថុ មហារថិវគ្គ ទី ៥	មណ្ឌកទេវបុត្តវិមាន ទី ១	១១០
	វេរតីវិមាន ទី ២ , . . .	១១១
	ឆត្តមាណវកវិមាន ទី ៣	១១៥
	កក្កដវិសទាយកវិមាន ទី ៤	១២២
	ទ្វារបាលកវិមាន ទី ៥	១២៣
	ការណ៍យវិមាន ទី ៦	១២៤
	ទុតិយការណ៍យវិមាន ទី ៧	១២៥
	សូចិវិមាន ទី ៨	.
	ទុតិយសូចិវិមាន ទី ៩	១២៦
	គាតុវិមាន ទី ១០	១២៧

មាតិកាបត្តំ

មាតិកា	អង្កេ
វិមានវត្ថុស្ស បញ្ចមេ មហារថវគ្គេ ឯកាទសមំ ទុតិយនាគវិមានំ . .	១២៨
ទ្វាទសមំ តតិយនាគវិមានំ . .	១២៩
តេរសមំ ចូឡរថវិមានំ . .	១៣០
ចុទ្ទសមំ មហារថវិមានំ . .	១៣៦
បញ្ចមស្ស មហារថវគ្គស្ស ទុតិយំ	១៤៤
ឆដ្ឋោ បាយាសិកវគ្គោ	
វិមានវត្ថុស្ស ឆដ្ឋេ បាយាសិកវគ្គេ បឋមំ អគារិយវិមានំ . . .	១៤៥
ទុតិយំ អគារិយវិមានំ . . .	១៤៦
តតិយំ ផលទាយកវិមានំ . .	១៤៧
ចតុត្ថំ ឧបស្សយទាយកវិមានំ .	១៤៨
បញ្ចមំ ទុតិយឧបស្សយទាយកវិមានំ	១៤៩
ឆដ្ឋំ កិក្ខាទាយកវិមានំ . .	១៥០
សត្តមំ យវបាលកវិមានំ . .	១៥១
អដ្ឋមំ កុណ្ឌលីវិមានំ . . .	?
នវមំ ទុតិយកុណ្ឌលីវិមានំ . .	១៥៣
ទសមំ ខត្តវិមានំ	១៥៤
ឆដ្ឋស្ស បាយាសិកវគ្គស្ស ទុតិយំ	១៥៥

សន្ទីកថន្តុលច្រាប់មាតិកា

មាតិកា ទំព័រ

វិមានវត្ថុ មហារថវគ្គ ទី៥ ទុតិយនាគវិមាន ទី ១១ . . . . . ១២៨

តតិយនាគវិមាន ទី ១២ . . . . . ១២៩

ឆប្បុរថវិមាន ទី ១៣ . . . . . ១៣០

មហារថវិមាន ទី ១៤ . . . . . ១៣៦

ឧទ្ទានវៃ មហារថវគ្គ ទី ៥ . . . . . ១៤៤

ឃាយសិកវគ្គ ទី ៦

វិមានវត្ថុ ឃាយសិកវគ្គ ទី ៦ អគារិយវិមាន ទី ១ . . . . . ១៤៥

អគារិយវិមាន ទី ២ . . . . . ១៤៦

ឯលឋាយកវិមាន ទី ៣ . . . . . ១៤៧

ឧបស្សយឋាយកវិមាន ទី ៤ . . . . . ១៤៨

ទុតិយឧបស្សយឋាយកវិមាន ទី ៥ . . . . . ១៤៩

ភិក្ខាឋាយកវិមាន ទី ៦ . . . . . ១៥០

យវិឋាលកវិមាន ទី ៧ . . . . . ១៥១

កុណ្ឌលីវិមាន ទី ៨ . . . . . .

ទុតិយកុណ្ឌលីវិមាន ទី ៩ . . . . . ១៥៣

ឧត្តរវិមាន ទី ១០ . . . . . ១៥៤

ឧទ្ទានវៃឃាយសិកវគ្គ ទី ៦ . . . . . ១៥៥

មាតិកាបត្តំ

មាតិកា

អង្គ

សត្តមោ សុនិក្ខិត្តវគ្គោ

វិមានវត្ថុស្ស សត្តមេ សុនិក្ខិត្តវគ្គេ បឋមំ ចិត្តលតាវិមានំ . . . ១៥៦

ទុតិយំ នន្ទនវិមានំ ១៥៧

តតិយំ មណិថូណវិមានំ . . ១៥៨

ចតុត្ថំ សុវណ្ណវិមានំ . . . ១៥៩

បញ្ចមំ អម្ពវិមានំ ១៦១

ឆដ្ឋំ គោថុលវិមានំ . . . ១៦៣

សត្តមំ កិណ្ណកវិមានំ . . . ១៦៦

អដ្ឋមំ អនេកវណ្ណវិមានំ . . ១៧០

នវមំ មដ្ឋកុណ្ឌលីវិមានំ . . ១៧២

ទសមំ សេរីស្សកវិមានំ . . ១៧៦

ឯកាទសមំ សុនិក្ខិត្តវិមានំ . . ១៨៩

សត្តមស្ស សុនិក្ខិត្តវគ្គស្ស ទុទ្ធនំ . ១៩១

សន្ធីកថន្តុលត្រាប់មាតិកា

មាតិកា ទំព័រ

សុនិក្ខិត្តវគ្គ ទី ៧

វិមានវត្ថុ សុនិក្ខិត្តវគ្គ ទី ๗ ចិត្តលតាវិមាន ទី ๑ . . . . . ๑๕๖

នន្ទនវិមាន ទី ๒ . . . . . ๑๕๗

មណ្ឌាថ្ងូណវិមាន ទី ๓ . . . . . ๑๕๘

សុវណ្ណវិមាន ទី ๔ . . . . . ๑๕๙

អម្ពវិមាន ទី ๕ . . . ๑๖๑

គោបាលវិមាន ទី ๖ . . . . . ๑๖๓

កណ្ហកវិមាន ទី ๗ . . . . . ๑๖๖

អនេកវណ្ណវិមាន ទី ๘ . . . . . ๑๗๐

មដ្ឋកុណ្ឌលីវិមាន ទី ๙ . . . . . ๑๗๒

សេរីស្សកវិមាន ទី ๑๐ . . . . . ๑๗๖

សុនិក្ខិត្តវិមាន ទី ๑๑ . . . . . ๑๘๙

ឧទ្ទានៃសុនិក្ខិត្តវគ្គ ទី ๗ . . . . . ๑๙๑

INSTITUT BOUDDHIQUE